

TEBERN

Özel Çınar Ortaokulu Kültür-Sanat ve Edebiyat Yayını | Haziran 2015 | YIL:6 | SAYI:8

ÇANAKKALE'NİN KÜÇÜK KAHRAMANLARI

ÇINAR KOLEJİ

Son 1 Yılda Ulusal ve Uluslararası Başarılarımız

Uluslararası
Karate Şampiyonası

Taekwondo
Avrupa Şampiyonası

Uluslararası MUN
(Model United Nations)

Destination
Imagination

DOESEF
Türkiye Finali Sergisi

TEOG-1

Grekoromen Güreş
Türkiye Şampiyonası

Uluslararası Eskrim Çocuk Kupası
Alanya Minik Bayan Takım
Flore Kategorisinde

Bilim Kahramanları/
FLL SENIOR 2014 Uluslararası
Robot Yarışması

Eskrim - Flore
Yıldız Kızlar Kategorisi
(Betül Akmehtmet)

Uluslararası Sosyal Bilimler
Olimpiyatı'nda (USOBO)

"Başarılı ve Erdemli Nesiller"

www.cinarkoleji.com.tr

Çınar Ortaokulu

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yasir Avsuncu

EDİTÖR

Hilal Esenbay

YAYIN KURULU

Mehmed Yasin Yeniuyurt

Pınar Aktaş

Elif Nur Öcalan

Alptekin Aktaş

Deniz Palut

Muhterem Gürsül

Ahu Karaca Çolak

Esma Yılmaz

Sümeysra Gündüz

Beyza Bilgin

Hamza Kaya

Zeynep Bay

Ayşenur Yıldız

Kadir Kaçar

Yusuf Demirci

TASARIM

Abdullah UZUN

ADRES

4. Etap 1. Kısım Başakşehir-İstanbul

Tel: 212 487 25 25

Tebessüm dergisi Özel Çınar Ortaokulu öğrencilerinin eserlerinden oluşur. Yılda bir sayı çıkar. Tüm fikir ve düşüncelere açıktır. Yapıcı eleştiride bulunanlara tebessüm eder.

Editörden

Yazmak...

Bir uğraşından ziyade bir ihtiyaçtır zannımca. Dolan gönüllerin, biriken duyguların tercümanıdır. Kâh bir hikâye olur gülümsetir, kâh bir fabl olur düşündürür, bazen de bir destan olur, hüznendirir, hüzne boğar, sağnak sağnak boşanır gözlerden gönüllere...

Sadece mürekkeple mi yazılır destanlar? Hayır, asla! Kanla da yazılır, hatta kanla yazılmalıdır. Çok eski değil tam bir asır önce atalarımız kanlarıyla, canlarıyla yazdıkları destan gibi... Çanakkale bu destanın adı; sahifeler vatan toprakları, satırlar Mehmetçik kanları...

"Dur Yolcu!" diyor ya şair; biz de durduk, düşündük... Bu aziz hatırayı nasıl yâd etsek, bir asır önce Mehmedlerin küçük bedenleri cesur yürekleriyle kanları pahasına yazdıkları bu destanı nasıl mürekkebe dökebilsek diye çok düşündük.

İşte, dergimizin bu sayısı da vefamızı kuşanıp geçmişe kanatlandı. Ğımız bu düşüncelerimizin masumane bir ürünü. Küçük kalemlerimizle bir nebzecik bile olsa bunu başarabildiysek ne mutlu bizlere!

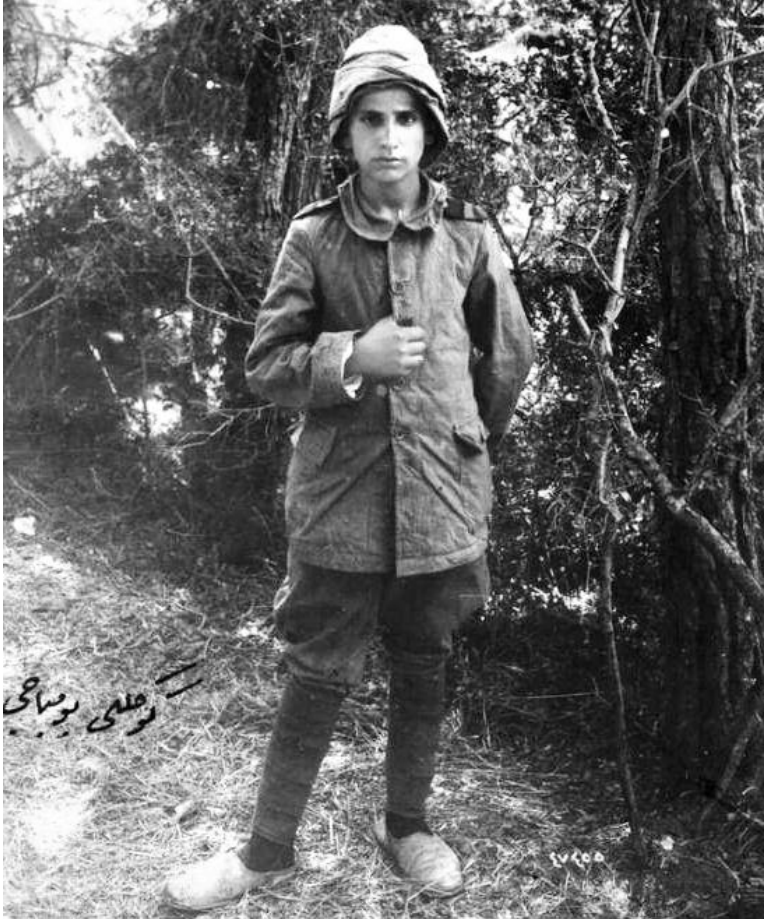
Gözlerinizdeki yaş, yüzlerinizdeki tebessüm, gönüllerinizdeki vefa olma dualarımızla...

MİNİK KAHRAMANLARIMIZA MİNNET DİZELERİ

SETENAY YILMAZ 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Kimi on kimi on iki yaşındaydı ama onlar o kadar cesurdu ki vatani ve milleti uğruna tereddüt etmeden canlarını verebiliyorlardı. Kimisi cepheye istihbarat topluyor, kimisi cephane getiriyor, kimisi de erzak taşıyor lâkin yüreklerinde korku taşıyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki, eğer düşman onları ezip geçerse tüm vatani ezip geçecekti. Bunu bildikleri için düşmanın attığı toplar, tüfeklerden çıkan ve ölümün soğukluğunu taşıyan mermiler onlara kırlarda dolaşan, bal yapmak için çiçek çiçek gezen anların sesi gibi geliyordu.

O yıllarda neredeyse hiçbir lise mezun vermiyordu, bir an bile düşünmeden cepheye gidenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Analar ve babalar yavrularının ellerine, saçlarına kına yakarak onları akıbeti bilinmeyen bir yolculuğa uğurluyorlardı. Analar da biliyordu kurbanlara kına yakılırdı ancak onlar da vatan için ellerindeki son kurbanlıkları gönderiyorlardı bu şanlı ve şerefli yolculuğa. Bazısı gazi olarak ayrıldı, bazısı da şehitlik mertebesine ulaştı.

Ya Rabb! Bu ne büyük bir şereftir böyle? Saçlarına kına yakılan "Hasan" misali vatan kurban gidenlerdi onlar. Madalyonun tek yüzüne bakıldığında belki sefalet, acizlik varmış gibi görülse de aslında arkasında emeğin, umudun, vatan ve millet sevgisinin varlığı ağır basmaktaydı. Askerlerimiz, gazilerimiz, şehitlerimiz yeri geldikçe düşmanın yaralı askerlerini bile kendi hastanesine götürebilecek kadar da düşmanlarına şefkatle bakmışlardı. Ancak aynı şefkati, anlayışı karşı taraftan görmemişti.

Böyle dünyanın sayılı büyük savaşlarından biri olan Çanakkale Savaşı / Cephesi ve ondan sonra gelen Kurtuluş Savaşı da birçok millete esin kaynağı olmuştur.

Öyle büyük bir savaş ki yaşlısı, genci bırakın okul çağı dediğimiz yaştaki minikler de cephegedeydi hatta daha küçük yaşta babasının veya annesinin yanında savaşa katılanlar da olmuştur. Bunlardan biri de Hafız Halit Bey'in kızı Nezahet... Henüz dokuz yaşındayken babasıyla Kurtuluş Savaşı'na katılmıştı. Eğer onlar gibi kocaman yürek-

leri olan minik kahramanlar olmasaydı belki de biz bugünleri göremeyecektik ve dahi gelecekle ilgili planları yapamayacaktık. Sözlerimi, Allah'a ettiği duasını şiir dizelerine dökmüş Ziya GÖLKALP'in "Asker Duası" şiirinden iki kıta ile bitirmek istiyorum:

Kumandan, zabıt babalarımız,

Çavuş, onbaşı ağalarımız,

Sıra ve saygı yasalarımız,

Orduyu düzgün eyle ya Rabbi!

Sancağı üstün eyle ya Rabbi!

Cenk meydanında nice koçyiğit,

Din ve yurt için oldular şehit,

Ocağı tütsün, sönmesin ümit,

Şehidi mahzun etme ya Rabbi!

Soyunu zebun etme ya Rabbi!

AZİZ HATIRAYA HÜRMET

AYŞE PINAR BOZLAĞAN 8H-BAŞAKŞEHİR

Tam bir asır önce, yıl 1915... Etraf insan kaynıyor, kalabalık mahşer gününü andırıyor. Bir yanda kalkmak üzere olan trenlerin sesleri, diğer yanda ağıtlar, gözyaşları... O günlerde güneş sanki daha hüzünlü doğuyordu memlekette.

Eş dost huzursuzdu, engellemeye çalıştıkça daha çok akıyordu sanki gözyaşları. Analarımız hem savaş için hem de aydınlık yarınlarımız için ağlıyordu. Parçalanmak istenilen vatanımız yedi düvelle savaşıyordu. Kadın, erkek, genç, çocuk bütün milletimiz ölüm kalım mücadelesine girdi. Sayısız çocuk ve genç okullarından ayrılıp Çanakkale'ye koştu. Çanakkale artık bir milletin kaderinin yazıldığı mekândı.

Düşmanlara göre milletimizin sonu kaçınılmazdı. Kaybetme ihtimalini düşünmediler bile. Türk milletini tarihin karanlıklarına gömmeyi amaçladılar. Ancak milletimiz ve minik kahramanlarımız Çanakkale'nin geçilmediğini, Türklerin öldürülebileceğini ama asla

mağlup edilemeyeceğini düşmanlara ve tüm dünyaya gösterdiler. Çocuklarımızda bile bu mukaddes değerler oldukça bu milletin hep diri kalacağını anladılar.

Türk milletinin minik kahramanları, daha çocuk yaşlarında bizler için, mutluluğumuz için şehadet şerbetini içtiler. Onlar bizim gibi imkânlarla asla sahip olamadılar. Ne bizim oynadığımız pahalı oyuncaklarla oynadılar, ne de doya doya ömürlerini geçirdiler. Ama onlar daha çocuk yaşta paha biçilemez mücevherlere sahip oldular. Bunlar yüzlerindeki nur, gözlerindeki mutluluk, yüreklerindeki iman ve vatan sevgisiydi.

Onlar hiçbir zaman ağlamadılar. Kestane rengi gözleri hep ıslıl ıslıl parladı. Çünkü onlar semalarda cenneti görüyorlardı.

Bugünkü huzur ve mutluluğumuzu Çanakkale'de canlarını feda eden şehitlerimize ve kahraman gazilerimize borçluyuz. Onları hiçbir zaman unutmamalı, aziz hatıralarına hürmet etmeliyiz.

VATAN AŞKIYLA KAVRULAN YÜREKLER

BERRA ŞENSOY 8H-BAŞAKŞEHİR

Bir zamanlar bu topraklarda ne çocuklar yaşamış. Canını düşünmeden vatani uğruna çarpışan ne küçük yürekler... Ne filmler yapıldı Çanakkale'yle ilgili çocuklar kışta karda şehit oluyorlar hem de güle güle gönüllü olarak. Aslında filme pek de gerek yok, canlı örnekler var bu ülkenin her karışı toprağında. Bilmem kaç çocuk, bilmem kaç genç düşman tüfeğiyle şehit edildi bu topraklarda. Çanakkale'den sonra mezun vermedi üniversiteler. Neden? Çünkü savaştılar düşmanla vatan toprağı için. Sadece üniversiteler mi daha on dört on beş yaşına basmış genç delikanlılar düşman kurşununa hedef oldular. Hiç de korkmuyorlardı ölmekten, korktukları tek şey vatan toprağına yapılacak olan işgaldi; analarının, kardeşlerinin namusuydu. Öyle bir düşmanla savaştılar ki yenilemeyecek çelikten zırhlıydılar onlar. Müslüman Türk gencinin çelikten zırhlısı yoktu ama imanlı bir göğsü, vatan aşkıyla kavrulan bir yüreği vardı. Yetmez miydi bunlar? Yeterdi

tabi ki iki yüz elli bin şehit verdik, verdik amma vermedik bir karış vatan toprağını. Minik kahramanlardı bunların hepsini yapan, dünya tarihine altın harflerle isimlerini yazdıran, hepsinin ismi geçti mi hayır! Ama onlar bizim kalbimizde taht kurdular, isimlerini yüzlerini görmesek de hep sevdik, sonsuz saygı duyduk biz Çanakkale'nin minik kahramanlarına. Çanakkale de yince akla gelen ilk şey Mehmetçikti, küçük Mehmetçikler Peygamber uğruna, din uğruna, vatan uğruna verdiler canlarını seve seve. Çanakkale'de verdiğimiz iki yüz elli bin şehidin biri demez "Ben şehit olmak istemezdim." diye. İşte biz böyle kazandık bu savaşı, böyle yendik çelikten zırhlıları. Bilinmez ki çelikten zırhlımız olup da imanlı bir göğsümüz olmasaydı kazanabilir miydik bu savaşı. Çocuklar, gençler şimdi gözümüze küçük gelselerdi de o gün kahraman olup bu ülkeyi işgalden kurtarmış. Onlar sıradan birer genç değil onlar birer kahraman.

BİR ACI HİKÂYE

HÜSEYİN EMRE KUCUR 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Her sene üzüntüyle onları anarız. Onlar bizim baş tacımızdır. Onların kalbinin sıcaklığı donmalarına engel olamamıştır. Musa Çavuş, Ali, Kadir, Abdullah... Hepsi donmaya mahkûm kalmıştır. Koca 120 kişiden sadece 40'ı kalabilmiştir. Bir hikâye gibi gelse de bu olanlar... Olayın başından başlamak gerekirse...

I. Dünya Savaşı sırasında Osmanlı İmparatorluğu ve Rus İmparatorluğu arasında Sankamış'ta gerçekleşen kara çatışmalarıdır. Osmanlı İmparatorluğu için büyük bir başarısızlıkla sonuçlanan bir askerî girişimdir. 1915 yılı civarlarında askerlerimize cephaneye lazımdır. Tüm askerler farklı cephelerde savaş içerisindeyler. Bu cephaneleri askerler götürürse bu defa o bölge zayıf kalacaktır. O yüzden komutanlar ve bölgenin ileri gelenleri toplantı yapma kararı alırlar. Toplantı başlamıştır. Herkes bir fikir ileri sürüyordur. En son bir fikir ortaya koyulur: "Liseye giden oğullarımızı, öğrencilerimizi gönderelim." Herkes bu fikre karşı çıkar ama başka çareleri yoktur. Yaklaşık bir hafta sonra bu fikir hayata geçirilir ve tam tamına yüz yirmi lise öğrencisi (Bir lisenin tamamı) cephaneyi götürmeye gönüllü olmuştur. Başlarında bir çavuş ve yaklaşık on asker ile yola çıkarlar.

Yolun yarısında iken bir grup silahlı Ermeni çetesi ön-

lerine çıkıp ateş ederler. Çavuş ve askerler de Ermeni çetesine karşılık verir. Tam o sıralarda Türk birlikleri gelir ve öğrencileri kurtarır. Ermeni çetesinin lideri sadece yaralanmıştır. Elindeki silahı alır ve gelen birliğin komutanına ateş eder. Komutan oracıkta can verir. Öğrenciler ve askerler şehit olan komutanı defnedip yollarına devam ederler.

Yaklaşık iki gün sonra Türk birliğine varırlar. Cephaneyi birliğe teslim ederler. O sıralarda anneleri, babaları, ablaları, kardeşleri onları merak eder. İyi haber gelmiştir. Sağ salım varmışlardır. Dönüş yoluna koyulurlar. Yolun yarısını geçmişlerdir ama hava git gide soğumaktadır. Zaten yolda giderken iki lise öğrencisi donarak can verir. Lise öğrencilerinin anneleri ve babaları yola bakarak onları beklemektedir. Birden bir kalabalık görürler ve koşarak giderler. Herkes kendi çocuğunu aramaya başlar ama bulamazlar, bazıları şehit olmuştur. Dondukları için yüzleri net görünmemektedir. Gelenlerin hepsini hastaneye veya evlere kaldırmışlardır.

Çoğu şehit olmuştur. Şehit olanların arasında da Musa Çavuş da vardır. Yaklaşık 80 kişi donarak can verir. Sankamış şehitlerinin acı hikâyesidir işte bu...

AY YILDIZLI ŞANLI BAYRAĞIM

CEYDA KAYAHAN 5B-BÜYÜKÇEKMECE

Şehidimin kanıdır rengin,

Al renkli şanlı bayrağım.

Bağımsızlığımızın sembolü,

Ay yıldızlı şanlı bayrağım.

Savaşta ve barışta,

İndiremez seni kimse yere,

Kırarım sana uzanan düşman elleri,

Ay yıldızlı şanlı bayrağım,

Nazlı nazlı dalgalanırsın gökyüzünde,

Selam dururum seni gördüğümde,

Hem ruhumdasın hem her hücremde,

Ay yıldızlı şanlı bayrağım,

Vatan topraklarından her ayrıldığımda,

Özlemini çekerim.

Sen demek vatan demek,

Ay yıldızlı şanlı bayrağım

HÜR DOĞDUK, HÜR YAŞAR, HÜR ÖLÜRÜZ

HİLAL KILICI 8G-BAŞAKŞEHİR

Kimi daha çocuktuk, kimi anasının kınalı kuzusu...
Kalbinde iman, düşmandan zerre kadar yoktu korkusu,
Ya zafer, ya şehadetken hepsinin tek arzusu,
Kim geçecekmiş Çanakkale'yi hangi düşmanın şoursuz ordusu?

Minik kahramanlar, düşünmedi geri dönmek,
Ya kurtulacaktı vatan, ya da uğrunda ölmek,
Kimin haddine; kutsal yurdumu bölmek,
Düşmanın tek çaresi Çanakkale sularına gömülmek...

Bu vatana girmesin diye düşmanın gölgesi,
Yeri, göğü inletiyordu tekbirlerin sesi.
Kâinata görülmemişti direnişin böylesi,
Çoğu minik ama koca yürekliydi hepsi.

Seyit imkânsız başardı koca şaniyla,
57. Alay tarih yazdı aziz kaniyla,
Şehidim her kanşına bir kurban verdi canıyla,
Bunun için kutsaldır vatanım toprağıyla taşıyla...

Geldikleri gibi gideceklerdi, bu kesin
Sonuç değişmez hangi düşman gelirse gelsin!
Yeter ki bir an önce kirli izleri silinsin,
Hür doğduk, hür yaşar, hür ölürüz bu böyle bilinsin!

Vatan ne doğduğun ne de doyduğun yerdir,
Uğruna gözünü kırpmadan ölürsen ancak senindir,
Tarih masa başında kalemle yazılan değil,
Cephede ecdadın kaniyla yazdıysa tarihindir!
Bu vatan, bu milletin övgüsü sonsuza dek sizindir!

TARİHE ATILMIŞ İMZA

AYŞENUR ÇELİK 8G-BAŞAKŞEHİR

Ey şanlı Çanakkale!
Destanın yazılmış yer yere.
Şehitler vermişsin binlerce.
Yaradan yardım etmiş melekleriyle.
Tarihe atılmış imzasın Çanakkale.

Şaşırmış düşmanlar görünce mücahitleri.
"Allah Allah" sesleriyle korkutmuş yürekleri.
Göğü yükselmiş duayla âmin sesleri.
Kaniyla destan yazmış Çanakkale şehitleri.

Lazıyla Türküyle Kürdüyle
Hepsinin amacı tek bir yürekte.
Analar, yarlar, evlatlar bırakmışlar
Gözü yaşlı geride.
Şehadet şerbetini içmişler seninle Çanakkale.

KÜÇÜK BEDENLER, AZİZ YÜREKLER...

HİLAL ESENBAY 8H-BAŞAKŞEHİR

Küçük bedenler, aziz yürekler
Asımın nesli bu, vatani bekler
Miğferi iman, süngüsü Kur'an
Asırlar geçse bile Mehmet'imi an!

Bedenler küçüktü, bakışlar kısık
Tüfek var boynunda boyundan büyük.
Seller gibi akarken oluk oluk kan
Son nefer kalana dek Mehmet'leri an!

Ayaklar çıplak, entari yırtık
Ana feryadı yükselir çığlık çığlık,
Binlerce yetimdir geride kalan
Her an, her saniye o gençliği an!

Küffarda silah, Mehmet'te iman
Bir elde süngü, bir elde Kur'an
Toprağın altında kefensiz yatan,
Vatanı vatan yapan Mehmet'imi an!

Ne korku ne hüznün var simasında,
Ana kokusu var eldeki kınasında,
Cesurdur batılın, garbın karşısında,
Seni beni kurtaran kahramanı an!

Ey ölüme beş kala Mushaf okuyan,
Boyu küçük, kalbi büyük kahraman!
Vatanı, milleti, dini kurtaran
Senin kanlarındır bayrağı al yapan!

CESUR MEHMETÇİK

BEYZA AKOSMAN 6A-BÜYÜKÇEKMECE

Beyaza bürünmüş askerler,
Arkalarına bakmadan giderler.
Bu cesaret nereden gelir?
Donmayı göze alan Mehmetçik bilir.

Ayağında yırtık ayakkabısı,
Sırtında eskimiş kabanı.
Mehmetçik üşüyor...
Üşüyor da aldırıyor.

Vatanı için ölüme yürüyen asker,
Allahuekber Dağları'na tekbirlerle gider.
Ey darbeyi düşmandan değil soğuktan yiyen asker!
Senin şehit düştüğün o yerler, şimdi destanınla inler!

KARDEŞÇE YAŞAMALI

ONUR KAAAN GÜVELİ 6A-BÜYÜKÇEKMECE

Savaşı bitirmenin yolunu buldum,
Yaşasın dünyalar benim oldu.
Kin, nefret, düşmanlık son buldu,
Yaşasın rüyalar gerçek oldu.

Misket arkadaşlarıma söyledim,
Dünyadaki bütün çocukları istedim,
Hepimiz bir araya geleceğiz,
Elele vereceğiz.

Set kuracağız büyüklerimize,
Ellerimizi bırakmayacağız,
Dökülse bile misketlerimiz yere,
Mızıkçılık yapmayacağız.

Dayanamazlar severler bizi,
Bizim için değil miydi kavgaları,
Mal mülk toprak istemedik ki,
Bir arada kardeşçe yaşamalı.

Paylaşmalıyız her şeyimizi,
Değerlerimizi sevincimizi,
Kulaktan kulağa hep bir ağızdan,
Vermeliyiz hakkını Yaradan'a.

Savaşı bitirmenin yolu sevgiden geçer,
Mutluluk eken mutluluk biçer,
Her şeyin sahibi bir ALLAH var,
Sevgi varsa orada barış da var!

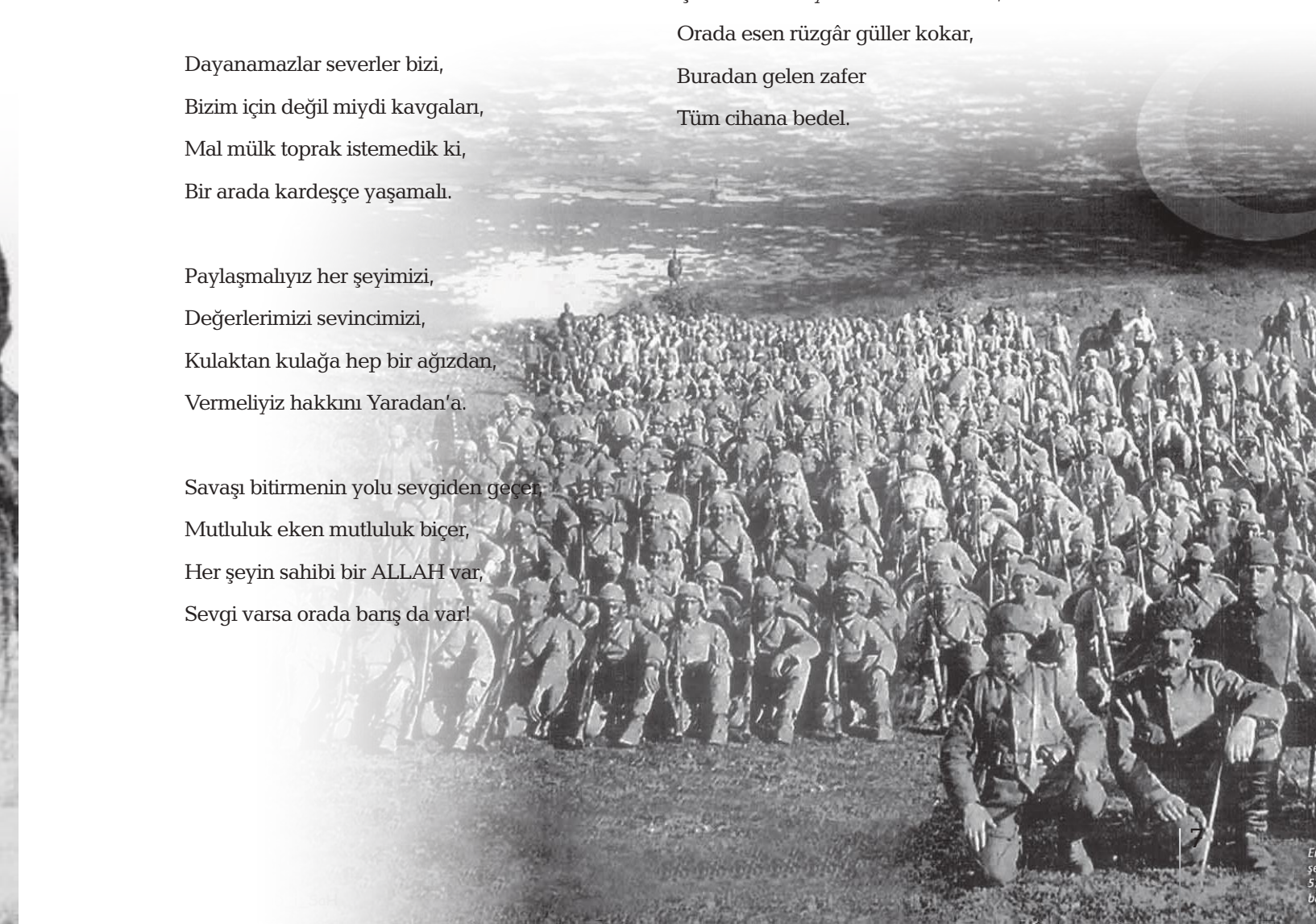
GÜZEL VATANIM

AHMET FARUK ERDEM 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Ey yurdumun şanlıları,
Bu vatanın sevdalıları,
Fatih'in orduları,
Alacaksınız bu güzel vatani.

Ceddimiz soylu Osmanlı,
İmanımız gürdür küffara karşı,
Peygamberin duası
Alacaksınız bu güzel vatani.

Çanakkale'de yatan kınalı kuzular,
Orada esen rüzgâr güller kokar,
Buradan gelen zafer
Tüm cihana bedel.

DÖNMEMEK ÜZERE GİTTİLER

MÜKERREM YERSEL 8B-BÜYÜKÇEKMECE

Vatan toprağından çıkana kadar hainler
Dönmek yok size,
Gönlümdeki kor ateş sönmese bile.
Anaların gözlerindeki, babaların yüreklerindeki
Sessiz çığlıklar dinmese bile,
Asla dönme geriye!
Vatanın her karış toprağı kanınla sulanmadıkça,
Yaşamak haram sana.

Sislerin ortasında,
Yağıyor mermiler yağmur misali,
Gencecik çocukların anlından akan taze kan,
Eksiltmiyor imanlarından.
On binlercesi senin gibi,
Bir daha gelmemek üzere,
Geri dönmemek üzere...

O hilal uğruna,
Binlerce yiğit feda...

SARIKAMIŞ'IN YİĞİTLERİ

ARDA ÖZCAN 6B-BÜYÜKÇEKMECE

Bin dokuz yüz on dört yılının aralık ayında,
Şehit oldular Sarıkamış'ta.
Önce yürekleri, sonra bedenleri
Teslim oldular zifiri soğuşa.

Yazlık üniformaları ile yola çıkan koç yiğitler,
Kars'ı düşman elinden kurtarmak istediler.
Kalplerinde iman ve şehit olma arzusu ile
Allahuekber dağlarına doğru yürüyüş eylediler.

Anaların dillerinde dualar,
Adeta nefes kesen soğukta donuyordu.
Zafere koşmaya alışmış bayraklar
Teker teker düşüyordu.

Buz kesmiş kırk bin vatan evladı
Bedenleri ve ruhları ile yöneliyor semaya,
Tek bir mermi atamadan
Koşuyorlar cennet-i alaya...

CENNETE YÜRÜRKEN

BİLAL AYRANCI 5G-BAŞAKŞEHİR

Merhaba! Ben Mehmet. Çanakkale Savaşı'ndaki küçük çocuklardanım. Aslında anam beni göndermek istemedi savaşa. Ben de gizlice kaçtım.

Savaş zamanı geldiğinde beni orduya almadılar küçüğüm diye. Sonra zorla kendimi orduya aldırıldım. Savaş zamanına kadar çok uğraştılar. Ben de onlara yardım ettim. Savaş zamanı geldi. Ben de heyecan ve korkuyla karışık bir duyguyla savaşa başladım. Orduyla birlikte "Allahu Ekber" diyerek başladık savaşa.

Karşı taraf çok güçlüydü. Bir an umutsuzluğa kapıldım. Bizim silahımız bir ise onlarınki on idi. Ben bunları düşünürken birden yanımda bir bomba patladı. Gözümü açtığımda karşımda bir hemşire vardı. Ayağıma doğru baktığımda ise sağ bacağımın olmadığını fark

ettim. Birkaç gün sonra ayağa kalktım.

Anamın sözleri aklıma geldi. Vazgeçtim. Ertesi sabah gizlice savaş bölgesinden çıktım. Fazla gitmedim ki pişman oldum. Benim kanım vatan ve millet için akacaktı. Geri döndüm. Savaşmaya tekrar başladım. Bir gün daha geçti. Anamı özlemiştim artık. Geceleri ailemin bir fotoğrafıyla yatıyordum. Günler günleri kovaladı ve bir gün tekrar savaşa başlamak için hazırlanırken hiç aklıma gelmeyecek bir şekilde vuruldum. Tam kalbimden vurdular beni.

Artık çok mutluyum. Yeter ki vatanım kurtulsun. Anlamışsınızdır belki neler çektim. Anamın özlemiyle öldüm. Siz de bilin sevdiklerinizin kıymetini. Pişman olmayın diye...

EBEDİ YOLCULUK

ARDA ÖZCAN 6B-BÜYÜKÇEKMECE

Geçirmeyiz, dediniz bu vatan toprağından düşmanı,
Direndiniz bin bir türlü zorluğa, açlığa, susuzluğa, yokluğa...

Bir yanda gözü yaşlı analar, yavuklular ve evlatlar,

Diğer yanda çetin bir savaş ve meçhul karanlıklar.

Ey Çanakkale'nin nurlu askerleri!

Sizler vatan, millet, namus ve bayrak için çıktınız bu yola,

Nurlu bir sabaha uyanmış esaretten kurtarılmış bir vatana.

Allaha ve onun şanlı peygamberine kavuşma arzusuyla,

Yeniden bir diriliş destanı yazdınız bu milletin şanlı tarihine.

Ey Çanakkale'nin ebedi askerleri!

Aslında zaferlerden bir zafer değildi yazdığınız bu destan.

İnsanlık tarihinde belki de bir daha böylesi yazılmayacak.

Bir milletin bir daha ve yeniden diriliş hikâyesi olarak okunacak.

Bütün mazlum milletler nurlu bir ışık gibi yollarını aydınlatacak.

Ey Çanakkale'nin ölümsüz askerleri!

Korkmayın, hüzünlenmeyin, gamlanmayın çıktığınız bu ebedi yolculukta.

Ne bu vatan çiğnenecek düşman postalı altında,

Ne de bu bayrak inecek vatanımın parlayan aydınlık semalarında.

Ve bu millet devam edecek şanlı tarihini altın harflerle yazmaya.

ARDINA BAKMADAN GİDENLER

SETENAY YILMAZ 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Çanakkale şehit kanıyla ıslanmış toprak!
Üzerinde kandan oluşmuş şanlı bir bayrak.

Çanakkale sevdiğine mektup gönderen yar!
İletenin kırk yılda geçtiği diyar.

Çanakkale şehit oğlunun ardından yıkılan ana!
Çanakkale iki oğlunu da kaybetmiş sakat baba.

Çanakkale tüfek tutamayan, parmağı kopan genç!
Çanakkale kabuğu kırılmış bir yengeç.

Çanakkale bebeğinin kırkı çıkmadan savaşa giden er!
Çanakkale şehit düşmek için çırpınan asker.

Çanakkale kırk bir mermer!
Ki saplanır kalbe sevgiler.

Çanakkale yakalanan esirler!
Düşmanlar bin bir kişiyi esir tutan kalpsizler.

Çanakkale topsuz yapılan savaş!
Bir hoşaf, bir çorba, bir de yarım aş.

Çanakkale ardına bile bakmadan gidenler!
Düşman olacak o hadsizler, sefiller...

Onlarda büyük küçüğü ezer.
Bizde İman dendi mi her şey biter!

Onlarda şans, biz de kader.
Onlar Tanrı, bizimkiler Allah der!

Çanakkale çağırır sefalet heykelini.
Vatanı uğruna ölür, yine de dönmez geri.

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

KEREM YARIZ 5C-BAŞAKŞEHİR

Geçmek istedi düşman Çanakkale'den,
Geldi topuyla, gemisiyle...
Kendine güvendi de saldırdı,
Mehmetçikle savaştı, yılmadı...

Onlarca deneme yaptı gemilerden,
Mehmetçik engel oldu...
Ama yüzlerce çocuk vardı,
Vatanı uğruna durmadı savaştı...

Düşman bu sefer saldırdı karadan,
El bombalarıyla, uçaklarıyla...
Unuttular Mehmetçiğin vatan sevgisini,
Mehmetçiğin "Çanakkale geçilmez!" sözünü...

ŞEHİTLER DİYARI

AYŞENUR BOZOKLU 6E-BAŞAKŞEHİR

Açlık, kıtlık demeden
Çocuk, yaşlı her yerden
Göğsünü mermilere siper eden
Şehitler diyarı Çanakkale...

Vatanı canları pahasına koruyan
Bağrında binlerce kınalı kuzu yatan
Toprağı kanlarla sulanan
Şehitler diyarı Çanakkale...

GÜLÜMSEYEN ŞEHİT

CEYDA TEKGÖÇEN 5G-BAŞAKŞEHİR

Minik eller şimdi silah tutuyor ana,
Kalpleri vatan için atıyor onların.
Ya Allah diyerek savaşan canları,
Vatanı için kan döken şehitleri gör.

Gaddar düşmanı yenmek için,
Canlarını veriyor nice yiğitler.
Düşman karşısında başları dik,
Dillerinden düşmez yeminler.

Çocuklar hayallerinden uzaktalar,
Çığlıklara karışan top sesleri var,
Anaların feryatları duyulur,
Yankılanan ölümün sokaklarında...

Artık onlar şehit oldular,
Şehit oldular ana,
Şehit oldular...

YEDİ CİHANA YETER YAZDIĞIN DESTAN

ZEYNEP MERVE MUTLU 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Dünya şaşırdı, çözemedi
Çünkü bu Çanakkale denklemi
Onun için ne canlar ne analar,
Çanakkale'de şehit edildi.

Kimi taşıdı o ağır mermiyi.
Kimi analar çekilemeyecek en büyük acıyı çekti.
Kimi evladını, yârini, yarenini
Gözlerinin önünde kaybetti.

Aç kaldılar, susuz kaldılar hiçbir zaman yılmadılar.
Küçük yaşlarına rağmen asker olmak için can attılar.
Mermiler çarpıştı yerde havada
Yürekler birleşti bu büyük davada

Türk'ün gücünü yine gördü Avrupalı.
İman gücüyle savaşanlar Türkler olmalı.
Avrupalılar artık Türkleri hafife almamalı.
Çanakkale onlara büyük bir ders olmalı.

KOCAMAN YÜREKLER

DİLRUBA ACAR 5G-BAŞAKŞEHİR

Beş on yaşlarında bazıları minik kahramanlardı hepsi,
Hepsi canlarını ortaya koyup vatanı için savaştilar.
Cephaneleri ve silahları korumak için bebeklerimiz canlar verdiler,
Bazıları çatıştı bazıları cephane taşıdı,
Küçük çocuklar ordumuza yardım ettiler.

Anneler çocuklarını kendi elleriyle verdiler,
Canlarını vereceklerini bilseler bile,
Ölmeye hazırlardı çünkü çocuklar vatanları için,
Çoğu çocuk soğuktan, çoğu açlıktan öldü,
Onlar Çanakkale'nin minik kahramanlarıydı.

GERÇEKLEŞMEYEN HAYALLER DİYARI

EFNANUR ERKEK 7A-MALATYA

Çanakkale, şehitlerin cennetle arasındaki kapı

Çanakkale tarihin yıkılmaz kalesi

Çanakkale bir tarih destanı

Çanakkale şanlı bir zafer bestesi

Çanakkale'de birçok şehit verdik. Ama bu şehitler sadece yetişkin insanlar değil daha çocukluk çağında yani bizim yaşımızdaki insanlardı. Biraz düşününce diyorum da acaba şimdi bir savaş çıksa bizim okuldaki veya tüm Türkiye'de bu yaşlarda olan çocuklar tüm yaşamlarını ve sahip oldukları imkânları bırakıp o çocuklar gibi fedakârlık yapıp savaşa gider mi?

Düşününce biraz zor gibi geliyor fakat o kahraman çocukların hayat hikâyelerini okuyunca ve bizim hayatımı yaşadığımız şartları düşününce onların ne kadar fedakâr olduklarını daha iyi anlıyorum. Çünkü o savaştaki çocuklar ne canlarını ne hayatlarını ne geleceklerini düşünmeden sadece Allah rızası için savaşıyorlardı. Belki savaşta hiçbir düşman öldüremediler veyahut oraya gider gitmez şehit oldular. Bir ihtimal savaşta hiçbir katkılarını olmadı ama önemli olan onların cesaret ve vatan sevgileriydi ve şehitlik mertebesine ulaşmalarıydı. Üstelik bu fedakârlığı yapan sadece birkaç çocuk değildi. Yüzlerce çocuk savaşmak için Çanakkale'ye gitti. Bu nedenle birçok lise ve üniversite o yıl ve daha sonraki birkaç yıl mezun verememiştir. Mezun vermeyen okullardan biride İstanbul Tıp Fakültesi'dir. Çanakkale savaşının olduğu 1915 yılında birinci sınıfta okuyan 2 bin 500 öğrenci okullarını bırakarak Çanakkale'ye akın etmiştir. İki tümen halinde Çanakkale'ye gelmişlerdir. Hepsisi de Anzak baskını sonucu şehit olmuşlardır. Ertesi yıl şehitler

nedeniyle okul siyaha boyanmıştır ve üniversite 1921 yılında hiç mezun verememiştir. Çanakkale birçok Mehmetçiğimize mezar olmuştur. Küçük çocukların gerçekleştiremeyen hayalleriyle süslüdür Çanakkale. Anaların feryatlarıyla babaların o herkesten sakladığı gözyaşlarıyla sulanmıştır. Daha genç bile olmamışken Çanakkale'ye canını feda eden çocukların azmiyle güçlenmiştir.

İşte o cesaretli çocuklardan biride Çanakkale'nin çan ilçesinde yaşayan on bir yaşındaki Ali idi. Ali çok cesaretli bir çocuktur. Çanakkale savaşının olduğu sıralarda dedesi ve babası bir gün tüm ev halkını topladı ve durumun çok vahim olduğunu bütün erkeklerin Çanakkale'ye gittiğini ve onların gideceğini söyledi. Hazırlıklara başladılar. Ali de savaşa gitmek istediğini söyledi. Dedesi hem sevindi hem de itiraz etti çünkü Ali daha çok küçüktü ve silah taşıyamazdı. Dedesi bu durumu dile getirdiğinde Ali hala kararlıydı ve şu cevabı verdi:

- Silah taşıyamam belki ama mermi taşıyarak size yardım edebilirim. Önemli olan silah taşımak değil Çanakkale'ye gidip orada da bulunup savaşa bir katkımın dokunmasıdır, dedi.

Dedesi duygulandı ve şöyle dedi:

- Biz şehit olursak ailemizin başında senin gibi cesur bir erkeğin kalması gerekiyor. Soyumuzun devam etmesi lazım ve bu seninle gerçekleşecek. Bu nedenle senin burada ailenin başında kalman gerekiyor, dedi.

Ali gitmekte kararlıydı fakat uzun uğraşlar sonucu onu ikna etmeyi başardılar ve Ali'nin vatan aşkı dillerden dillere dolaşa dolaşa günümüze kadar geldi. Ali Çanakkale de savaşıp şehit olmasa da gösterdiği vatan sevgisi ve cesaretiyle gönüllerimizi fethetmeyi başarmıştır.

En başta da söylediğim gibi bulunduğumuz zamanda onların gösterdikleri fedakârlıkları göstermek gerçekten çok zor. Ama biraz da olsa bu ülke için gösterdikleri fedakârlıkları düşünerek ülkemizin kıymetini bilmeli ve bize düşen görevleri en iyi şekilde yerine getirmeliyiz.

Küçük yaşta şehit olmuş o cesur Mehmetçiklerimizi saygı ve rahmetle anıyorum...

DAHA ÇOCUKTULAR

ENİSE AKÇİN 8H-BAŞAKŞEHİR

Çanakkale, kahramanlar diyarı... Kahraman anneler, babalar, nineler, dedeler... Fakat atlanmaması gereken küçük ama bir o kadar da önemli bir ayrıntı olan çocuklar, hayalleri olan çocuklar, henüz hayatı tanımayan, savaş nedir bilmeyen temiz kalpli çocuklar, adı üstünde daha çocuktular. Fakat hiç de memnun olmadıkları bir savaşın içindelerdi. Kimi abisini, kimi annesini, kimi de babasını cephede kaybetmişti. Fakat onlar da aynı vahşetin içindeydiler. Ama hepsinin gayesi aynıydı: Bu vatan kurtulsun, insanlar acı çekmesin, bizim yaşayamadığımız çocukluğu bari bizden sonrakiler yaşasın.

Kendi istikbalini milletin istiklaline tercih edecek kadar fedakâr ve şuurlu çocuklardı Çanakkale'deki minik kahramanlar. (Cisimleri minik, fakat ruhları kâinata sığmayacak kadar büyüktü). Örneğin:

...Hücum anı geldiğinde hepsi süngü takmış, gözleri yuvalarından fırlamış, dişler kenetlenmiş bekliyorlardı. Birden yüz başı "Hücum!" diye bağırınca, o çocuklar kurulmuş yay gibi siperlerden fırlayıverdiler. Bir düşman makinelisi yavruları biçiverdi. Hepsi sipere geri düştüler. Galatasaray, Konya, İzmir, Kayseri liseleri 1915'te tek bir mezun veremedi. Çünkü tüm öğrencileri Çanakkale'de şehit oldu.

...Çocuk askerlerden Mehmet ve İsmail, dilenci kılığına girip şehrin içinde cereyan eden olayları, düşman

askerlerinin durumuyla ilgili bütün gelişmeleri Türk tarafına iletmeye giderken yakalandılar. Her türlü baskı ve işkencelere rağmen düşman askerlerine sır vermeyen bu iki sadık çocuk, serbest bırakıldıktan sonra arkalarından kallesçe ateş açılması nedeniyle küçük Mehmet 4, İsmail ise 9 yerinden yaralandılar.

...Mehmet, hastaneye kaldırılıp, operasyonla ayağı kesilerek hayatı kurtarıldığı halde İsmail hastanede şehit oldu. Bir ayağı kesilen Gazi Mehmet, sağlığına kavuştuktan sonra geri birliğine avdet ederek tek ayağıyla Milli Mücadelede yine görev aldı. Mehmet, bu andan itibaren daha hırslı, daha mücadele azmi içinde cepheden cepheye koşarken, bu haliyle bile vatanın kurtulmasına hizmet etmenin huzuru ve mutluluğunu yaşıyordu.

... Dede, düşman Çanakkale'ye dayanmış. Silahını vatanıma çevirmiş. Benim sülalemde rahat rahat döşeginde ölen erkek var mı? Sen ve babam, 'vatan tehlikede' deyip gidiyorsunuz. Vatan sevgisini böyle mi öğrettiniz? Ben de geliyorum, ben adam değil miyim?"

Şimdiki çocukların oynadığı savaş oyununun onlar o yaşta gerçeğine maruz kaldılar, oyuncak silahların gerçeğini taşıdılar, önlerine gelen bayat ekmeği en büyük nimet bildiler, hedeflerine şehitliği koydular daha o yaşta, ama bu durumda bile bizim kadar şikâyet etmediler hallerinden...

BİR GARİP ASKER

ÖVGÜ SUCUBAŞI 6B-ÇEKMEKÖY

Çanakkale dediğin bir garip asker
Gözleri yaşlı, başları dik.
Yüzlerinde nur, yüreklerinde yara
Akıllarında geride bıraktıkları sevdikleri,
Ölüme doğru yürüyorlar.
Çanakkale geçilmez!
Yaşlısı genci binlerce kişi,
Savaşa doğru gidiyorlar.
Yaşlısı genci binlerce kişi,
Savaşa doğru gidiyorlar.

Yanlarında ne suları, ne yemekleri, ne cep-
haneleri
Bir tek vatan sevgisi...
Ölüme doğru yürüyorlar!
Çanakkale geçilmez!
Vatan uğruna canını veren binlerce şehit,
Düşmana göğsünü siper etmiş.
Ne kar, ne soğuk aldırmadan
Ölüme doğru yürüyorlar,
Çanakkale geçilmez!

HİLAL VE YILDIZ

AZİZE BERFİN KAMA 8A-MALATYA

Yoksun ve yoksul halk, yıllardır savaşta
Son derman bedende, durmaz kan damarda;
Yağz oğlan topladı yeni yetme sibyanı
Dolaştı ev ev, kattı arkasına halkı.
Geldi "çanaktan bir kaleye"
Gördü ki düşman çanak tutar zulme.
Tarlalar bomboş, meydanda kimsecikleri gördü.
Kızdı oğlan, aldı aldı yürüdü;
Ayağı çanksız düşmanı dövdü.
Çok acıktı sahi kanıyordu bacağı
Düşündü çocuğunu, anası ve bacısı.
Koydu son mermiyi köhne bataryaya,
İşte o gün yenildi «üç büyükler» mazluma.
Helal şehit kanıyla bezenmiş bu yurda
Uğramadı bir daha işgal ve bela.
Sonunda savaş bitti, yağz oğlan mesut
Ve dediler, artık kurulmalı yeni ülke, yurt
Bu ülke ki kökü mazi, dalları ise uzanır atıye,
İşte asırlardır süregelen soy direndi vahşete.
Yeniden imtihan-ı muvaffak eyledi;
Sana bana, şehit dedemin mirasını sürdürmek gelecek kâfi
Üstat "Verme dünyaları alsan da bu cennet vatanı." dedi, öğüt eyledi.
Bu ulus ki, nesiller boyu sürecek
Hilal ve yıldız Çanakkale'deki şehidin anısına semayı süsleyecek.

ASRIN DİZELERİ

TARIK TAMİRCİ 8G-BAŞAKŞEHİR

Adım Hasan,
Kınalı Hasan.
Anam Hatice,
Babam Şehit Ebu Hasan...

Dinim İslam'dır, İslam...
Benim, o alını ak şerefli Müslüman.

Her bayram Allah'ın kurbanı,
Kınalı kınalı koyunlar...
Her savaş vatanın kurbanı,
Kınalı kınalı Hasanlar...

Dinim İslam'dır, İslam...
Benim, o alını ak şerefli Müslüman.

Memleketim Tokat\Yozgat sınırlarında,
Doğum tarihim 1900 yakınlarında...
Büyük Çanakkale Savaşları'nda,
Ben de varım şehitlerin arasında...

Dinim İslam'dır, İslam...
Benim, o alını ak şerefli Müslüman.

BU VATAN BİZİM

SARA BUCAK 8H-BAŞAKŞEHİR

Şehit olmuş birçoğu,
Çocuk yaşta şehit...
Güzel bir şey bu, onurlandırıcı
Fakat can acıtıcı...

Ülke savaşa girmiş;
Toprak elden gidiyor,
Vatanı bölünüyor.
Atlamış birçoğu: Ben varım!

Bırakmış mektebini;
Yarda kalmış tahsili.
Kimi oyuncağını bırakmış;
Almış eline tüfeği.

Boyundan büyük belki;
(Görevi, derdi, tüfeği)
Olsun! Kalbi büyük onun
Vatanı sağ olsun!

Savaşa girince
Yürüdü düşman üstüne
(Evet, belki korkuyor):
Asker değil ki o!

Ama tehlikenin farkında
Vatanı gidiyor, kardeşleri...
En çok da annesi içi korkuyor.
Ne olacak bunun sonu?

Ama tehlikenin farkında
Düşmanı topraktan atmalı;
Kanıyla, şerefiyle, namusuyla
Bedeline çoktan razı o.

Tehlike büyüyor, düşman çoğalıyor.
Ne cephaneye ne yemek...
Hiçbiri yok asker hala cepheye çarpıyor;
Kanıyla, şerefiyle, namusuyla

Çırpınıyor evet;
Belki son çırpınışları,
Az önce bir düşmanı vurdu
Vatanı için...

Fakat şimdi kendisi; yerde yatıyor
Elinde süngüsüyle,
Karnında kanlarıyla,
Alnında şerefiyle...

Haykırıyor; durmayın direnin!
Atın düşmanı topraktan
Allah büyüktür, görüyor
Elbet bu vatan bizim; Atın düşmanı topraktan
Bir besmele bir zikir dilinizde dolansın.
Kalkanınız olsun.
Allah büyüktür; yardımcınız olsun.

KANI AKMAYAN ŞEHİTLER

ÖMER TUĞRUL KARTALOĞLU 8H-BAŞAKŞEHİR

Sarıkamış Harekâtı (22 Aralık 1914), Birinci Dünya Savaşı sırasında Osmanlı Devleti ve Rus Hanedanlığı arasında Sarıkamış 'da gerçekleşmiş, sonucu Osmanlı Devleti tarafı için büyük bir başarısızlık ile sonuçlanan bir askerî manevradır.

Batum, savaş tazminatı olarak Rusya'ya verildi. Aynı anda, Sarıkamış da Berlin Antlaşması ile Rusya'ya verilmisti. 1914 yılında döneminin başkomutan vekili olan Enver Paşa, Sarıkamış'ı geri almak amacıyla 19 Aralık tarihinde harekât planını kurmaylarına sundu. Kurmaylar manevranın başarısızlığa uğrayacağını Enver Paşa'ya birçok kez söylemiş olmalarına karşın Enver Paşa harekâtın yapılmasına karar vermiştir.

Paşa'nın savaş planına göre, üç kolordudan meydana gelen 3. Ordu'nun bir bölümü Allahuekber Dağları'nı yürüyerek aşacak ve Sarıkamış kuşatılacaktı. Ama bazı komutanların Sarıkamış'a ilk giren olma" hayaliyle kendi başlarına harekete kalkışmaları, Hafız Hakkı Bey'in kaçan Rus birliklerini takip ederek kuşatma hattını lüzumsuz yere genişletmesi ve on binlerce askeri kışlık elbiseleri olmadan karlarla kaplı Allahuek-

ber Dağları'na tırmandırması büyük felaketi getirdi.

Birliklerimizden bazıları Sarıkamış'a girmeyi başarımlarına rağmen Ruslar tarafından yok edildiler ama asıl facia dağlarda yaşandı: Ruslar' a karşı henüz tek bir kurşun bile atmamış olan on binlerce Mehmetçğimiz soğuktan donarak sonsuz bir uykuya daldı, binlercesi de tifüsten kırıldı. 25 ve 26 Aralık günlerinde vaziyetimiz çok daha kötüleşti ve 3 Ocak'ta artık her şeyin bittiğini anlayan Enver Paşa, Albay Hafız Hakkı Bey'i 'Paşa' yaparak 3. Ordu'nun başına geçirdikten sonra Erzurum'a döndü. Daha birkaç gün önce on binlerce askeri Allahuekber Dağları'na süren Hakkı Paşa 4 Ocak'ta geri çekilme emri verecek ve Sarıkamış harekâtı böylesine büyük bir hüznle noktalanacaktı.

GÖRÜLMEMİŞ SANSÜR

Enver Paşa, Erzurum'dan İstanbul'a dönüşünde Türkiye'de örneğine bugüne kadar bile rastlanmamış olan bir sansür uyguladı ve basında Sarıkamış harekâtı ile ilgili olarak tek bir satır haber yahut resim çıkmadı. Sansür öylesine yoğundu ki; halk, Sarıkamış'ta nelerin yaşandığını seneler sonra öğrenebilecekti.

SON SAVAŞ

HASAN YİĞİT YILDIZ 6A-ÇEKMEKÖY

Çanakkale bir perde,
Mehmetçikler sahnede,
Çarpıştı cesur yüreğiyle,
Şehadete koştu siperden siper.

Çanakkale bin bir ocak,
Bu ne ilk ne son olacak,
Vatanı uğruna yanacak,
Al kanlara boyanacak.

Çanakkale koca dünya,
Fransa, İngiltere, İtalya,
Geçit vermez bu vatan sana,
Allah için canlar feda.

Çanakkale bir ilmek,
Bu şanlı tarihi yaşatmak gerek,
Bize görevdir bilmek,
Kolay değildi iman gücünü yenmek.

Çanakkale bir destan,
Kıymetlidir elbet vatan,
Vazgeçilir mi bayraktan?
Gelibolu'ydu oluk oluk kanla yoğrulan.

Çanakkale bir ibadet,
Kurtuldu vatan nihayet,
Yüreklerde koca cesaret,
Özgürüz artık ilelebet.

EZANLAR SUSMAYACAK

ADA DILARA AKSOY 6A-ÇEKMEKÖY

Çatışma başladığı an,
Anafarta'da yazıldı destan.
Ne yapabilir ki Türk askeri diye düşündü düşman,
Ama anladı burada bölünmezdi vatan.
Korku bilmez Mehmetçik, ölümüne saldırdı.
Kadın, çoluk, çocuk yaralarını sardı.
Atatürk ölmeyi emrettiği zaman,
La ilahe illallah dediler okundu kuran. Korkma!
Ezanlar susmayacak, bizde oldukça bu iman.

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

ESRA DENİZ BABUCCU 6B-ÇEKMEKÖY

Bir savaş çıktı; ne savaş, ne savaş!
Kulaklarda yankı yapan bir ses.
Akıllara kazınmış çıkmıyor Mehmetçiğin aklından:
"Koş! İleri. Çanakkale Geçilmez!"
Bir tufan kopuyor Çanakkale'de
Dünyayı kasıp kavuracak kadar güçlü,
Kıymet kopuyor yine aynı ses:
"Koş! İleri. Çanakkale Geçilmez!"

Gidiyor Mehmet'im zafere
Koşuyor hızla mutluluk içinde
"Geliyor zafer" diye bağırdı.
"Koş! İleri. ÇANAKKALE GEÇİLMEZ!"

KAR KELEBEKLERİ

MİRAY ARABACI 6B-ÇEKMEKÖY

Bizim için can verdiler,
Soğuklarda donup can verdiler.
Vatanımızı savunmaya geldiler,
Sarıkamış'ta kara karışverdiler...

Söyle Sarıkamış neden,
Onca askere mezar oldun birden?
Ailelerine veda edemedin,
Onca askere tabut oldun sen.

Kalbimizde yaşıyorlar hâlâ,
Ölmediler aynı zamanda,
Onlar hâlâ Sarıkamış'ta,
Soğuklarda vatanı savunmakta...

Damarlarında Türk kanı,
Üşütmez hiç onları,
Dillerinde hep Allah
Yenilmez hiç onlar...

NE DİLİM RAZI GELİR NE KALEMİM İZİN VERİR

RÜVEYDA ŞİMŞEK 8A-BAŞAKŞEHİR

Peygamber Efendimiz (sav)'e mektup yazmak istemişim başlarken ama ne kadar denesem de yapamadım. Kelimeler birbirine girdi, cümleler düğümlendi, o hiç durmayan düşüncelerimin arasından tek bir şey geçmedi. Ne yazabilirdim ki zaten? Şimdiki zamanı nasıl yaşadığımı mı anlatacaktım? Binlerce savaşı mı? Yetim öksüz çocukları mı? Teknoloji kölesi olmuş insanlığı mı? Yoksa merhametin bir damlası bulunmayan taş kalpli zalimleri mi? Ya da saygıdan yoksun, utancın zerresini taşımayan insanlığı mı? Yok yok! En iyisi ne kadar kötü bir ümmet olduğumuzu anlatayım, bir günahı işlerken sanki çok doğal bir şeymiş gibi hatta yapılması gereken bir şeymiş gibi yaptığımızı bizim için kanının son damlasını dahi feda edebilecek o kocaman yürekli peygambere, denizler kadar uçsuz bucaksız merhametli, aklınızdaki en uç nokta ne kadarsa o kadar sevgi dolu olan peygamberimize ne diyeceğim? Savaşta Müslümanlara sahip çıkamadığımızı nasıl anlatayım? Nasıl parçalandığımızın, nasıl değiştiğimizin ne kadarını anlatayım? İşte anlatamam ben bunları ne dilim razı gelir ne de kalemim izin verir.

Mürekkebinin her damlasını, peygamberimin kabrinde rahat uyuması için kullanmalıyım, ona güzel haberler vermeliyim: "Siz merak etmeyin ya Rasullullah, bıraktığınız gibi bekliyoruz sizi. Hiç düşünmeden Allah için her şeyden vazgeçebilecek şekilde büyük yüreklerle sahibiz biz. Tıpkı sizin gibi, yaptığımız her şeyi Allah rızası için yapıyoruz. Öğrettiğiniz, anlattığınız gibi... Siz rahat olun ya Rasullullah, biz hiçbir şeyi unutmadık." demeliyim. Ama söyleyemiyorum işte. O yüzden siz anlatın bize Ey Allah'ın Rasulu, siz anlatın nasıldı oralar, böyle miydi, zamanın boşluğunda kaybolmuş dünyevi zevkler için yaşayan insanlar var mıydı bizim gibi? Peki, şimdi nasıl? Sizin olduğunuz yerler hala gül kokuyor mu buram buram? Nasıl bir yerdesiniz ya Rasulallah? Siz anlatın, ben anlatırsam üzerim sizi. Keşke gelseniz yeniden, yetimlerin öksüzlerin başını okşasanız, toplansanız bütün çocukları yanınıza. Onlara İslam'ı anlatsanız, o her şeyinizle, o göremediğimiz güzelliğinizi yansıtsanız. Size bakıp unutsak tasamızı kederimizi, kurtarsanız şu dünyayı çekip çıkarırsanız karanlıktan.

ÂLEMİN GÜNEŞİNE...

EMİRHAN BAŞAR 5C-BAŞAKŞEHİR

Gül kokulu peygamberim, Esselamü Aleyke Ya Resulallah. Sana 21. Asırdan sesleniyorum. Hani dostların ve yakınlarınla otururken sohbet sırasında bir gün onlara "dostların" diye hitap ederken bizlere "kardeşlerim" diye seslenmiştin ya, bu sese cevap verebilmek umuduyla yazıyorum şimdi sana...

Seni dinliyorum herkesten; kömürü elmas yaparmış bakışların... Geçtiğin yerlere gül kokusu yayılmış. Yetim bir kızı ağlarken görünce "Baban olayım mı senin?" diye sormuşsun. Şimdi biz de ağlıyoruz senin hasretinle. Bizim de dedemiz olur musun acaba? Hasan'ım, Hüseyin'im derken Emirhan'ım da der misin? Annem ve babam senin ismini de koymuşlar bana, Ekrem. O isimle de seslenebilirsin bana. Senin ravzana gelmek istiyorum. Giden arkadaşlarımdan dinliyorum, orası şimdiye kadar gittikleri yerlerden çok farklıymış. Beni de çağırır mısın ravzana? Sana bir gül ile gelirsem cennette yanında yer ayırır mısın

bana da? 4 yaşından beri seni tanımaya çalışıyorum. Ashab'ı Kiram Efendilerimizin hayatından başladım. Önce hocalarımdan dinledim sonra onların hayatını yazan kitaplar okudum. Onların hayatlarını okuyarak sana ulaşmaya çalıştım. Şimdi senin hayatını okuyorum. Okurken de senin deven Kusva'yı kıskandım. Kim bilir kaç defa okşamışsındır onu... Dayandığın hurma kütüğü olmak isterdim. Evinde beslediğin kedin Müezza'yı kıskandım... Namaza giderken uyardırmaya kıyamadığın için cübbeni kestiğin Müezza. Sana nasıl kavuşacağız bilemiyorum. Ama içimde bir ümit var. Annem "Peygamber Efendimiz çocukları çok sever, o seni görüyor" diyor. Ben de seni görmek isterdim. Hani buyuruyorlar ya: "Allah duasında ısrar edeni severmiş." Ben de ısrarla seni diliyorum. Seni çok ama her şeyden çok seviyorum.

Duaları kabul eden Rabbimin selamıyla...

MİRACIN MÜJDESİ

KEVSER TAV 6B-MALATYA

Hamd, sana ve övgülerin en güzeli bizleri yaratıp var eden, sayısız nimetleriyle yaşatan ve rahmetiyle doğru yolu gösteren Allah'a mahsustur. Salat ve selam da âlemlerin rabbi tarafından gönderilen efendimiz, önderimiz, rehberimiz Hz. Muhammed'e olsun...

Ey güzeller güzeli canım peygamberim. Allah'ın sana farz kıldığı namazı savaşa bile terk etmemiştin. Hz. Aişe annemiz şöyle buyurmuştu: "Namaz vakti geldi mi Allah'ın kudreti ve azametiyle meşgul olmuştun sanki bizi tanımaz, biz de onu tanımaz olurduk. İbadetimiz bizi dünyamızdan alıp götürür Allah'ın rızasına erişmek için kendimizden geçerdik." Çünkü namaz kılmaktan başta kalbî ve ruhani olmak üzere zevk ve lezzet alır, büyük huzur duyardın. Bizim ye-

mek yemekten, su içmekten aldığımız lezzeti sen namazda alırdın. Hiç günahın olmadığı halde o mübarek ayakların şişinceye kadar namaz kılar, asla şikâyet etmezdin. Bir namaz kılışın vardı Ya Resulullah! Sanki dünya hayatına veda eder, ahiret hayatına dalardın. Bir saniye bile geciktirmeden öyle uzun uzun kılardın ki seni öldü sanıp heyecanlanırlardı. Kimsenin dayanamayacağı kadar ağırlığa ve meşakkate katlanırdın. Biliyordun ki ahiret hayatında suale çekileceğimiz ilk ibadetimiz namazdı. Sen tedbirini almıştın ya bizler...

Bu davranışlarından anlıyoruz ki namaz hiçbir şekilde terk edilmez. Acaba mümkün mü bilmiyorum, ama bunu mümkün kılan biri vardı bir zamanlar...

EN MUKADDES OLAN

BÜŞRA NUR KILICI 6B-BAŞAKŞEHİR

Sevgi denince akla ilk gelen, ilk hatırlanan O'dur, yani Hz. Muhammed'dir. O yeryüzüne inen en kıymetli en şerefli en mukaddes insandır. Onun sevgisi karşılıksız, göz görmeden gönül gözüyle görüp sevmektir. Sevgi sözü yetersiz kalır. Onu duyulan hasret, özlem nasıl anlatılır, nasıl ifade edilir ki! Sözler yetersiz, kelimeler kifayetsiz, çünkü biz onu görmeden, sesini duymadan sevdik. Görmüş gibi gözlerine bakmış gibi, gözleri gönlümüzde sesi kulağımızda mecali yanımızdaymış

gibi. O'na duyulan sevgi o kadar güçlü ki her daim yanımızdaymış gibi. O bizleri nasıl görmek istediye, bizler onu hasretle ümit ederek rüyalarda bekleriz. Anne, baba, kardeş hepsi ona feda, ona hasret. Seni çok özledik. Bir küçük çocuk, küçük bir yürek nasıl da heyecanlanır seni anınca ya Rasulallah! Seni bir kere görsem, hayal de olsa rüya da olsa yeter içimdeki ateşi bir nebze de olsa söndürmeye! Seni çok seviyor ve öz-lüyoruz, Efendim...

EY SEVGİLİ RESUL

GÖZDE AYTEKİN 7C-MALATYA

Ey sevgili Resul!
Sensin bizi koruyan, seven, gözetleyen
Sensiz bize dinimizi öğreten...

Küçüklere sevgi, büyüklere saygı,
Sendin bize bütün bunları öğretin,
Senin şanıyla büyüdük, senin yüceliğine büründük.

Her ümmete gönderildin.
Herkese bu yüce dini öğrettin.
Senden önce putlara tapılırdı, sen tevhidi getirdin.

Sen doğduğunda değişti bu dünya,
Sen geldin İslam'ı yaydın hayatımıza,
Seninle daha güzel bir hayat sürdü bu dünya.

Müşrikler yakıp yıkarken bu dünyayı,
Senin gölgene sığındık.
Senin himmetinle aydınlandık.

İki cihan serverisin,
Gönüllerin Sultan'ı, yücesin
Sen tüm ümmetin açan gülüsün...

DERTLERE DERMANSIN

YUSUF SERHAT DURMUŞ 6A-MALATYA

Herkes seviyor hadislerini,
Özlüyor Ümmetin seni,
Yapıyoruz gurur duyman için elimizden geleni,
Sevdamızsın Ya Muhammed.

Yüreğim seni soruyor,
Gözlerim seni anıyor,
Ağzım, dilim seni anıyor,
Neredesin Ya Muhammed.

Daima sevdin Allah'ı,
Oldun ümmetin Sultanı,
Temizledin içi kötülükle dolanı,
Seni görmeden sevdik Ya Muhammed.

Koşulsuz kabul etmedin malı mülkü,
Kuruttun putların kökünü,
Susturdun kâfirler sürüsünü,
Seviyoruz seni Ya Muhammed.

BAŞIMIN TACI

MERYEM NAZAN ÖZKAN 5E-BAŞAKŞEHİR

Öğrettin doğruyu, yanlış,
Anlattın sevabı, günahı...
Haram yola girme, şeytana uyma dedin,
Canım peygamberim...

Allah'ın yolunu gösterdin,
Allah'ın sözünü anlattın,
Sevmeyi, güvenmeyi, dürüstlüğü gösterdin,
Canım peygamberim...

Allah'ın bir olduğunu eşi, benzeri olmadığını,
İslâmın, imanın şartlarını öğrettin,
Medine'yi Mekke'yi öğrettin, Kâbe'yi hissettirdin,
Canım Peygamberim...

Allah'ı sevdin, sevdirttin,
Allah'a şükrettin, şükrettirdin,
Allah'a kulluk ettin, ettirdin,
Seni çok seviyorum, canım peygamberim...

O HALA KALBİMİZDE YAŞAR

MUHAMMET EMİN GÖKSU 8C-BÜYÜKÇEKMECE

O zamanlar putlar vardı, içki kumar her kötü şeyi sayarlardı
Tek yaptıkları taşa tapmak Allah'a inanmazlardı.

O geldi herkesin yüzü mutluya döndü,
Ateşe tapanların en büyüğü söndü.

Onun adı Muhammed Emin idi, güvenilir olan
Allahın gözünde en yüksek tutulan.

O bize İslam'ı öğretti,
Namaz kılmayı Kur'an okumayı sevdirtti.

En sevdiği arkadaşı Hazreti Ebubekir ile hicrete çıktı,
En sevdiği şehri arkada bıraktı.

Mekkeli müşrikler dayanamadı, Müslümanların çoğalmasına
Bedir'de karşılaştı İslam ordusuyla.

Çok yol kat etti, bu zor imtihan dünyasında
İşte bunun nedeni Allah yardımıyla...

O gün geldi herkes, onun kabrine bakar
Ama onun hayatı bitmedi, o hala kalbimizde yaşar...

CANIM PEYGAMBERİM

OĞUZHAN DEDE 8C-BÜYÜKÇEKMECE

571'de doğdun,
Her tarafa nur saçtın.
Herkes bayıldı sana,
Canım peygamberim.

Çoğu kişi tapardı puta,
Sen öğrettin İslam'ı bazılarına.
Yaptın çoğu kişiyi Müslüman,
Canım peygamberim.

Sen iyi kalplisin,
Dürüst ve güvenilirsin,
Yardım edip dertlere derman olan kişi sensin,
Canım Peygamberim.

Güzel huyludur o,
En sevilen o,
Bizim peygamberimizsin,
Canım peygamberim.

BİR KALEMİN DİLİNDEN

KEREM BAKAÇ 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Merhaba! Ben bir kalemim. Şimdi size hikâyemi anlatmak isterim. Sakın bir kalemin hikâyesini küçümsemeyin! Eğer insanlar beni yeterince ilgi çekici bulmasalardı beni fabrikalarda takır takır üretmezlerdi.

Her şey geçen ay başladı. Uyanır uyanmaz etrafıma baktım. Aman Allah'ım! Burası bir fabrikaydı! Ve etrafımda da benim gibi yüz binlerce kalem ürettiyordu. Ama biraz sonra göreceklerim bundan çok daha ilginçti...

O sırada farklı bir yöne gittiğimizi gördüm. Burada kutulara konulup pakettlendik. En sonunda marketlere yollanmaya başladık. Koliler halinde market market dağıtıldık. Sıkıca bantlanan kolilerimiz açıldı. Market sahibi hepimizi teker teker inceledi. Bu inceleme sırasında canım biraz sıkıldıysa da belli etmedim. Zaten en fazla ne kadar belli edebilirdim ki?

Nihayet sabırsızlıkla beklediğim an geldi. Markete bir anne ve çocuğu girdi. Anne, esnafa ilk bakışta birinci sınıf öğrencisi gibi gözüken bu çocuğa kalem almak istediğini söyledi. Esnaf da onlara bizi gösterdi

ve elindeki en iyi marka kalemin biz olduğumuzu söyledi. Çocuk bize ulaşmak için adeta rafımıza atladı! Bu ilgi iyiydi ama canımın acısını örtmedi. Hemen beni alarak annesine yalvardı. Ee çocuk işte ne yapsın? Kadıncağız çocuğu kıramadı ama çocuk bizi resmen kırdı!

Her neyse çocuk eve geldi; kâğıda kaleme(ki o ben oluyorum) sarıldı. Maşallah, çocuk bu okuma-yazma isteğini nereden almışsa... Gün boyu beni elinden bırakmadı. Ben de yazmaktan çok zevk alıyordum. Ama her zevkin bir sonu vardır. Ben de bu gerçekle yüz yüzeydim. Çünkü bayağı kısalmıştım. Ne yapalım işte?

Nihayet ben de eskidim. Ama artık üzülmiyorum. Çünkü geri dönüşüme atıldım. Kim bilir daha kimlerin kalemi olacağım... Lütfen sen de bu serüvenin devam etmesini istiyorsan kalemlerini eskiyince geri dönüşüme at. Bizi korkunç bir kâbustan güzel bir rüyaya sürükle...

TİK TAK

ALİ TURGUT ERCAN 5A-BÜYÜKÇEKMECE

Merhaba Dostlar

Benim adım "Tik Tak". Kiminizin masasında, kiminizin duvarında, çoğunuzun kolundayım. Size Allah'ın karşılıksız verdiği asla parayla alamayacağınız ve geri getiremeyeceğiniz tek şey olan zamanın göstergesiyim.

Sabahları kalkınca, sevdiklerinizin hemen ardından bana bakıyorsunuz. Namaza geç kalmak istemiyorsanız, vaktin çıkıp çıkmadığını ben söylüyorum. Sizi işe ya da okula geç kalmamanız için tik tak uyarıyorum. Ders zilini, teneffüs zilini, yemek zamanını, eve

gelişinizi, sevdiklerinizle kavuşmanızı hep bana göre ayarlıyorsunuz.

İşler yetişmediğinde bazen bana kızıyor, koştüğümü söylüyorsunuz. Uzakta olanları özlediğiniz zaman, ne kadar da yavaş, diyorsunuz. Aslında ben sizin için çalışırken hiç yorulmuyor, her gün aynı heyecan ve aynı inançla ilerliyorum. Her gün değersizce savurduğunuz zamanı yakalamaya çalışıyorum.

Doğduğunuzda başlayan serüvenim, siz ölene kadar hep devam ediyor. Ama oyuncular ve sahne değişse de, benim rolüm hiç değişmiyor.

UÇAN MİNİ ARAÇ ALPİRİN

ALPEREN KARSAVRAN 5E-BAŞAKŞEHİR

Günümüzde ulaşım özellikle büyük şehirlerde gerçekten zor, giderek de zorlaşmakta... Bir yerden başka bir yere gitmek çok zamanımızı alıyor. Trafik yoğunluğu ve şehrin büyük olması yolda geçirdiğimiz zamanı arttırıyor.

Bu problemi çözebilmek için bireysel olarak uçabileceğim küçük bir uçma aracı icat etmek isterdim. Bu araç hem özgürce istediğim yere istediğim zaman ulaşmamı sağlayacak hem de yolda kaybettiğim zamanı azaltacak. Bu aracı icat etmek istememin bir diğer sebebi de insanlara yardımcı olabilmek. Örneğin; trafiğin yoğun olduğu saatlerde rahatsızlanan bir kişiyi kolayca hastaneye götürebilmek...

İcat etmek istediğim aracın özelliklerinden en önemlisi uçabilmesi... Motoru sayesinde hem kolayca havalanma hem de hızlı gitme özelliğine sahip. Bir diğer özelliği tekerlekleri sayesinde küçük bir araba olabilmesi...

Bu özelliği sayesinde trafik yoğunluğunun az olduğu saatlerde araba olarak da kullanılabilir. Diğer taraftan ise dizel motora sahip olmasıyla yakıt tüketiminin az olmasını sağlıyor. Bu sayede tüketiciye daha

ekonomik bir seyahat imkânı sunuyor. Önde sürücü koltuğu, arkada ise iki yolcu kapasiteli bir bölümü mevcut... Böylece istenilen kişilerle birlikte seyahat imkânı sunuyor. Bu araç hem hafif hem de 2 km. yüksekliğe kadar çıkabiliyor.

Bu aracı icat etme imkânı bulursam birçok alanda kullanabileceğim. Örneğin; İstanbul gibi büyük şehirlerde minik gezi turları daha konforlu ve hızlı bir şekilde düzenlenebilecek. Restoranlar paket servislerde bu araçları kullanabileceğim. Kamera, silah gibi bazı küçük eklemelerle keşif uçuşları ve savunma alanında silahlı kuvvetler tarafından da kullanılabilir. Aynı zamanda ambulans hizmeti de verebilecek şekilde tasarımları yapılabilir.

Organ bağıışı sonrası organların gerekli yerlere ulaştırılmasında da kullanılabilir. Bu aracı icat ettiğimde hem bireysel olarak daha özgür olacağım hem de insanlığa çok faydalı bir icat yapmış olacağım. Onu ürettiğimde patentini alarak seri üretimini yapmak istiyorum.

CENNET VATAN

ŞEVVAL NİSA SAÇU 5B-BÜYÜKÇEKMECE

Yemyeşil ormanlarının olduğu,
Kırlarında çiçeklerin olduğu,
Gökyüzünde güvercinlerin uçtuğu,
Bir Türkiye hayal ediyorum.

Bereketin bol olduğu,
Sokaklarında birlik ve beraberliğin olduğu,
Yardımlaşmanın çok olduğu,
Bir Türkiye hayal ediyorum.

Sorumluluklarını bilen,
Dürüst olmayı seven,
Çocukların olduğu,
Bir Türkiye hayal ediyorum.

Yeniliklerle ilerleyen,
Peygamberimizin yolunu izleyen,
İnsanlarının olduğu,
Bir Türkiye hayal ediyorum.

SORUMSUZ KIZ MAHKEMEDE

BEYZA YILMAZ 7C-BAŞAKŞEHİR

Hâkime konuştu. "Sanık Esra Acar çevrenizdeki nesnelere verdiğiniz zararlardan dolayı suçlu bulunmaktasınız."

Esra olanları anlamıyordu. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Bu konuşan kadın da kimdi? Hâkime devam etti:

"Kendinizi savunma hakkına sahipsiniz. Önce şikâyetçi olanlar konuşsun."

Esra etrafına dikkatlice baktı. Yan tarafında eski püskü birçok eşya vardı. Garip olan, eşyaların kol ve bacaklarının olmasıydı. Daha sonra eşyaların en önünde duran çantanın konuşması ile Esra iyice şaşkına döndü.

"Efendim sahibim beni satın alalı iki ay oldu. Ancak bu iki ay içerisinde beni o kadar hor kullandı ki... Eskiden parlak kırmızı bir kumaşım vardı. Şimdi ise her gün okuldan sonra arkadaşlarıyla voleybol oynamaya gidiyor, beni de çamurun, tozun, toprağın içerisine atıveriyor. Her yerim yırtıklarla dolu ve fermuarım bile açılmıyor. Sürekli çöplerini, çöp kutusu yerine ön cebime dolduruyor. Kesinlikle cezalandırılmasını istiyorum. Teşekkürler."

Esra dikkatli bakınca bunun kendi okul çantası olduğunu fark etti. Çantanın söyledikleri doğruduydu. Berbat görünüyordu. Ama hala burada olanları çözemiyordu. Ne işi vardı burada?

Kalem devam etti:

"Sayın Hâkime Hanım. Esra bana ve kardeşlerime her

gün zulüm ediyor. Bizi çiğniyor, etrafa fırlatıp atıyor, bazen ise kırıp atıyor. Ben ve kardeşlerim bu durumdan oldukça şikâyetçiyiz. Gereğinin yapılmasını arz ederiz ." diyerek ona çok benzeyen diğer kalemle-rinin yanına gitti. Kalem haklıydı çoğunun kabuğu soyulmuş bir kaçının ucu yoktu. Birdenbire suçluluk hissetmeye başladı.

Sözü ampul aldı.

"Yıllardır işimi severek yapıyordum. Eski kiracı-mın benim ışığım sayesinde ders çalışmasını, oyun oynamasını severek izli-yordum. Ancak Esra beni kullanmaya başladığı günden beri çok yorgun ve mutsuz hissediyorum. Odadan çıktığı zamanlar beni kapatmıyor başımın ağrısına neden oluyor. Ba-zen ışığı açıp kapatıyor ve

elektriği boşu boşuna harcıyor.

Esra'nın gözleri yavaş yavaş dolmaya başladı. O bu eş-yalara böylesine zarar verdiğinin farkında bile değildi.

Sonra yatak Esra'nın üzerinde zıplayarak yaylarını bozmasından, üzerinde yemek yemesinden ve onu sürekli dağınık bırakmasından şikâyet etti.

Duvarlar Esra'nın onları karalamasından bahsetti. Ve Esra daha fazla dayanamadan ağlayarak konuşmaya başladı:

"Be -ben sadece o-oyun oynuyordum. Size böylesine zarar verdiğimin farkında bile değildim. Özür dilerim, hepinizden."

Hâkimenin konuşması ile herkes ayağa kalktı.

" Karar! SANIK ESRA ACAR'IN BİR DAHA EŞYALA-RI KULLANMAMASINA..." "

Esra sıçrayarak uykudan uyandı, işte o zaman rüya gördüğünü anladı. Ancak bu rüya ona çok büyük bir ders vermişti. Bundan sonra eşyalarını hor görmeyecek onlara zarar vermeyecekti. Tutumlu ve düzenli bir kız olacaktı.

LAPTOP

EMİR KAYA İNCE 7C-BAŞAKŞEHİR

Bugün sabaha kadar gözümü açmadım, çok yorulmuştum. Dün sahibim benimle o kadar oynadı ki ısınmaktan dolayı alev almama az kalmıştı.

Bazen, keşke dizüstü bilgisayarı olmasaydım diyorum, masaüstü olsam ne güzel olurdu. En azından benim çoğu işimi azaltacak olan bir klavye ve tamamen kolaylık sağlayacak bir kasam olurdu. O zaman ne ısınır, ne zorlanır, ne de yorulurdum. Bugün sahibim uyandığında direkt beni açtı. Ne kimseye selem verdi ne de yatağını topladı. Sanki benim patlayıp yandığımı görmek istiyor gibi. Ondan sonrada herkese mutlu mesut "Günaydın" diyecek gibi. Ben de istediğini al demiş gibi o video izlerken de ısınıyorum, oyun oynarken de. Elleri terliyor adamın sıcaktan. Sayemde atletle dolaşiyor. Ooh canıma değsin!

Oyununu bugün ilk defa kendi isteği ile kapattı çünkü ısınıp kapanacağımı anlamıştı belki de elini yaktım bilmiyorum. Sabah sabah benim başıma geçip oyun açtığına çok sinirlendi ama o kadar sinirlendi ki oyunu kaybettiği için bana bir yumruk attı ve karnımda kocaman bir delik açıldı. Ben de inadına renkleri ka-

pattım. Ama gerçekten canım çok yanıyor. Masaüstü bilgisayar olmayı geçtim yeter ki şu psikopat adam benim sahibim olmasın.

Diğer gün psikopat adam benim içimi açtı. Ekran kartı, ram, ana kart neyim varsa söktü, aldı benden. Yani ekranım dışında bütün organlarımı aldı. Bütün parçalarını topladıktan sonra beni götürdü bir gence sattı. Allaha şükür bu yeni insan beni güzel bir kasaya sıkıştırdı, sonra çok güzel bir monitör satın aldı, onu da masanın üst kısmına koydu ve bir kablo ile beni monitöre bağladı. Kendimi çok süper hissettim. Benim hayal ettiğim gibi monitör ayrı, kasa ayrı değilmiş, ikisi de birbirine bağlıymış ve ikisini de ben kullanıyordum. Çok hızlıydım. Adam bilgisayarın başlatma tuşuna bastığında ben de kendimi hemen açıyordum. Adam nerdeyse mutluluktan uçacaktı. Meğerse bu abide oyun oynuyormuş ama olsun. Sonuçta bu oyun beni zorlamayacak. Abi taşınabilir bellekten en zor çalıştırabileceğim oyunları ve programları yükledi, sonrada oyunu açtı. Ama bir baktım ki bendeki yeni fan, işini çok iyi yapıyor. Neredeyse hiç zorlanmadan oyunu oynattım. Abi de çok mutlu oldu ben de.

SANDALYENİN MACERALARI

MUSTAFA ŞENTÜRK 5E-BAŞAKŞEHİR

Evet, ben bir sandalyeyim ama macerayı severim. Beni bir oduncu yaptı. Adı "Kütüklerimi Kes..." Birazcık utanç verici ama neyse... Şimdi beni mağazaya götürüyorlar. Satılacağım için çok mutluyum. Mağazaya geldim. Güzel bir mağaza ama daha açılmamış. Offfff yaaa... Sabaha kadar bekleyeceğim.

Birinci gün hiç kimse yok. Hâlbuki açılalı iki saat olmuştu. Neyse hayırlısı artık... İkinci gün çok insan var. Bekle çok insan var. Nefes alamıyorum. Kalabalıktan çok bunaldım sanırım. Üçüncü günün sonunda birisi beni aldı. Artık ben de satıldım... Artık ben de mutluyum... Dördüncü günkü yeni sahibim çok iyi ve beni hiç kırmıyor, kırletmiyor. Beşinci gün bir misafir geldi.

Çocukları çok pis... Ve üstüme oturdu. Hep üstümdeydi. Çocuk 200 kg gibiydi. Ve çok pislendim. Ne oluyor? Beni bir yere atıyorlar. Hayıuuuuuuuu...

Ve uyandığımda depodaydım. Burada başka sandalyeler de vardı. Hepsisi çok üzgündü. Nedenini sordum hepsi:

"Bizi kesecekler" dedi.

Ben de çok üzüldüm. Sadece beş gün yaşadım. Demek ki bu hayırlıymış. Ve benim sıram... O sesleri kulağımın dibinde duymaya başlayınca anladım... Kesiliyor... Kimse buna engel olmadı. Oysa ben ilk başta güzel ve bakımlı bir sandalyeydim. Eğer beni düzgün kullanmış olsalardı kesilmeyecektim belki de...

GAZETENİN SERÜVENİ

ZEHRA YILMAZ 6F-BAŞAKŞEHİR

Merhaba ben yaklaşık bir buçuk dakika önce basılan bir kâğıt parçasıyım. Şu anda diğer arkadaşlarımın benim gibi basılmasını bekliyoruz galiba. Evet, benim gibi birkaç kâğıt parçası daha geliyor yanıma. Ama bu sefer paketlenmiş gibi. Yanımızda şişman mı şişman bir adam var. Acaba kim? Neyse anlarız birazdan. İleriden bir adam yanıma geliyor ve şişman adama:

-Ağabey bu gazeteleri ne yapacağız?

-Götür mahalle bayiine satsın. Nasıl ne yapacağız?

Anlaşıldığı kadarıyla biz kâğıt parçası gibi görünen gazeteleriz adımızı öğrendik nihayet. Az önce yanıma gelen adamın adı sanırım Mıstık, biri onu öyle çağırırdı çünkü. Mıstık Ağabey bizim yanıma doğru geliyor. İşte geldi, bizi kucağına aldı ve karanlık bir yere götürdü. Bizi ne yapacak acaba? Onun ne işine yararız ki?

Burası sanırım bir arabanın bagajı. Garip sesler geliyor. Galiba araba çalışmaya başlıyor. Yaşasın yola çıktık! Umarım kötü bir yere gitmeyiz. Ne de olsa bu bizim ilk yaşam tecrübemiz sayılabilir. Araba durdu ama biz hala inmedik. Mıstık Ağabey sanırım bir şey alacak. Belki de bize çikolata almıştır. Tamam, söz;

aldıysa sizinle de paylaşırım. Bagajın bir köşesinde küçük bir delik var ve o delikte tam yanımda. Dışarıyı çok rahat görebiliyorum. Yaa Mıstık Ağabey bize çikolata almamış. Sadece kendisine birkaç kalem almış. Üff, ben de bize bir şey alacak zan etmişim.

Ve tekrar yola çıkıyoruz. Yollar tümseklerle dolu. Sürekli tıkr tıkr sesler çıkıyor. Yine durduk. Acaba bu sefer mi bir şey alacak bize? Hayır markete girmedi, bize yaklaşıyor. Hoop, bagaj kapısı açıldı. Mıstık Ağabey iple sarılı gazetelerden birini alacak sanırım. Umarım beni almaz diyecekken havaya kalktım. Bu konularda biraz şanssızımdır. Bir bakkala girdik. Mıstık Ağabey, Bakkal Amca'ya kısa ve öz bir konuşma yaptı, ondan iki ellilik aldı, bizi bıraktı ve çıktı. Ne yani terk mi etmişti şimdi bizi Mıstık Ağabey?

Bakkal Amca bizi güzelce rafa dizdi.

Sanırım düzenli biriydi derken içeri bir müşteri girdi ve:

-Gazeteniz var mı? diye sordu.

Bakkal Amca da:

-Olmaz mı efendim, dedi ve beni o adama uzattı. Adam da yirmi beş kuruş bırakıp çıktı.

Evet, satılmıştım artık. Ama bu sefer tek kalmıştım sanırım. Yerime alışamıyordum bir türlü. Adam beni ön koltuğa koymuştu. En azından Mıstık Ağabey gibi bagaja fırlatmamıştı. Kısa bir süre sonra aracı park etti ve benimle güneş gözlüğünü alarak arabadan çıktı. Acele ederek asansöre bindi. Üçüncü kata geldiğimizde ise bir kapının önünde durdu ve zili çaldı. Kapıyı açmasıyla beni alması bir oldu. Kim almıştı beni anlayamadım. Tuttuğu gibi yarı dağınık yarı toplu bir odaya fırlattı ve gitti. Yine tek, yine yalnız kalmıştım. Neden beni kimse önemsemiyordu? Suçum neydi? Aklımda onlarca soru vardı derken odaya birisi büyük bir hışım ile girdi bağırıyordu da:

-Ahmet, bu odanın hali ne! Kaç kere söyleyeceğim

sana odanı topla diye?

Adı Ahmet'ti. Annesine hak veriyordum. Gerçekten de odası çok dağınıktı. Odaya, beni fırlatan çocuk yanı Ahmet içeri girdi. Masasının üstündeki kalem, defter vb. şeyleri yere fırlattı. Beni aldı: Lütfen yırtma, karalama üstümü! Sabahtan beri yeterince şey çektim zaten! Çocuk beni duymuyordu galiba. Bulmacalar diye bir sayfayı açtı. Beklediğimden daha sakın davrandı. Masaj gibi geliyordu. Ahmet, bulmacanın yarısını çözdükten sonra:

-Ah, yeter çok sıkıldım! Artık bunu çözmek istemiyorum, dedi.

Demez olaydı. İçimden çığlıklar çıkıyordu yapma diye. Ama dinleyen yok. Kalemi alıyor. Yapma Ahmet, etme Ahmet diyorum kendimi avuturcasına. Ama çok geç diyen gözleri üstümde. Başlıyor karalamaya. Ah, canım acıyor, yapmayın! Karalıyor üstümü, çiziliyorum. Birkaç saniye sonra Ahmet'e bakmaya çalıştım. Ama her yerimi karaladığından hiçbir şey göremiyordum. Sadece çıkan bazı sesleri duyabiliyordum. Uzaklaştı annesiyle bir şey konuşuyor sanırım. Ve birden bir koşma sesi duydum. 'Oğlum, evde koşulmaz' diye bağırdı annesi. Takmadı, bana doğru koşmaya başladı,

olamaz!

Geldi yanıma ve son bir kez intikam alacak gibi baktı. Benden neyin intikamını alacaktı ki? Hıh, diyorum sadece! Bana bakışı hala sürüyor. Beni havaya kaldırdı, ardından yere hop diye yere bıraktı. Üstümde zıp zıp zıplamaya başladı. Eziliyorum! Beni yerden kaldırdı. Yaşasın, acımıştı o da bana! Aldı beni, pencereyi açtı sonra. Yırıtyordu. Aaaaahhh, uhhhh!! Parçalara ayrılıyordum. Üç dört parçaya ayrıldım. O da sıkılmıştı yırtmaktan. Ne zor bir çocuktu yahu!

Vakit de baya ilerlemişti. Hava ağarmaya başlamıştı. Yanıma bir araba yaklaşıyordu sanırım. Sesler duyuyordum. Ah be Ahmet, karalamasan olmaz mıydı? diye konuşurken bir adam geldi.

-Ah, bu devrin çocukları yırtıp yırtıp atıyorlar kâğıtları. Toplamak biz zavallı temizlik görevlilerine düşüyor, dedi ve benden kalan parçaları teker teker toplamaya başladı.

Topladıktan sonra bizi bir arabanın arkasına attı. Artık ayrıştırılıp geri dönüşüm olacaktım. Ne olursa olsun yine de mutluydum çünkü hayata yeniden başlıyordum.

MINİK VAZONUN KİLERDEKİ YAŞAMI

HAMDİ YUSUF UÇURUM 5E-BAŞAKŞEHİR

Minik vazo kilerde çok mutsuzdu çünkü orada hiç arkadaşı yoktu. Ama 1 yıl sonra bir sürahi geldi. Sürahi de geldiğinde çok mutsuzdu. Çünkü içine su koyulunca mutlu oluyordu. Fakat artık kilere atılmıştı. Çok mutsuzdu çünkü bir daha içine bir damla su bile koyulmayacaktı... Bu onu öylesine üzdü ki; içindeki son damla bile buharlaştı. Sürahi ağlayarak vazoya sordu:

- Sen niye buradasın vazo kardeş?

"Beni ilk aldıklarında onlar da çok mutluydu, ben de... Ama birkaç ay sonra benim yerime modern bir vazo aldılar. Beni de o gelince kilere koydular. Ben 1 yıldır burada tek başımayım... Sen geldin ya artık konuşuruz." dedi.

Sürahi ile vazo zamanla çok iyi arkadaş oldular. Ama 1-2 ay sonra altı bardak geldi ve bardaklar dediler ki:

"Bu insanlar çok acımasız bizi ilk aldıklarında çok güzel 12'li takımdık ama sonra insanlar bizi sürekli yere attılar. Altı bardak kalınca; neymiş misafire yetmiyor-muşuz... Bizim yerimize 24 parçalı set aldılar. Oysaki biz onlardan çok daha güzeliyiz."

Ardından tam 3 tabak geldi. Tabaklar sinirlenerek dediler ki:

"Bu insanlar çok acımasız... Bizi hiç sevmiyorlar çünkü bilerek bizi yere atıyorlar, ağır kokulu yemekler koyuyorlar. Yemeği sevmeyince bizi bazen çöpe bile atıyorlar. Neden söyleyeyim mi? Herkes bizi elle yıkamaya üşeniyor... Bir keresinde komşuya kızdığı için

bir arkadaşımızı onun balkonuna attı ve şehit oldu arkadaşımız."

Ve vazonun tam 10 arkadaşı oldu ama o ve arkadaşları hala üzgündü ve vazo dedi ki:

-Keşke satın alınmasaydık orada hayat daha güzelmiş çünkü orada kimse seni kapalı bir dolaba kapatmıyor...

Ve ardından sürahi dedi ki:

-Evet haklısın... Hem orada kimse seni karanlık, berbat kokulu bir dolaba kapatıp sürekli açıp kapatmıyor.

Ardından bardaklar dedi ki:

-Keşke bizi de satın almasalardı böyle pis ağızlara girmek çok kötü. Bütün dişler çürük.

Ardından 11 arkadaş ağlamaya başladılar ve hep bir ağızdan dediler ki:

-Keşke bizi satın almasalardı...

Derken birden bir çocuk gelip 11 arkadaşını aldı, bir tırın içine attı. O tır Suriye'ye gidiyordu. 11 arkadaş korkudan kılacaktı adeta... Ama 12 saat sonra tır durdu; 11 arkadaş ve bir sürü eşya onlarla eve gittiğinden 11 arkadaş çok mutlu oldular ve dediler ki:

-Yaşasın dolaptan kurtulduk artık daha iyi yaşayacağız!

Gerçekten de 11 arkadaş doğru söylemişti. Orada onlara çok iyi bakıyorlardı. Bay sürahiye her gün su dolduruyorlardı... 3 arkadaş tabağa her gün mis gibi yemekler konuluyordu, Bardaklarsa her gün düzenli olarak yıkaniyordu. Bay vazoyu soracak olursanız; içine her gün ya gül ya orkide konuluyordu... Herkes halinden çok memnundu. Artık gülümseyebiliyorlardı. 11 arkadaş sonsuza dek böyle mutlu, mesut yaşadılar.

BİR TABLONUN DİLİNDEN

RANA YUMAK 6F-BAŞAKŞEHİR

Merhaba arkadaşlar! Ah! Yine bir insan. Neyse ben kendimi tanıtmaya başlayayım. Ben, çok büyük alışveriş merkezlerinde fakat minicik bir dükkânda sergiye koyulmuş bir resmim. Çok ünlü ressam Van Gogh' un bir eseriym. Hollanda'dan getirildim. Yol mu? Lütfen hiç sormayın çünkü çok berbattı. Az kalsın yırtılıyordum. Beni kartondan bir koliye koymuşlardı. Ama kendileri (Kolinin kenarından gördüğüm kadarıyla) rahat deri koltuklar mı dersin, yoksa her işini yapan gören hostesler mi dersin... Evet evet, o en güzeli, koltuklarda televizyon var! İnanabiliyor musunuz? Bense koskoca Van Gogh'un elinden çıkmış bir tabloyum. Neyse, hiç bu konulara girmeyelim. Ben mavi, sarı, kahverengi renklerdeyim ve bir yerleşim yerindeki bir geceyi anlatıyorum. Ama bu insanların hiç sanata saygıları yok! Biraz daha narin dokunsalar ne kadar sevinirim bilemezsiniz. Mesela başta ben size "Ah! Yine bir insan" dediğimde ne olduğunu tahmin edemezsiniz! Beş altı yaş aralıklarında bir erkek çocuğu geldi ve bir silah oyuncağıyla (Bence çocuklar için çok zararlı bir oyuncak) bana sahte kırmızı mermileriyle

ateş etti. Ne kadar sahte olursa olsun çok sertti mermiler. Allah'tan sonra annesi çocuğu aldı da ben de kurtuldum. Oysaki ilk günlerde çok iyi gidiyordu her şey. Mağazada her tuvalde farklı bir ressamdan çıkma resimler var. Mesela Pablo Picasso adında bir ressamdan çıkma bir resim var karşımda. Benimle aynı yerde. Biz mağazanın girişinde bulunuyoruz. Bu yüzden ikimiz de en fazla çile çekenlerdeniz. O ise bir kadını anlatıyor. Onun tablosu rengarenk. Arkada ise Edgar Degas'dan yapıma başka bir resim. Diğer tarafta ise Raffaello Santi adındaki ressamdan çıkma bir diğer bir resim. Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Dediğim gibi mağaza yeni, her şey korumacılar tarafından özenle korunuyor. Aslında Türkiye güzel hoş ama insanlar bana zarar vermese bence herkes için daha iyi olur. Herkesin emeği var sonuçta. Van Gogh beni bilgisayardan çıktı da alabilirdi ama beni kendi elleriyle yaptı, düzenledi. Herkesin bir emeği var. Benim insanlardan tek isteğim emeğe saygı göstermeleridir. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

ALİ MURAT'IN GÖZLÜĞÜ

ALİ MURAT KÖSE 8B-BAŞAKŞEHİR

Merhaba! Benim adım gözlük. Ne zamandır aynı vitrindeyim. Canım çok sıkıldı. Ne zaman biri gelse bir başka arkadaşımı alır ama beni almaz. Çok mu kötü görünüyorum? Yoksa diğerleri mi güzel? Bilmiyorum ama canım cidden sıkıldı.

Bir gün bir çocuk mağazaya girdi. Vitrini inceledi ve bir baktım elini bana uzatıyor. Çok sevindim gerçekten. Ve beni gözüne götürdü. Yerleştirdi. Sonra aynaya baktı ve beni çok beğendiğini ima eden hareketlerde bulundu. Hemen beni satın aldı. Beni kutuma da koymadı, gözüne yerleştirdi ve çok mutlu oldu. Etrafa bakıyorum da çok fazla gözlüklü çocuk var. Acaba arkadaşım olan var mıdır, diye de merak ediyorum.

Böylece günler hızlı hızlı geçti. Artık dünyayı daha yakından görüyorum. Çok güzel bir yermiş. Birden içimden "keşke insan olsam" diye düşündüğüm zamanlar da oldu. Neden mi böyle düşünüyorum? Size söyleyeyim: Beni satın alan ve beni dünyayla tanıştıran o iyi kalpli adam bir gün işine gidiyordu. Arkadaşlarının ona seslenmesinden sahibimin adının "Ali Murat" olduğunu öğrendim. Ali Murat yolda yürürken birden ayağı bir çukura girip ve yere düşmüştü. Canım çok

yanmıştı. Bir baktım sağ çerçevem kırılmış. Canımın niye bu kadar yandığını o zaman anladım işte. Ali Murat'ın ayağı incinmişti. Gerçekten çok üzülümüşüm ama doktorun yakın zamanda iyileşeceğini söylediğini duyduğumda o kadar mutlu olmuştum ki anlatamam bile. Sonra da bir baktım ki Ali Murat ayağı incinmemiş gibi hızlı adımlarla yürümez mi? Ona "Ya-vaşla Ali yine düşeceksin " demeye çalışmışım ama insan olmadığım için ne yazık ki sesim çıkmamıştı. Ali Murat'ın beni nereye götürdüğünü çok merak ediyordum. Sonra ileride koskocaman, devasa bir bina belirmişti. Binanın üstündeki yazıyı zar zor okuyabilmişim. Binanın üstünde "GÖZ HASTAHANESİ" yazıyordu. O anda nereye gittiğimiz ve ne için gittiğimizi anlamıştım. Ali incinmiş ayağına rağmen beni tamir ettirmeye götürmüştü. O sırada Ali'nin ne kadar iyi bir adam olduğunu anlamıştım. Dünyagöz'deki doktorların beni tamir edişini görmeniz lazımdı. O kadar dikkat ettiler ki bana sanırsınız dünyanın en özel gözlüğüyüm. Tamir edildikten sonra beni Ali Murat'a götürmüşlerdi. Çok sevinmişti beni görünce. O sevinçte bana yetmişti. Sonra da hayatımıza, kaldığımız yerden hiçbir şey olmamış gibi mutlu mesut devam ettik.

KEŞKE BÖYLE OLSA

ZEİNEB GHELEM 6C-BAŞAKŞEHİR

Sabah uyandığımda saat 8.30'du. Aman Allah'ım nasıl oldu da geç kalkmışım? Bu Pazartesi günleri yok mu? Her zaman kalkmak zor gelirdi. Acele ile kahvaltımı ettikten sonra yola koyuldum. Okula yürüyerek gidiyordum. Bazen okula vardığımda korna seslerinin verdiği baş ağrısı ile sınıfa girdiğim olurdu. İlginç; bugün ne trafik vardı, ne hız yapan arabalar ne de korna sesi duymuştum! Belediye yol boyunca hız limitini gösteren tabelalar koymuştu ve sürücüler bu limitlere uyuyordu. Hatta okula vardığımda, yaya geçidinde karşıdan karşıya geçenlere yol vermek için bekleyen arabaları gördüğümde ağzım açık kalmıştı. Bu arada bastonuna dayanarak ağır ağır yürüyen bir nine gözüme çarptı. Nine birden dengesini kaybetti, tam düşmek üzere iken koşarak nineyi kolundan yakaladım ve karşıya geçmesine yardım ettim. Nine kalbinin sıkıştığını yardım çağırmamı istedi. Ninenin telefonundan ambulansı aradım ve daha 10 dakika geçmemişti ki ambulans geldi. Nine gülümseyerek bana çok dua etti.

Bu arada saat 9.15 olmuştu bile! Nefes nefese sınıfımızın önüne geldiğimde öğretmenimin "Arkadaşlar kitaplarınızı çıkarın" dediğini duydum. Türkçe öğretmeni çok iyi bir öğretmendi ancak geç kalınmasından hiç hoşlanmazdı. Bir an kalbimin sıkıştığını hissettim. Kapıyı çalıp içeri girdim ve geç kaldığım için özür diledim. Öğretmenimin beni azarlayacağını beklerken aksine yumuşak bir ses tonuyla "Nerede kaldın Ahmet, seni çok merak ettik?" dedi. Başımdan geçenleri anlattığımda öğretmenim beni tebrik etti, bilinçli ve yardımsever olmakla ilgili kompozisyon yazmamızı istedi.

Saat 16.00'da zil sesiyle evlerimize gitmek üzere okul-

dan ayrıldım. Yol boyunca daha önce hiç görmediğim yemyeşil ağaçlar ve mis kokulu çiçekler dikkatimi çekmişti. Hatta bisiklet kullananlar için yolda şerit ayrılmıştı. Yol boyunca karşılaştığım insanlar gülümseyerek "İyi günler evladım." demişlerdi.

Yoğun bir haftanın sonunda hafta sonu ziyaretimize gelecek olan teyzemlerle birlikte piknik yapmaya karar vermiştik. Henüz ilkbahara yeni girmiş olmamıza rağmen hava çok sıcaktı. Piknik yeri şehrin merkezinde yemyeşil, tertemiz bir nehrin kenarında, kuş sesleriyle dolu bir yerdi. Hatta yoğun iş günlerinde çalışanların öğle vakitlerini sakin geçirebilmesi için banklar konulmuş ve oyun parkının etrafına uzun bir yürüyüş parkuru yapılmıştı. Belediyenin mangal yapılabilmesi için taştan yaptığı sabit fırınlarda annemler köftelerimizi pişirirken bizde kuzenlerle parkta oyuna dalmıştık. Ellerimizi yıkamak için taş fırınların yanında muslukları kullanmıştık. Eve dönme vakti gelmişti ve herkes çöplerini toplayarak piknik yerinden ayrılmıştı.

Yorgun bir şekilde arabamıza bindiğimizde böylesine kalabalık ama aynı zamanda sakin ve yeşiller içinde bir şehirde yaşadığım için dua ederken annemin "Ahmet kalk, okula geç kalacaksın." sesiyle uyandım. Hayır, tüm bunlar rüya olamazdı!

SECSEC'İN HİKÂYESİ

ZEYNEP ILGAZ 6F-BAŞAKŞEHİR

Merhaba, ben camide bulunan küçük bir seccadeyim. Arkadaşlarım bana "Seccade Secsec" derler. Diğer seccadeler gibi değilim. Konuşabiliyorum. İnanmadınız değil mi? Neyse şimdi benim camiye geliş hikâyem biraz değişik. Size anlatmak istiyorum:

Eskiden terzim Osman Usta'nın dükkânındaki en kalın iptim. Terzim Osman Usta çok iyi biriydi. Kimseye kötü davranmazdı. Müslümandı da Allah'a şükür. Namazını kılar, orucunu tutardı. Söz verdiğinde mutlaka tutardı. Tutamayacağı sözü vermezdi. Geçenlerde bir arkadaşına seccade yapacağını söz vermişti. Fakat o gün bir arkadaşıyla kavga ettiği için çok kızgındı. Söz verdiği seccadeyi yapmaya çalışırken bir yandan da sinirle homurdanıyordu. Fakat benim onu izledikçe gülesim geliyordu. O sırada kapının önünden "miyav!" diye bir ses geldi. Terzimiz Osman Usta bütün sinirini ondan çıkarmak istercesine ayağındaki ayakkabıyı çıkartıp kediye doğru fırlattı. Ben de gülmeye başladım. Fakat ayakkabı onun yerine bana denk geldi. O sırada ayakkabı darbesi ile dışarı uçarken terzimizin sinirli biri olduğunda nasıl tehlikeli olduğunu düşünüyordum.

Ben uçarken dışarıda yürüyen bir adamın kafasına çarptım. Adam "Aaaaaa!" diye bir çığlık attı. O bağırınca ben de korktum ve ben de bağırmaya başladım. Adam benden ses geldiğini duyunca beni havaya fırlatıp uçan bir tekmeye cadde karşısındaki

dükkânlardan birinin camına fırlattı. Çok hızlı olduğumdan camı kırdım. İçerideki çırak beni aldı ve biraz inceledi. Hayatında hiç görmemiş gibi bakıyordu. Ben de "Bir sorun mu var?" diye sordum. Çırak benim konuştuğumu duyunca korkudan beni elinden düşürdü ve kendimi yolda buldum. Arabalar vızır vızır geçiyordu. Kırmızı ışık yanmış olmalı ki arabalar durdu. Tam o sırada bir çocuk karşıya geçiyordu ki beni yerde gördü. "Seni nineme götürüyüm de seninle bir şeyler örsün." dedi. Beni yerden alıp koşmaya başladı. Az sonra bir evin karşına geldik. Ev çok büyük değildi. Fakat şirin bir eve benziyordu. Etrafını sarmayalan güller, evi daha tatlı bir hale getirmişti. Çocuk zile bastı ve kapıyı yaşlı, tonton, kırmızı yanaklı bir ninecik açtı. "Hoş geldin yavrucuğum." diyerek çocuğu öptü. Ben o arada oradan sıvışıp maceralı yaşama geri dönmeyi düşündüm; fakat çocuk hemen yaşlı nineye yerde beni bulduğunu ve bir şeyler dikmesi için getirdiğini söyledi. Ninecik hemen beni aldı ve içeriye geçti. Ne yapayım diye düşünürken, çocuk cami için seccade yapabileceğini söyledi ninesine. Ben de aslında bu fikre sevinmişim. En azından birilerine faydalı olabilecektim. Nine beni seccade yapıp camiye teslim ettiğinde çok mutluydum.

Yaklaşık bir yıldır bu camideyim. Hem arkadaşlarım çok iyi hem de ortamı çok seviyorum. İnşallah buradan hiç ayrılmam. Hem alttan ısıtılmalı da daha ne olsun...

DOKUNMATİK MASA

TAHA NUR YAZICI 5G-BAŞAKŞEHİR

Benim hayalimdeki icat bir dokunmatik masa. Bu masa evlerde, iş yerlerinde ve okullarda bile kullanılabilir. Bu masanın görünüşü yatay bir yüzey üzerine büyük bir tablet veya ekran geçirilmiş gibidir. Bu masayı her amaçla kullanabilirsiniz. Özellikle okullarda ders anlatımını kolaylaştırmak, ödev yansıtmak, soru sormak veya yazılı yapmak için kullanabilirsiniz.

Okullarda bu masalar dokunmatik tahtalara bağlanarak öğretmen yazdığı şeyler sıralarda gözükebilecek. Hasta olup okula gidemeyen öğrencilerin ödevlerini öğretmenler buradan gönderebilecek. İş yerlerinde de benzer fonksiyonları olacak bu masanın. Sunumlarda kendi odanızdan toplantıyı salona gitmeden dinleyebileceksiniz. Evlerde ders çalışmak, ödev

yapmak ve aynı zamanda oyun oynamak için bu icada ihtiyacınız olacak. Evlerde televizyon olarak veya görüntülü konuşabileceksiniz. Dokunmatik ekranı ile her şeyi yapabileceksiniz. Fırınınızı, bulaşık, çamaşır makinelerinizi yerinizden kalkmadan başlatıp durdurabileceksiniz. Bu masanın altı katlanabilir olup boya göre ayarlanabilir olacak.

Bütün bunları yapabilmesi için bu masanın elektronik beyninin olması gerekecek. Aletlerin bu masayla haberleşmesi gerekecek. Birçok program yazılacak. Su anda tablet bilgisayarlarda kullandığımız programlara benzer. Ben programlama öğrenmeye şimdiden başladım. Masayı icat edemesem bile içindeki programlardan en az birisini yazacağım.

SAAT

MUSTAFA METE ONAY 7E-BAŞAKŞEHİR

Eğer elimde istediğim şeyi icat edebilme yeteneğim olsaydı saati icat etmek isterdim. Ama en baştan saatin tasarımını tamamen değiştirdim.

Benim yaptığım saat zamanı sadece görmenize değil işleri bir güne bölmenizi sağlayacak bir saat olurdu. Yani rakamlar üzerinde olmazdı. Zamanlara bölünmüş işler olurdu mesela saatin 24 bölmesi var ise 3 bölme yemek 8 bölme uyumak için ve hatta teknolojiyi ge-

liştirmek saate iş yapılmadığı veya fazla yapıldığında alarm çalabilir.

Bir sonraki evre ise bu işi devlete taşımak... Saatte belirledikleri süreleri ihlal eden insanlara para cezası gelebilir böylece her şeye zaman yeter ve kendimizi sınırlandırmayız eğer biz 1 saat ders çalışmak için kendimizi sınırlandırıyor olabiliriz ama bizim 1 değil 2 saat çalışmaya ihtiyacımız olabilir.

BİR SİLAHIN GÜNLÜĞÜ

MUSTAFA PÜŞÜROĞLU 7D-BAŞAKŞEHİR

Selam, ben bir ölüm makinesi gibi bir aletim. Zaten çoğunuz bu dediklerimden benim kim olduğumu anlamışsınızdır. Evet, ben bir silahım. Ben ne kadar iyi amaçlar için kullanılmak istesem de kullanan kişilerin çoğu beni alırken iyi bir şey yapmak için almazlar. İşte size bunu iyi anlatabilecek bir hikâye:

Benim daha fabrikadan ilk çıktığım gün hemen bir dükkâna gönderildim. Ben ne kadar iyi niyetli olsam da silahların ne işe yaradığını az çok bir yerlerden duymuştum. Şimdi yoldayım ama beni götüren adamdan duyduğuma göre çok fazla yolum kalmamış. Gittiğimde neyle karşılaşacağımı merak ediyorum. İşte şimdi geldik ama hevesim kursağımda kaldı burası dört siyah duvar arasında değişik bir mekân. Artık bu dükkândaki diğer silahlar gibi bende raflarda yerimi aldım. Ben yine normal bir günde raflarda ki yerimde dururken uzaktan bir adam dükkâna girdi ve satıcı ile konuştuktan sonra beni yanına alıp dükkândan dışarı çıktı. O adam beni aldı ve beni yine o sıkıcı kutunun içine koyup bir sürü adamın, uçakların, arabaların durmadan çalıştığı değişik bir yere götürdü. Bu arada söylemeyi unuttuğum şey; kutuda yalnız olmadığım. Kutudaki diğer silahlarla beraber bir yere konulduk. Konulduğumuz yerden bizi almaya gelen iki adam bizi başka bir yere taşırlarken aralarındaki konuşmaya

kulak misafiri olduk.

Sence savaş olacak mı?

Bilmiyorum, ama olursa iki taraftan da çok insan hayatını yitirecek.

O zaman inşallah savaş olmaz.

Ben de öyle ummuyorum, inşallah senin dediğin gibi savaş olmaz.

O gün bu iki adamın konuşmasını aklımdan çıkaramadım. Ertesi gün erken saatlerde herkes dışarı çıktı ve komutanları onlara birkaç şey söyledi. Ne olduğunu duyamadım, ama tahmin edebiliyorum. Tam tahmin ettiğim gibi herkes uyurken dışardan gelen silah sesleri herkesi uyandırmıştı. Herkes bir silah kapıp dışarıya koşuyordu. Ve bir adam beni de almıştı hiç istemesem de birkaç el ateşlendim. Neyse ki bu savaş hemen bitip iki tarafın beraberliği ile sonuçlanmıştı. Umanım hiç kimseyi vurmamışmıdır.

Ve şanslıyım ki o küçük çatışmadan sonra bir daha öyle bir savaş olmadı. Şimdi o adamlar her sabah beni ve arkadaşlarımı alıp cansız hedeflere ateş ediyorlar. Beni en rahatlatan şey ise hedeflerin canlı olmaması. İşte böyle... İnşallah yine savaş olmaz, hep barış olur.

İSTANBUL'U GEZEN UÇAN BALON

SEVDE ZEHRA ÖKSÜZ 7E-BAŞAKŞEHİR

Cıvı cıvı bir bahar günü çiçekler açmış, ağaçlar yeşermişti. Çocuklar baharın gelişine çok sevinmiş, etrafta koşup oynuyorlardı. Ben ve arkadaşlarım bir baloncunun elinde sabırsızlıkla bizi alacak sevimli çocukları gözlüyorduk. Mavi gözlü, kıvrık saçlı tatlı bir kız bize doğru yaklaşıırken çok heyecanlandık.

Birden kendimi Bahar isimli bu tatlı kızın elinde buldum. Bana bir mektup yazıp ipime bağladı. Mektupta: "CANIM BALONUM! BENİM GEZEMEDİĞİM GÜZEL İSTANBUL'U SEN BENİM İÇİN GEZ, DOLAŞ" yazıyordu. Çok heyecanlıydım. Bahar bana son güllüklerini verdi ve havaya bıraktı.

Ben süzülüp havalanırken, Bahar'ın ve arkadaşlarının bana el salladığını gördüm. Hafif bir rüzgâr ile yoluma koyuldum. Bahar'ın bahsettiği İstanbul'a gidiyordum. Bir süre ilerledikten sonra karşıma yüksek binalar çıktı. İnsanlar bu kadar çok bina yapıp çevreyi neden boğucu ve çirkin hale getiriyorlar ki? Bir sağa bir sola gidip o binalardan kurtulmaya çalışıyordum. Ta ki o devasa gökdelenlere kadar... Ne yapacağımı şaşırdım. Önce havalanmaya başladım. Baktım ki gökdelenin sonu bir türlü gelmiyor, daha da hızlandım. Patlamak istemişyordum, çünkü Bahar bana bir görev vermişti. İstanbul'u O'nun için gezmeliydim. En sonunda bu koca binadan kurtulup yoluma devam ettim.

Aradan çok zaman geçmemişti ki rüzgâr şiddetini artırdı. Beni penceresi açık bir odaya kadar sürükledi. Gözlerimi kapatmış ve nereye gittiğimi merak ediyordum.

Bir süre sonra sıcak bir hava ile gözlerimi açtım. Bir çocuğun odasıydı burası. İçeriden bir ses geldi:

- Zehra, kızım! Odanı topladın mı?

- Topluyorum anneciğim!

Zehra odaya geldi. Tam odayı toplamaya başlayacaktı ki yatağın kenarında beni gördü. İpimdeki mektubu açıp okudu, biraz düşündü. Beni ailesinin yanına götürdü ve mektubu anlattı. Hafta sonu İstanbul'un güzel yerlerinden birine gitmek istediğini söyledi. Ailesi ile Kız Kulesi'ne gitmeye karar verdiler.

Hafta sonunu sabırsızlıkla bekledim. Hep birlikte Kız Kulesi'ne gittik. Zehra beni hafifçe elinden bıraktı. Yukarı doğru havalanırken boğazın manzarası beni büyülemişti. Daha da havalanınca Bahar'ın bahsettiği "GÜZEL İSTANBUL" u görmüştüm. Boğazın güzelliği arasında bu şehrin tarihi eserleri de göze çarpıyordu. Galata Kulesi, Süleymaniye Camii, Topkapı Sarayı, Ayasofya Camii, Dolmabahçe Sarayı... Şu ana kadar hiç bu kadar güzel yerler görmemişim. Bahar ve Zehra sizlere çok minnettarım!

CAM ŞİŞENİN MUHTEŞEM DÖNÜŞÜ

SİNAN TEPE 5G-BAŞAKŞEHİR

Merhaba ben bir cam şişeyim. İlerliyordum. İçime süt doldurdular. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ilk nereye gideceğimi biliyorum "kamyonete"...

Herhalde bir bakkala gidiyorduk. Çünkü çocuklar vardı. Bakkallarda çoğunlukla çocuklar olur. Adamlar bizi koyduktan sonra bakkal kapıyı kapadı. İçerisi çok karanlıktı. Yanımdaki şişe benimle tanışmak istedi, tanıştık. Herkesle tanıştım. Bakkal dükkânı açmıştı. Çocuklar içeri akın ettiler. Bütün şişeler çocuklara bakıyordu. Çocuklar çoğunlukla şekerler çikolatalar oyuncaklar alıyordu. Çocuklar gittikten sonra gençler geldi. Gençler kola, gazoz, enerji içeceği alıyorlardı. Biz süt şişeleri hala duruyorduk. Sonra bir adam geldi ve bir şişe süt istedi. Bütün süt şişeleri heyecanla bekliyordu. Kimi alacaktı. Bana yönelmiş, sanki beni alacaktı. Ama yanımdakini aldı ve gitti. Sonra bir ço-

cuk geldi. Biz süt şişeler umutlandık, bu çocuk birimizi alabilirdi. "Ağabey bana bir şişe süt" dedi. Bakkal beni aldı ve çocuğa verdi.

Çocuk beni evine götürdü. Annesi beni açtı ve sütümü tencereye koydu. Çocuğun annesi "Oğlum bu şişeyi çöpe atar mısın?" dedi. Bense bu kadar kısa olacağımı düşünmemiştim. Beni geri dönüşüm kutusuna attı. Çöp kamyonu alıp gitti.

Geri dönüştürüldükten sonra tekrar süt fabrikasına gönderildim. Ve hikâyem tekrar başladı:

İlerliyordum. İçime süt doldurdular. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ilk nereye gideceğimi biliyorum "kamyonete"... Herhalde bir bakkala gidiyorduk. Çünkü çocuklar vardı. Bakkallarda çoğunlukla çocuklar olur. Adamlar bizi koyduktan sonra bakkal kapıyı kapadı. İçerisi çok karanlıktı.

BİLGİSAYAR Pİ

SÜVEYBE MİNA İLÇİN 5G-BAŞAKŞEHİR

Etraf simsiyah... Hiçbir şey göremiyorum. Ama sesler duyuyorum. Bir aile ile bir görevli konuşuyor. "Merhaba hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Biz bilgisayar almak istiyoruz." "Tabii lütfen beni takip edin." Bu konuşmayı duyduktan sonra yaklaşan ayak seslerini duymaya başladım. Görevli "İşte bu bölüm bilgisayarların bulunduğu bölüm, siz tercihinizi yapın." derken, başka bir taraftan "Bakar mısınız?" diye seslenen müşteriye doğru hızlı adımlarla ailenin yanından ayrıldı. Bu sırada aile fertleri bilgisayar tercihlerini söylemeye başladı. Daha sonra kararlarını verdiklerinde bir elin beni taşıdığını fark ettim Açıkçası çok korktum. Duyduğum açılıp kapanan kasa seslerinden sonra bir arabanın motor seslerini duymaya başladım. Daha sonra ise asansör... Ve nihayet beni yere koydular. İçimde bulunduğum kutuyu bir makasın yardımı ile açıyorlardı. Artık görebiliyordum!

Bir evde idim ve herkes bana bakıyordu. Küçük çocuklar çığlık atıyordu ama biraz ötedeki koltukta oturan genç kız galiba ailesinin geldiğini fark etmemişti. Babasının "Bak kızım ne aldık?" dediğinde göz ucu ile bakıp "Masaüstü bilgisayar ha? Onlar taş devrinde kaldı baba." demesine babası oldukça kızmış gibiydi. Ben de o kıza kızdım kendi kendime. Aha sonra beni bir masanın üstüne özenle yerleştirdiler. Buradan etrafı daha iyi görebiliyordum. Genç kız sürekli başı eğik duruyordu. Sanki bir şeyden pişman olmuş gibiydi ama süreli elinde bir şey tutuyordu. Ve o cismin cam ekranına hızla parmaklarını değdiriyordu. O cisim benim ekranımın daha küçük haline benziyordu. Bu cisimde ne klavye vardı, ne de uzun kablolar. Hiçbir yere bağlı değildi. Ancak bazen kısa bir kablonun ucunu ilginç cisme, öbür ucunu ise duvardaki iki deliğe (İnsanlar buna priz diyorlar.) takıyordu. Ama daha sonra çıkarıyordu. O gün bu aile yemek yerken yine genç kızın elinde o cisim vardı. Babasının "Buse kızım lütfen yemekte telefonunu bırak." demesiyle genç kızın elindeki cismin telefon olduğunu ve genç kızın adının Buse olduğunu öğrendim. Buse elindeki telefonu hiç bırakmı-

yordu. Ama o gün elinden bırakmıştı. Nasıl mı? Sabırsızlanma anlatıyorum. Günlerden perşembeydi. Musa Bey ile Gamze Hanım (Beraber konuşturlarken isimlerini öğrendim.) çocukları ile beraber gezmeye gideceklerdi. Kapıdan çıkarken Musa Bey'in "Buse kızım biz biraz dolaşmaya çıkıyoruz. Geliyor musun?" diye seslendiğini duydum. Hemen gözlerim Buse'ye kaydı. Biraz düşündükten sonra "Hayır gelmiyorum." dedi. Murat Bey "Tamam." dedikten sonra kapıyı yavaşça çekti.

Ben Buse'yi izliyorum. Hayret! Telefonu bıraktı.

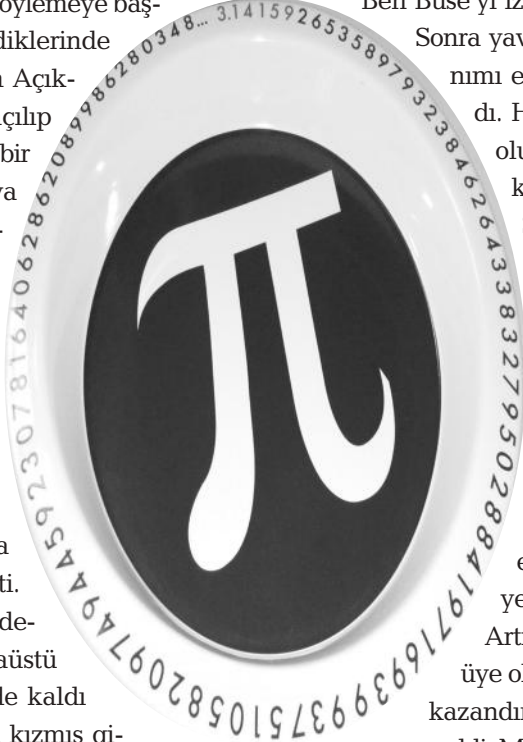
Sonra yavaş adımlarla bana yaklaştı. Ekranımı elledikten sonra sağa sola bakındı. Hiç kimsenin olmadığından emin olunca üstünde olduğum masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Sandalyesini yaklaştırdıktan sonra internet butonuna tıkladı. Karşısına bir site reklamı çıktı. Sitenin özelliklerinden ve ortamından hoşlanmış olmalı ki reklamın üzerine tıkladı. Sayfa yüklenirken alıcılarım aslında sitenin çok zararlı olduğunu sezdi. Bu site gençleri kötü alışkanlıklara teşvik ediyordu. Buse için endişelenmeye başlamıştım. Sayfa yüklenmişti.

Artık Buse siteyi iyice tanımış, hatta üye olmuştu. Ama bu zararlı alışkanlıklar kazandırabilecek site artık onun için çok normaldi. Musa Bey bunu öğrense aslında çok

kızardı. Her gün odada ailesinden birinin olmadığını sezinince o siteyi açıyor. Ben de artık rahatsız olmaya başladım. Bir gün ona "hey" diye seslenmek istedim ama yapamadım. Biz bilgisayarların en önemli vazifesi insanın bulunduğu ortamda konuşmamaktır. Her neyse... Evin küçük çocuğu Melih bana "pi" diyor. Bundan böyle adımları "pi" diye bildim.

Herkes uyuyordu. Ben ise uyukluyordum. Ve kendimi mahkeme salonuna benzer bir yerde buldum. Hepimizden çokça büyük bir bilgisayar tahta benzeyen bir yerde oturuyordu. Hepimiz dediğim kim miydi? Aslında bunu ben de biliyorum.

Bulunduğumuz odada büyük bilgisayar ve ben hariç toplam iki kişi vardı. Tak! Bu ses büyük bilgisayarın elindeki tokmaktan çıkmıştı. Konuşmaya başladı "Merhaba

Ben Haki. Benden korkmayın, beni arkadaşınız gibi görün. Ve tabii birbirinizi de." "Senin adın nedir?" Beni işaret ediyordu. Cevap vermeliydim. Çok heyecanlıyım. Daha nerede olduğumu bile öğrenemedim. "Pi" dedim. Haki "Pi? Değişik olsa bile çok hoş" dedi. Yanımdaki bilgisayarlara da sordu isimlerini. Öğrendim, Lusi ve Fiço. Haki'ye sordum "Neden buradayız?" "Çünkü" dedi "Bizim sorunlarımız birbirimizle aynı. Bunu birlikte çözmeliyiz!" Ben hemen "Yani şimdi sizin bulunduğunuz evde de kötü alışkanlık yoluna giden bir genç mi var?" dedim. Hepsi aynı anda başını salladı. Haki sordu ilk önce "Arkadaşlar bu konuyu sizce nasıl aşabiliriz?" Lusi atıldı. "Buldum onlarla konuşup sorunu halledebiliriz!" Fiço galiba bu fikirden hoşlanmamıştı. "Bizim en büyük görevimiz konuşmamak Lusi." dedi. "Bir dakika somurtma Fiço. Lusi haklı olabilir" dedim. Herkes bana bakıyordu. "Görevimiz yani yapmamamız gereken görevimizi insanlara zarar vermeden yapmalıyız. Mesela; onlar kötü alışkanlıklar peşinden giderken karşılarna bir güvenlik uyarısı çıkarabiliriz. Daha sonra ise onunla tanışıp konuşa bildiğimizi kimseye söylememesini isteriz. Hem arkadaşımız olurlar hem de aslında onların ne kadar yanlış bir şey yaptıklarını öğretmiş oluruz." dedim. Açıklamamdan etkilenmiş olmalı ki beni alkışlamaya başladılar. Hepsi beni onaylamış oldu böylece. Gözlerimi açtığımda Buse başlat düğmesine basıyordu. Biraz önce gördüklerimin

gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu anlayamadım. Neyse, yine de çok işime yarayacaktı.

Buse kimsenin olmadığını kontrol ettikten sonra yine o siteyi açtı. Cesaretimi topladım ve "Hey!" diye seslendim. İrkildi. Sağa sola bakındıktan sonra "Galiba hayal gördüm." dedi. "Sen nasıl aileden habersiz böyle sitelere giriyorsun bakayım?" dedim. Ve aslında gizli olan gözlerimi açtım. Benim konuştuğumu fark etmişti. Çok korkmuştu. "Şşş. Şşşee. Şşeyy." diyebildi. "Sen konuşuyorsun!". "Evet" dedim. "Artık bu işlerden rahatsız olmaya başladım.". "Özür dilerim" dedi. "Çok özür dilerim. Senin etkilendiğini bilmiyordum ve evet aslında bazı şeyler saçma sapan. Şey evet haklısın aslında her şey. Lütfen kızma bir daha bu siteyi açmayacağım. Söz!" Ona "Ben sana kızmak istemiyorum. Hatta seninle arkadaş bile olmak istiyorum." dedim. Ellerini çırpı ve "Harika tabii ki oluruz." dedi. "Benim Adım Buse". "Benimki ise Pi".

Böylece o günden beri beraberiz. Buse benim biricik arkadaşım ve artık o siteyi bıraktı. Haki, Lusi ve Fiço'ya çok teşekkür ediyorum içimden. Fikir benim olsa bile beni cesaretlendirdikleri için. Teşekkürler Haki, teşekkürler Lusi ve teşekkürler Fiço. Ve beni anladığı için Buse'ye. Sakın siz de Buse'nin ilk baştaki haline benzemeyin. Haki, Lusi ve Fiço gibi veya benim gibi olun. Ama şunu asla unutmayın; bazı siteler sizi kötü alışkanlıklara davet ediyor. Güle güle!

SU DAMLASIYIM BEN

NİLDA BAYHAN 5B-MALATYA

Merhaba, ben su damlacığı sizin için en önemli olan şey. Ben size o kadar yolculuktan geçip geliyorum ki anlatsam roman olur. İsterseniz anlatmaya başlayayım. Denizlerde süzülen bir su damlacığı idim. Güneş çıktığında havada hep bir şeyler oluştuğunu görüyordum. Yine güneş doğmuştu. Bir an kendimi hafiflemiş hissetmeye başladım. Ne olduğunu anlayamadım. Bir an yükseldiğimi fark ettim. Resmen uçuyordum. Bir an endişelendim. Ya düşseydim o zaman ne olacaktı? Sonradan rahatlamaya başladım. Endişem geçmiş yavaş yavaş mutluluğa dönüşüyordu. Sonra biran su damlacıklarının bir araya toplanıp katı bir gaz kütesini oluşturduğunu fark ettim. Bütün damlacıklar bir araya gelmiştik. Arkadaşlarımla daha iyi kaynaşma fırsatını bulmuştum.

Yavaş yavaş ilerliyorduk. Çok mutluydum çünkü kime mutluluk götüreceğimi bilmiyordum. Belki bir hastaya şifa olacağım, belki birinin evini mis gibi yapacağım, ya da bir bebeğin biberonunda olacaktım. Bunları düşünürken havanın soğduğunu fark ettim. Yavaş

yavaş yeryüzüne iniyorduk. Ama bu sefer su damlacığı olarak değil kar olarak iniyordum. Yeryüzüne indiğimde çocukların camlardan mutlulukla bizlere baktıklarını fark ettim. Çocukların mutluluklarına karşı ben de çok mutlu olmuştum. İki gün sonra yavaş yavaş eridiğimizi fark ettim. Buna hem mutlu olmuş hem de üzül müştüm çünkü belki yer altı sularına veya barajlara karışıp sizlerin dertlerine çözüm bulacağız ama çocuklar biz eridikten sonra üzüleceklerdi. Gözlemlerim doğru çıktı. Çocuklar erimemize üzülüler. Ama bazılarımız barajlara karışıp onların çizgi film izlemelerini sağlayacaktık. Bazılarımız yer altı sularına karışıp onlara içme suyu olup kıyafetlerini ve meyvelerini sebzelerini temizleyecektik. Her türlü onların yanında bulunacaktık.

Ben yer altı sularına karışmıştım ama en iyi arkadaşım barajlara karışmıştı buna hiç üzülmedim çünkü o da ben de insanların mutlulukları için çalışacaktık. Ve öyle de olduğuna eminim...

KURUNUN YANINDA YAŞ DA YANAR

AHMET HAMZA SAR 8G-BAŞAKŞEHİR

İcat etmek istediğim araç yapılan hataları telafi ettirmeyen bir araçtır. Şimdi size biraz saçma gelmiş olabilir. Hatta çoğunuz daha deminki yazıyı telafi ettiren diye okuduğuna eminim. Hayır. İnsan için en gerekli olan araç hataların telafi ettirilmemesini sağlayan bir araç olmalı. Neden mi? Çünkü hatalar telafi edilmemeli. Düşünün. Bir hatanızı aklınıza getirin, sonradan telafi ettiğiniz bir hata ve o hatanızın telafi olmadığını düşünün. Ne olurdu? Bir daha o hatayı yapar mıydınız? Affedilince mi yoksa affedilmeden mi daha çok ders alırdınız? Tabii ki affedilmedikten sonra daha çok ders çıkartırsınız. İnsanların artık bazı şeylerden ders çıkarması lazım. Çıkarması lazım ki bir daha aynı hatayı yapmasın. O hatayı telafi edemesin ki tüm hayatı boyunca aynı hatayı yapmamak için çaba sarf etsin. Eğer insan tüm hatalarını telafi ederse hata yapmaktan çekinir mi sanıyorsunuz siz? İnsanlar eğer hep affolsaydı hayatları boyunca hata yapmaktan vaz geçmezlerdi. Çünkü nasıl olsa telafisi vardı. Aynısını bir daha yapardı ve bir daha ve bir daha... Ama eğer hatası af olmasaydı dünyanın nasıl bir yer olacağını tahmin edebiliyor musunuz? Ben edemiyorum.

Çünkü öyle bir şey olsaydı dünya bambaşka olurdu. Bu dünya ile o dünya arasında en ufak bir benzerlik bile olamazdı. Örneğin mahkemeler ortadan belli bir süre içinde kalkardı. Savaşlar biter ve barış sağlanırdı. Mutluluk yüzyıllar sonra tekrar dünyaya hâkim olur ve ırkçılık biterdi. İnsanlar birbirleri ile oldukça iyi geçinirlerdi. Kimsenin hakkı kimseye geçmezdi. Her gün televizyon dediğimiz kafeste duyduğumuz terör saldırıları ya da cinayetler olur muydu sanıyorsunuz? Hırsızlıklar, vergi kaçaklıkları, kandırmak veya rehin alma olayları olur muydu sanıyorsunuz? Veya dinler arası kutuplaşma? Ya da okulda bize konferanslarda duyurulan okul kuralları olur muydu sanıyorsunuz? Veya öğrencilere verilen cezalar? Hiçbiri kalmazdı. Bir insan eğer büyük bir engel ile karşılaşsa bir daha başka bir engel ile karşılaşmayı göze alamaz. Şimdi belki de peki ya küçük hatalar? Onlarda mı hiç affolmayacak diyeceksiniz. Büyüklerimizin bu konu hakkında çok güzel bir sözü vardır: "Kurunun yanında yaş da yanar."

OKUL SERÜVENİ

FATMA RUMEYSA ÇETİN 7E-BAŞAKŞEHİR

Oh be sonunda okullar tatil! Artık bu öğrencilerden kurtuluyorum. Her gün üstümde oturmaları yetmiyormuş gibi beni karahıyorlar. Bıktım artık bıktım!

İki sene önce eski, güzel okulumdan buraya getirildim. O günden beri hiç rahat edemedim. Tek bir öğrenci hariç kimse yerinde güzelce oturup bana iyi bakmadı. Hepsisi üstüme çıktı. Hatta ayaklarıyla bile bastılar. Teneffüs zili çaldığı gibi kâbusum da başlıyordu. Önceleri her şey güzeldi benim üstümde oturan çocuk yani Deniz, iyiydi. Yerinde güzel güzel oturuyordu. Sonra yavaş yavaş beni itmeye hatta bana vurmaya başladı. Ben halimden şikâyetçi bir şekilde homurdanırken, öğretmen Deniz'i kaldırıp Aylin'i oturttu üstüme. Aylin çok iyi kızdı. Bana çok iyi bakıyordu. Benim üzerime hiç yazı yazmazdı. Kirlendiğimde temizler, bana kimsenin vurmasına izin vermezdi. Ama bir gün kat görevlisi olan Ayşe Abla bizim yerlerimizi değiştirdi ve artık ben Osman'ın sırasıydım.

Osman sınıfın en yaramaz çocuğuydu. Sabah onun üstüme oturduğunu gördüğümde başıma gelecekleri anlamıştım. Bütün sene ve hatta bir dahaki sene boyunca

üzerimde oturdu Osman. Ondan neler çektim neler... Bir gün yine her zamanki gibi üzerime yazı yazıyordu. Ama bir an durdu ve gerçekten durduğunu sanmıştım. Ama hiç sandığım gibi olmadı. Panodan bir iğne aldı ve beni kazımaya başladı. O an canım çok ama çok yandı. İyi ki o sırada Şevval Öğretmenim bunu gördü ve iğneyi alarak Osman'a ceza verdi. Keşke o an Şevval Öğretmene teşekkür edebilseydim. Osman hiç akıllanmıyordu, sene bitene kadar üstüme çıktı, beni tekrar tekrar karaladı, yetmiyormuş gibi üzerimde zıpladı.

-Aa! Birileri geldi diğerlerini götürüyorlar, sıra bizde, dedi yanımdaki arkadaşım.

-Konuşmaya dalmışım.

-Herhalde yolculuğumuz bitti.

-Sen hangi okuldan geldin bu kamyona, diye sordum. Onu götürüyorlardı.

-Benimki de uzun hikâye, dedi.

Sonra beni bir güzel temizlediler, zımparaladılar ve cilaladılar. Artık yepyeni ve çok güzel olmuştum. Ve beni yeni bir okul ve yeni yeni öğrenciler bekliyordu.

VAR OLMA SEBEBİMİZ VE SORUMLULUKLARIMIZ

BELİNAY KANTAR 6B-ÇEKMEKÖY

Hayatta her şeyin bir sebebi olduğu gibi herkesin bir sorumluluğu da vardır. Ayrıca kâinata her şeyin bir düzeni var.

İnsanların, hayvanların, bitkilerin ve gezegenlerin hepsinin kendine özgü bir düzeni ve bir yaratılış sebebi vardır. Tabi ki bu düzeni sağlayan biri olmalı ama hangi güç böyle bir düzeni kontrol edebilsin, hangi güç küçük bir tohumu kocaman bir bitkiye dönüştürsün, hangi güç gezegenlerin tam zamanında dönmelerini sağlayabilir güneşin batmasını ayın doğmasını sağlayabilir? Bu gücün öyle bir güç olması gerekir ki tüm bunları kontrol edebilsin. Bu gücün kim olduğunu hepimiz biliyoruz ALLAHÜTEALA. Allahüteala'nın gücüne kimsenin denk olmadığı gibi, kimse onunla yarışamaz o yeri ve göğü tam altı günde yaratmıştır ve her şey o ol deyince olur.

Her varlığın sorumlulukları vardır. En basitinden bir insan askerse vatanını korumak onun sorumluluğudur. Bir çocuk okullu ise özellikle Çınar Koleji'ne gi-

diyorsa onun en büyük sorumlulukları; ödev yapmak, çalışmak, başarılı olmak ve en önemlisi öğretmenlerini mahcup etmemektir. İnsan olarak sorumluluklarımız ise kul olduğumuzun bilincinde insanlara, hayvanlara ve bitkilere merhamet ve şefkat göstermektir. Mesela minicik bir böceği düşünelim. Bir böceğin hangi insanın gözünde bir değeri olabilir ki çoğu zaman insanlar "Bu küçücük bir böcek ne işime yarayabilir deyip eziyorlar. Ve ağaçlar, maalesef dünyanın çoğunda hatta hemen hemen her yerinde kâğıt israfı yapılıyor. Bu yüzden de ağaçlar gittikçe azalıyor. "Bir sürü ağaç var bir tanesini yok etsem ne olacak." diyerek aslında ormanları yok ettiğimizin kimse farkında değil. O kestiğimiz ağaçların ezdiğimiz böceklerin hepsinin insanlara faydası var ve hepsini Allahüteala yaratmıştır.

Allahüteala'nın bize merhamet, hoşgörü gösterip değer verdiği gibi bizde onun yarattığı şeylere öyle değer vermeliyiz. Allahüteala'nın bizim için yarattığı şeyleri düşünerek ona şükretmeliyiz.

SAHİP DEĞİL ŞAHİT OLABİLMEK

HACER DURGUN 8A-BAŞAKŞEHİR

Çoğu insan mutluluğu maddi şeylere sahip olunca mutlu olacağını zanneder oysa birçok mutluluk fırsatını bundan dolayı kaçırmırlar. Mutluluk yağın yağmura gülmektir belki de kar yağışını beklemektir. Mutlu olmak için kalbinizi açmanız yeterlidir. Bir insanın mutluluğu sizi de mutlu etmeli. Mutluluk sımsıcak bir yuvada fedakâr bir babada merhametli bir annede bulunur. Annenin bir tebessümü babanın sıcak şakası sizi mutlu edebilir. Çoğu insan mutluluğu uzakta arar ama mutluluk en yakınında olan ailededir. Ve dünyada insanı iki şey mutlu edebilir: Kur'an ve aile. Eğer bu dünyada mutlu olmak istiyorsanız aile ve Kur'an ile olan bağlarımızı koparmamamız gerekir. Ama şunu da unutmayın kesintisiz ve mutlak mutluluk cennettir.

Mutluluk, bir insana sevecen bir göz ile bakmak, bir insanın gönlüne işleyen sevgi dolu bir muhabbetle konuşmak ve kendisi ile ilgilenildiğini hisseden insanın içinde oluşan sıcak duygudur. Bu duygunun en

güçlü yaşandığı yer ailedir. Birbirine güvenen, birbirini seven, birbiriyle ilgilenen aile bireyleri, bu duyguları toplumun diğer bireylerine taşırlar. Sanki onlar cennetin dünyadaki şubesi gibidirler.

Allah da bizim mutlu olmamızı ister başta da belirttiğimiz gibi mutluluk her şeye sahip olmak, her istediğimizi yapmak değil her türlü zorluğa rağmen insani değerleri yaşamak ve korumak için gayret göstermektir. Ancak bu şekilde insanlık kalitemizi artırabiliriz. Allah bunu yapanların mutlu olduğunu söylemektedir. O zaman şunu söyleyebiliriz: Allah kullarından mutlu oldukları zaman razı olacaktır ve onları bütün mutluluk ve güzelliğin kaynağı olan cennete koyacaktır.

Her insanın bilmesi gereken en önemli husus, biz bu dünyaya "Sahip olmaya değil bu hayattaki her şeye şahit olmaya geldik." Ne mutlu şahit olanlara, ne mutlu sayıların esiri olmayan şahitlere...

NESNELER DÜNYASINDAN KURŞUN KALEM

HASAN EMİR YILDIZ 5C-ÇEKMEKÖY

İsmimdeki kurşun kelimesinin aksine gayet hafifim. İçim kömür tozu ve kil toprağından oluşur, dışım ise ağaçtandır.

Ben söz dinler, tükenmez kalem gibi kendi başıma buyruk değildirim. Kağıt üstünde söz dinlerim, canımın istediğı yöne giderek yazıyı bozmam. Aniden tutukluk yapmam, haber vermeden bitmem ve sizi yarı yolda bırakmam. Bitmeme az kala sivriltilmemi arkadaşım kalem traştan isteyen, bazen taşıdığım sevimli bir silgi ile hatayı affeden yazdıklarınızı istediğiniz zaman silme olgunluğunu gösteren değerli bir nesneyim.

Sıcak soğuk ayırt etmez, her ortamda yazarım. Yeter ki bana kötü davranıp ucumu kırmayınız. Gerçi ucum kırılrsa bile size küsmem. Kalem traş diye bir arkadaşımın marifeti ile size tekrar yardımcı olurum. Çok temizimdir ne ele bulaşır ne de cebe akar leke olurum. Ben kibir nedir bilmem, yazmıyorum demem işime bakarım.

Kendimi feda eder kısılarım. Her kısılmam sonunda temizlenir, tazelenir, çalışan zihin gibi sivrilir, keskinleşir ufacak olurum. Küçük ceplere ve kalem kutularına sıkışır, sabahın seherinde yollara düşer, öğrencilere arkadaş olur ve onları kalemsiz bırakmam.

Ben çok kanaatkârimdir. Her öğrencinin harçlığıyla bile iş başı yaparım. Ne kadar lüks ne kadar gösterişli olabilirim ki... Nihayetinde mütevazı bir kurşun kaleminim.

Nesneler dünyasının en iyi anlaşılır nesnesiyim.

PARAMPARÇA

RANA KOÇ 8D-MALATYA

Merhaba, ben insanların olmazsa olmazı, ufak ama çok değerli parayım. Şu anda küçük bir kızın cebindeyim. Ve küçük kız markete doğru koşmakta olduğundan dolayı her an kusacağım söylenebilir. Beni özellikle çikolata ve cipse tercih ediyorlar. Her alışverişlerinde çikolatalar bana gıcık bir bakış atıyor. O bakıştan oldum olası nefret etmişimdir. Ve bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Sonra kendimi para kasasının içinde buluyorum.

Evet, küçük kız çikolata aldı ve ben gözümü kapattım. Yine para kasasındayım. Ama burada çok uzun durmadım. Yine bir başkasının eline oradan da cebe... Şimdi cepten kafamı kaldırıp etrafa bakıyorum. Evler, arabalar, caddeler, yollar... Bazen bir maceram çok uzun sürebiliyor. Tabi eğer insan beni cebine koyarsa ve alışveriş yapmazsa. Böyle günlerde şehri baştan aşağı geziyorum. Bazen başka şehirlere gidebiliyorum. Mesela o gün Malatya diye bir şehre gittim. Buranın kayısı meşhurmuş. Çünkü birçok yerde kayısı heykelleri var. Evet, nerede kalmıştık bir insanın cebi. Şu an hala etrafa bakınmaktayım; çünkü adam sürekli yürüyor. Bu da şehri gezmeme fırsat sunuyor. Oh! Sonunda adam bir banka oturdu. Çünkü biraz daha hareket etseydi bu sefer gerçekten kusacaktım. Ne oldu

bilmiyorum ama adam ağlamaya başladı. Ve cebinden peçete çıkarayım derken ben de çıktım ve yerde yuvarlanmaya başladım.

Galiba bayılmışım. Ama ne olduysa kendimi bir öğrencinin sırt çantasında buldum. Bu kadar uyumuş olamazdım. En son hatırladığımda yerde yuvarlanıyordum. Ama her ne olursa olsun burada olmam işe yarayacaktı. Çünkü okulu -merak ettiğim yerlerden birini- görecektim. Etrafa bakındım okul gerçekten güzel bir yerdi. Çocuklar neden sevmiyordu ki? Daha sonra durduğumuzu fark ettim. Çocuk sanırım sıra denilen yere oturdu. Ders denilen şey başlayacakmış. Az önce hiç susmayan öğrenciler, öğretmen denilen kişi gelince sessiz olmuşlardı. Ve kırk dakika sonra bir müzik sesi geldi. Teneffüsmüş adı. Çocuk beni çantasından çıkardı ve yanına da bir arkadaşını aldı. Beni yere birkaç defa sertçe fırlattı. Sonra dışındaki altın renkli tarafım ile Atatürk resminin olduğu içimdeki kısım birbirinden ayrılmıştı. Daha sonra dış tarafımı parmağına yüzük gibi takıp dışarı çıktı. Artık çok değerli "1" lira değildim. Kendimi paramparça hissediyordum. Öyleydim de zaten. Artık şehir maceralarına elveda demek zorundaydım.

BİR LİRANIN AĞZINDAN

KEREM BURAK ASLAN 7B-ÇEKMEKÖY

Bir kış ayında bankanın kasasında duran bir liraydım. Bütün arkadaşlarımla birlikte kuruşlar, onluklar, yirmilikler, ellilikler, yüzlükler... Bütün arkadaşlarım sıra sıra kasadan gidiyordu. Kimisi beton harcı için kimisi kira ödemek için kimisi borç kimisi alacak nedenleriyle hepsi sıra ile alınıp harcanıyordu. Bir düşündüm onlar kocaman paralar ben onlarla nasıl kıyaslanabildim ki?

Bir gün beni almaya geldiler. İçim hopladı birden. "Sıra bana geldi. Acaba kim alıp, ne için harcayacak?" diye düşünüyordum. Gişeye vardığımda bir baktım ki yaşlı bir adam. Bu adam hiç de bir emlakçıya benzemiyordu. Amca beni aldığı anda onun samimiyetini fark ettim. Bana bir lira olsam bile yüz lira gözü ile bakıyordu. Amca bir süre sonra durdu. Durduğu yere baktığımda gördüklerime inanamadım. Bir pideciye gelmiştik. Bir sürü insan sobanın yanında ısınırken ışık yayan bir kutuya bakarak birkaç adamın bir topa

vurmasını izliyorlardı. Ben ne olduğunu anlayamadım ama herkes mutlu görünüyordu. Ben de ortama uyum sağladım. Amca elini kaldırdı ve bir çay istedi. İçimden dedim ki: "Ben bir çay için mi harcanacağım? Ben de arkadaşlarım gibi büyük işlere harcanmak istiyorum." derken adam beni çay için vermişti. O anda bütün hayallerim yıkılmıştı. Sonra amcanın yüzüne baktım. O çaya bakıp bakıp gülüyordu. "Allah razı olsun evladım. Bu kış günü bir ihtiyarın yüzünü güldürdünüz." dedi ve yanağından bir göz damlası düştü. Ondan sonra anladım. Harcandığın şeyin büyüklüğünün bir önemi yok. Önemli olan harcandıktan sonra gülen yüzlermiş.

Bir sonraki gün kasa bir anda açıldı pideci beni aldı. Bir baktım bir çocuğa aldığı pidenin para üstünü vermek için beni almış. Yine birinin yüzünü güldürebilme şansıyla karşılaştığım için çok mutluydum.

AĞAÇTAN KALEME

ZEYNEP CİNSOY 6A-ÇEKMEKÖY

Ben bir ağaçtım ve ormanda yaşıyordum. Kuşlarla her sabah konuşur, çiçeklere dost olurum. Havayı her zaman kontrol eder, ona göre yapraklarıma haber verirdim. Ta ki o zamana kadar...

Kuşlarla şarkı söylerken aniden kök tarafımda bir acı hissettim. Aşağı doğru baktığımda bir ormancı tarafından balta ile kesiliyordum. Daha önce bu ormancı yüzünden birçok akrabamı kaybetmişim ve sıra bana gelmişti. Çok korkuyordum! Kuşlara veda edemedim bir kamyonu yüklenmişim. Uzun bir yolculuktan sonra bir yüzeye yatırdım ve ince ince makinelerle kesilmeye başladım. Tahta denilen şeylere dönüşmüştüm. Artık adım "Ağaç" değil "Tahta" idi. Fakat bu da uzun sürmedi. Silindir bir biçimde kesiliyordum makineler tarafından. Birçok parçaya bölünmüştüm. Artık koca bir ağaç değil ya da ince bir tahta değildim. Küçük bir silindir olarak yola devam ediyordum. Aniden nefes alamaz oldum. Sanki üstümden bir sıvı geçmiş gibiydi. Evet, evet bu galiba boyaydı. Zor olsa da üstüme baktım ve üstümdeki boyanın sarı renk olduğunu fark ettim. Karanlık bir odaya girdim. Üşümeye başlamıştım. Üstümdeki boya artık benim bir parçam olmuş ve tanışmanın zamanı gelmişti. Yolculuğa devam ederken çok kaynaşmıştık. Onunda benim gibi macerası olduğunu öğrendim. Biz konuşmaya devam ederken

ortam silindir şeklinde delindi. Acıdı! İçime yapışkan bir sıvı koyuldu ve aynı delik boyutunda siyah bir şey konuldu. Onla tanışmam lazımdı. Sonuçta parçam olmuştu artık. İsmi öğrendim. İsmi "Kurşun"muş. Evet, bir kez daha dondurulduktan sonra paketlenmeye başlamıştım. Paketlendiğim anda hemen kutuya yerleştirilmişim ve kamyonu yükledim. Birkaç gün sonra gün ışığını görmüştüm. Bir yere asıldım ve beni alacak kişileri beklemeye başladım. Yaklaşık 1 saat sonra tatlı bir kız annesiyle birlikte dükkâna girdi ve beni gösterdi. Dükkân sahibi beni askıdan aldıktan sonra küçük kıza verdi ve yeni yerlere gitmeye başladım. Kız benim paketimi açtı ve tuttu ama ismini bilmediğim şeylerle. Sabredemedim ve isimlerini sordum. Çünkü beş tane idiler. Hepsinin farklı isimleri vardı ama hepsine genel olarak "Parmak" deniliyor-muş. Küçük kız beni inceledikten sonra ucumu beyaz bir şeye sürtmeye başladı. Olan bana değil Kurşun'a oluyordu. Tükeniyordu! Sonradan öğrendik o beyaz şey "Kağıt"mış. Aslında kâğıt da benim akrabammış. İşte, benim hayat hikâyem bu. Zaten gittikçe küçülüyorum "Kalemtraş" sayesinde. Tabi siz Kalemtraş'ı tanımıyorsunuz. Olsun, benden daha çok tanıdığınızdan eminim.

BİLİN BAKALIM BEN NEYİM?

SENA TEKDEN 5A-ÇEKMEKÖY

Güneşli bir yaz sabahı, sahibim Ayşe her zamanki gibi ne bir dakika geç ne de bir dakika erken tam sevizde uyandı ve heyecanla yatağından kalktı. Ayşe sarı uzun saçlı, yeşil gözlü orta boylu bir dördüncü sınıf öğrencisidir. Yanaklarındaki küçük çiller onu olduğundan çok daha sevimli gösterir. Ayşe, yatağından kalktığı gibi banyoya yüzünü yıkamaya gitti. Yüzünü yıkadıktan sonra mutfakta ona kahvaltısını hazırlayan annesi Büşra Hanım'a seslendi ve saçını yapmasını istediğini söyledi. Annesi tabi ki onu kıramazdı ancak Ayşe'nin yumurtasını kaynattığı için de ocağın başından ayrılması pek mümkün değildi. Ayşe'ye ilk önce okul üniformasını giymesini, o giyinirken de yumurtasının kaynayacağını sonra da saçını yapmak için yanına geleceğini söyledi. Ayşe üstünü giyinirken annesi yanına geldi ve tarağını istedi. Ayşe üstünü giyinirken de annesi tarağın üzerindeki saç tellerini çöpe atmaya gitti. Geldiğinde Ayşe üstünü giyinmiş bir şekilde onu bekliyordu. Annesi gelince annesine saçının bugün iki örgü olmasını istediğini söyledi, annesi de saçını iki örgü yaptı. Annesi saçını yaptıktan sonra kızının yanına küçük bir öpücük kondurdu ve kahvaltısının hazır olduğunu söyledi. Ayşe kahvaltısını yaptıktan sonra, ayakkabısını giydi ve çantasını da omzuna taktıktan sonra okulun yolunu tuttu.

Ayşe, çok sevdiği okuluna on dakikalık bir yürüyüşten sonra ulaştı ve sınıfına gitmek üzere merdivenleri çıkmaya başladı; ancak sınıfına girmeden arkadaşşı Şeyma'yı gördü ve dersin başlayıp başlamadığını sordu. Şeyma başlamadığını ve başlamayacağını söyledi. Meğer bugün Tuğba Hoca yokmuş. O yüz-

den de bugün ders işlenmeyecekmiş. Ayşe okulun olmadığını öğrenince tabi ki arkasını dönüp gitti. Okuldan çıkarken aklına, birkaç hafta önce okulda tanıttıkları Lösemili Çocuklar Vakfı adlı proje geldi. O da bu yere gidebilir ve oradaki hasta çocukları eğlendirebilir, neşelendirebilirdi. Hiç vakit kaybetmeden kapıdaki güvenlikten annesini aramasını ve onun Lösemili Çocuklar Vakfı'na gittiğine haber vermesini istedi. Güvenlik, Ayşe'yi kırmayıp güzel amacını yerine getirmesi için annesini aradı ve durumu ona anlattı. Annesi de izin verince, artık önünde hiçbir engel kalmamıştı. Koşa koşa onlara bayağı bir yakın olan vakfa gitti. Kapıdan içeri adımını attı ve ortamdaki çocuklara bakınca hiçbirinin saçının olmadığını gördü. Orada ki kızlar Ayşe'nin saçlarına bayıldılar. Teker teker örüp, hasret giderdiler. Daha sonra Ayşe onlara bir şeyler yapmak isteyip istemediklerini sorunca o küçük çocukların hepsi hep bir ağızdan boyamaaaaaa diye bağırınca Ayşe çantasından beni çıkarttı ve kâğıt istedi. Kâğıt gelince de kâğıda o çocukları çizdi. Çocuklar çok mutlu oldular. Ayşe giderken arkasından yine gel, diye bağırıldılar.

Ayşe, oradan çıkıp evine doğru giderken, çantasından çıkarıp çıkarıp bana bakıyordu. İçinden de: "Sen olmasan ben o çocukları nasıl mutlu ederdim?" diye kendi kendine soruyordu.

Bilin bakalım ben neyim?

HAYATIN SİZE DÜŞMANLIĞI

ÖMER SİNA İNAN 7D-BAŞAKŞEHİR

Bu hayatta önemli olan şey, hayatın sizi yıkması için kaç kere denemesi gerektiği değildir. Çünkü yıkılmak için kendini ne kadar tutarsan, o sonuncusuyla birlikte, tümünden yıkılırsın. Asıl önemli olan, her düştüğünde ayağa kalkmanın ne kadar süreceğidir.

Her darbeden sonra bu sözleri söyleyebiliyorsan, hayatta altından kalamayacağı sorun yok demektir: "Ne

kadar düştüğüm önemli değil, çünkü her düştüğümde ayağa kalkmak için yeni bir yol öğreniyorum."

Şimdi sen, her düştükten sonra ayağa kalkan mı olacaksın yoksa hiç iyileşmeye ihtiyacı olmayan mı? O kişiler, yaralarından iyileşme ihtiyacı duymazlar çünkü onlar darbe almayı bırak, daha ayağa bile kalkmamışlardır.

DÜNYAYA GELMEK HÜNER DEĞİLDİR!

EFE KAAAN BERBEROĞLU 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Küçücük bir bebekken başlarız çalışmaya; önceleri derdimizi anlatmak, konuşmak için; devamında da yürümek, koşmak, toplumdaki yerimizi almak için çalışırız.

Sorunlarımızla başa çıkabilmek için çalışırız. Çalışmalıyız da... Ancak çalışarak, çaba göstererek gerektiğinde fedakârlık ederek başarıya ulaşırız. Ülkemizin başarılı insanlara ihtiyacı var. Bir araya gelmiş gelişmiş insanlardan oluşan bir ülke ancak dünyada yerini bulur. Diğer gelişmiş ülkelerin altında ezilmekten kurtulur. Ülkesini seven her Türk evladı kendinden önceki nesli tanımalı, saymalı ama ülkesini daha da ilerletmek için kendinden öncekileri geçmeye çalışmalıdır.

Mevlana Celalettin'i Rumi Hazretleri'nin nasıl yetiştirildiğini, çağımıza ulaşan ve bütün dünyaca her gün biraz daha anlaşılan büyüklüğünün sebebini anlamaya çalışalım. Annesinin (Mü' mine Hatun) ağzından Mevlana bu anlayışla büyütülmüştür:

-Babandan daha çok oku evladım! Evladı anne ve babasını geçmeyen bir millet yükselmez!

Bu sözleri her birimize söylenmiş gibi hissedelim. Ne kadar iyi yetişmiş de olsalar, kendimizi anne babamızdan daha da fazla yetiştirmek için çalışmalıyız. Sahip olduğumuz imkânlar ve onların bizlere sunmaya çalıştıkları donanımı kullanarak vaktimizi boşa harcamamalı, daha ileri gitmek için çalışmalıyız. Bu şekilde davranarak arkadaşlarımıza ve bizden küçüklere örnek olmalıyız.

Böylece toplum da gelişir, güzelleşir. Namık Kemal'in dediği gibi:

Yüksel ki, yerin bu yer değildir,

Dünyaya gelmek hüner değildir...

MESULİYET MÜHİMDİR

MUHAMMED YASİN ERTEN 6D-BAŞAKŞEHİR

Hayatta sorumluluk çok önemlidir. Eğer sorumluluklarımızı yerine getirmezsek hayatımızda bir düzen olmaz ve hayatta asla başarılı olamayız. Hayatta başarılı olmak için sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz.

Şu anda bana göre; iş adamı gibi, doktor gibi vb. kişiler genellikle sorumluluklarını yerine getirerek başarılı olmuşlardır. Örneğin, okulda öğretmenimizi dinlemeden kafamıza göre hareket edebilir miyiz? Babalarımız veya ağabeylerimiz iş yerlerinde çalışırken patronu dinlemeden bir şey yapabilirler mi? Yapamazlar çünkü her işin elbet bir kuralı var. Bir işi öğrenmeden, ayrıntılarını öğrenmeden, o işin sorumluluklarını yerine getirmeden, o işi düzgün bir şekilde yapabilir miyiz? Yapamayız, çünkü az önce dediğim gibi Her işin elbet bir kuralı var ve biz bu kuralları, bu sorumlulukları yerine getirmeden işimizi doğru düzgün yapamayız. Ama eğer sorum-

luluklarımızı yerine dosdoğru getirirsek istediğimiz mesleği, istediğimiz işi kolaylıkla yapabiliriz. Hayatımızda başarılı bir insan olabiliriz. Evimizi kolaylıkla geçindirebiliriz.

Bir de sorumluluklarımızı yerine getirmediğimizi düşünelim. İşsiz, mutsuz, başarısız, evimizi geçindiremez duruma düşeriz. Halk içinde yaramaz, terbiyesiz, söz dinlemez oluruz. Ama sorumluluklarımızı yerine getirirsek bu duruma düşmez; halk içinde uslu, terbiyeli ve başarılı bir insan olabiliriz.

Sonuç olarak, sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz. Sorumluluklarımızı yerine getirerek başarılı bir insan olabiliriz. Bu nedenle istediğimiz işi, istediğimiz mesleğe kolaylıkla ulaşır ve o işi kolaylıkla yapar, geliştiririz.

18 DAKİKALIK DERS

EREN SADIKOĞLU 8C-ÇEKMEKÖY

İki şey geri gelmez: Biri ağızdan çıkan söz diğeri ise şimdi geride bıraktığımız zaman.

Allah'ın bize verdiği büyük nimetlerden biri de zamandır. Peygamberimiz (sav) bir hadisinde:

"Beş şeyden evvel beş şeyin kıymetini bil: İhtiyarlık gelmeden önce gençliğin, hasta olmadan önce sıhhatin, fakirlik gelmeden önce zenginliğin, meşguliyetten önce boş vaktin ve ölmenden önce geçen hayatının." Buhari ve Müslim

Zaman çoğumuzun bilerek ya da bilmeyerek en çok israf ettiği şeydir. Genelde yaşı ilerlemiş büyüklerimizin en çok zamanı değerlendiremedikleri için yakındıklarına şahit oluruz. Şunu bilmek lazımdır ki her anımızı zamanımızı değerlendirmek elbette mümkündür ve zamanı iyi değerlendirmek kişinin kendisine bağlıdır. Zamanı iyi değerlendirip tasarruf yapmanın yöntemleri hakkında her zaman karşımıza birçok öneri çıkar. Elbette önemli olan bunları doğru anlayıp uygulayabilmektir. Benim bu konuda ilk aklıma gelen uykuda geçen zaman. Hadi şimdi bir hesap yapalım diyelim ki; Allah size uzun ömürler versin 81 yıl yaşadınız ve günde 8 saat uyuyorsunuz. Bu da demektir ki günün 1/3'ünü uyuyarak geçiriyorsunuz, aynı oranı ömrünüze oranladığımızda 81 yılın 27 yılını uyuyarak geçirdiniz demektir. Peki, 1 saat daha az uyursanız ne olur hemen hesaplayalım. Bu sefer 23 yıl uyumuş olunuz ve 4 yıl kardasınız demektir. Bu sizce de büyük bir tasarruf değil mi? Tabi ki uykusuz kalmaktan bahsetmiyoruz. Bir insan için 8 saat uyku ideal görölse de 4-5 saatlik bir uyku bile yeterli oluyor. Yapılan bu tasarruf sayesinde kalan zamanınızı iyi değerlendirerek bir türlü yetiştiremediğiniz ya da vakit ayıramadığınız konularla ilgilenmiş olursunuz.

Bu konuda örnek bir söz "Zamanlarını en kötü şekilde kullananlar, en çok zamanın kısalığından şikâyet ederler." Jean de La Bruyere

Uykuyu azaltmak bu da bizim elimizde ve tamamen vücudumuzu alıştırılmamıza bağlı. Tıpkı kilosuz fazla olan kişilerin fazla yemek yemeyi arzu etmesi gibi beyne sürekli yeme isteği sinyali gittikçe yemek yenme arzusu devam ediyor ve yeme eylemi gerçekleştirilerek verilen emir yerine getiriliyor. Hâlbuki yemeği azalttığınızda canınızın daha az yemeğe ihtiyaç duyduğunu anlarsınız. Uykuda böyle günün çoğunluğunu

uykuda geçiren biri sürekli uyuma isteğini yenemeyecektir ve gün içinde de verimli bir çalışma yapması söz konusu olmayacaktır.

Bir başka tasarruf yolu ise bize yararı olmayan ve bağımlılık yapan şeylere daha az zaman harcamaktır. Mesela çok televizyon izlemek, gereksiz boş şeyler konuşmak, bilgisayar başında fazladan ve gereksiz zaman geçirmek, bize yararı olmayan sırf vakit öldürmek için oynanan oyunları oynamak...

Bir atasözünü hatırlayalım: "Her şeyin azı karar çoğu zarar." Günümüzü güzelce programlayıp neye ne kadar vakit ayıracağımızı önceden belirlersek daha az zaman kaybı yaşayıp günümüzü iyi değerlendirmiş oluruz.

Buraya kadar zaman tasarrufunun önemini öğrendik. Peki, zamanımızı en verimli şekilde değerlendirmek ve kalıyorsa boş zamanımızı daha iyi nasıl değerlendirebiliriz? İşte bu konuda uyulmasında fayda olan birçok tavsiye karşımıza çıkıyor.

Bunun için öncelikle kendi programımızı oluşturmamız gerekiyor. Ardından işe koyulmalı, her zaman daha verimli çalışmayı ve daha az zamanda daha çok iş yapmayı hedeflemeliyiz. Bir de unutmadan işlerimizi önem sırasına göre yaparsak zamanımızı daha iyi değerlendirmiş oluruz. İnşirah suresindeki "Bir işi bitirince diğerine koyul." ayeti bize boş durmanın, zamanı değerlendirmenin gerektiğini kesin olarak göstermiştir.

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed(sav) bütün hayatı boyunca çalışmış ve çalışmaya teşvik etmiştir, hiçbir şey yapmadan boş durarak zaman geçiren insanlara selam vermemiştir.

Yine Peygamber Efendimiz (sav) " İki günü birbirine eşit olan ziyadadır." Hadisi Şerifi de zamanımızı iyi kullanmamız açısından dikkate alınması gereken en önemli örneklerden biridir.

Çok önce bir dergide rastladığım ve çok anlamlı bulduğum güzel bir hikâyeyi paylaşarak bitirmek istiyorum.

Hoca çok disiplinli biriydi. Bilhassa zaman açısından hiç müsamahası yoktu. Bir hafta boyunca, kimin ne kadar dakika geç geldiğini tespit ediyor ve onları geç kaldıkları süre kadar sınıfta tutuyordu. Tabii bu durum,

zaten kursa zor zaman ayırmış iş sahiplerinin hiç de hoşuna gitmiyordu. Bir gün, haftalık cezası 18 dakika tutan bir arkadaş kızarak şöyle dedi:

- Neredeyse saniyeleri hesap edeceksiniz. Neyse hatırınız için bir başka zaman on dakika sınıfta kalayım. Şimdi çok acil bir işim var...

Yaşlı Alman, gözlerini kırıştırarak bir süre arkadaş süzdü ve şöyle konuştu:

- Olmaz. Çünkü siz acil işlerinize bu kadar önem vermiş olsaydınız, şimdi benden 18 dakikalık bu cezayı almazdınız. Zira ders de sizin için günlük, saatli acil bir işti. Bu bakımdan şimdi kalacaksınız ve 18 dakikalık bir ders vereceğim size. Belli ki, hoca da kızmıştı. Ben de merak ederek kaldım sınıfta.

Şöyle devam etti:

- Arkadaşlar zamanı iyi kullanmıyorsunuz. Bir broşür göstererek şuna bakınız lütfen, dedi. Bu bir tren tarifesiydi. Arkadaş göz ucuyla bakıp iade edecekti ki, "Hayır daha iyi incelemenizi istiyorum." dedi. Trenlerin kalkış ve varış saatleri değişik ve karmaşıktı. Mesela kalkış 18.18 idi, 21.35'ti. Varışlar da hep öyleydi. 12.46 ve 09.27 idi.

Cezalı arkadaş şöyle dedi:

- Bakınız, işte burada Avrupalı kafanın mantıksızlığı açıkça görünüyor. Ne demek yani 18 geçeler, 38 geçeler... Şuna üç buçuk, dört buçuk deseniz olmaz mı? Hiç olmazsa çeyrek deseniz de, hem de akılda kalacak bir sayı ve saat olsa...

Yaşlı Alman belli belirsiz bir tebessümle şöyle dedi:

- Kendinize hakaret etmeyin. Çünkü bu tarifenin böyle düzenlenmiş olması "Avrupa kafa"nın mantıksızlığı değil, "Müslüman kafa"nın tutarlılığıdır. Çünkü biz zamanı kullanmayı Müslümanlardan öğrenmişizdir. İşte bu tren tarifeside aynı anlayışın bir örneğidir.

- Siz Müslümanların ibadetlerinde yer önemli değildir. Dünyanın her yerinde ibadet edebilir; ama zaman çok önemlidir. Çünkü her ibadetin kendine ait bir vakti vardır. Hatta bu vakit, ibadetin şartıdır. İbadetlerin vakti de bizim tren tarifeside gibi, hep böyle 18.17.13 geçelerdir. Üstelik bu vakitler de sürekli değişirler. Böylece de Müslümanlar her gün değişmekte olan zamana karşı uyanık durmakta, zamanın kıymetini anlamakta ve onu iyi değerlendirmek üzere hazırlanmaktadır. Bizim zamana bakışımızın ilham kaynağı Müslümanlardır.

Yaşlı Alman Hoca "çıkabilirsiniz" dediği zaman hepimiz tarifi imkânsız bir mahcubiyet içindeydik...

TEK KELİME ÜÇ HECE

BEYZA SÖNMEZ 8C-BAŞAKŞEHİR

Savaş... Dünya üzerindeki savaşların nedenlerinden biri de "bencillik" değil midir? Tek kelime üç hece... Bana göre empati, dürüstlük, erdemlik, yardımlaşma gibi kavramlar artık Dünya üzerinde maalesef ki unutulmaya yüz tutmuş durumda.

Örneğin; İnsanlar bir an egoist düşüncelerinden uzaklaşıp dünya üzerinde öldürülen Müslüman kardeşlerimizin yerine kendilerini koyup empati yapabiliyorlar mı? Tabii ki de hayır! Çünkü insanlık sadece kendi dinine mensup olanları koruyor. Avrupa'da yakın zamanda yapılan terör olayları en az bir hafta boyunca dünya basınındaki manşetleri süslerken Filistin'de Afganistan'da Somali'de yapılan terör olayları neden

bir gün bile olsa manşetlerde yer almıyor? Tamam, artık zor durumda olan Müslüman ülkeleri geçtim! Türkiye'de bile bir süre öncesine kadar terör yok muydu? Biz her gün şehit verirken neden Türkiye'deki terör kurbanları dünya basınında yer almadı? Avrupa'da yapılan saldırıyı biz şiddetle kınıyorken neden bize yapılan sömürgecilik ve teröre karşı dünya susuyor? Aslında sorularımın tek bir cevabı var; "Bencillik".

Demek istediğim; artık yüzleşmemize bir son verip egolarımızı tatmin etmeyi bir kenara bırakarak bu savaşlara ve bencilliğe bir son vermeliyiz. Elimizden geleni yapmaya çalışmalıyız. Benim elimden gelen dua etmek...

AFFETMEK ÖZGÜRLÜKTÜR

ZEYNEP MUTLU 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Mutlu olmak mı istiyorsun?
Affedeceksin
Özgür olmak mı istiyorsun?
Affedeceksin
Çünkü affetmek bir seçimdir,
Affetmek bir beceridir.
Affetmek kırgınlığın, küskünlüğün, nefretin
Hapishanesinden özgürlüğe kavuşmaktır.
Affetmek artık acıyı hissetmemektedir.
Ne demiş öğretmen?
Yarın torba ve patates getirin
Öğrenciler şaşırmışlar,
Ama yine de yapmışlar.
Her bir patatesin üstüne,
Yazın affetmediğiniz insanların adlarını.
Bunları torbaya koyun.
Her gün yanınızda tutun.
Bir hafta geçmiş başlamış öğrenciler
Hocam hocam insanlar bize bakıyor!
Torbadaki Patateslere şaşıp kalıyor!
Öğretmen cevap vermiş;
Görüyorsunuz çocuklar kendimizi, ruhumuzda
Ağır yükler taşmaya mahkûm ediyoruz.
Anlamış çocuklar affederek en başta kendilerine iyilik yaptıklarını.

GEÇEN HER AN

HÜMEYRA RANA ÖZER 6A-ÇEKMEKÖY

Ömür deyince "ooo!" deriz aklımızdan,
Hiç bitmeyecek, tükenmeyecek görünür.
Böyle düşünürken dahi geçerken zaman,
Hayatımızdan birkaç saniye daha ölür.
Saniyelerde söz mü koskoca ömrün yanında,
Saatler, günler, aylar, yıllar.
Gitmek istiyorlarsa gitsinler bırak,
Onlardan ömrümüzde daha çok var.
Bazen düşünüyorum da inceden inceden,
Sonra tüm takvimlere acımak geliyor içimden.
Gezmek, tozmak eğlence derken,
Son takvim yaprakları da dökülüyor erken.
Hayatı gönlümüzde dolu dolu yaşamak isteriz,
Hatta ölümsüzleştirerek onu edebî hayatı dahi düşünmeyiz.
Oysa geçen her ana karşı sadece bir ömür,
İşte bunu anlamakta direniriz.

ÇINAR'IN ÖĞRENCİLERİ

GÖKTUĞ KARABAŞ 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Sabah erken kalkarız
Okulumuza koşarız.
Öğrenme isteğiyle,
Bilgilerle coşarız.
Her derste birinciyiz
Ödevlerde çok titiziz.
Müzik, folklor ve satranç,
Sahnelerden inmeyiz.
Başarı amacımız
Takım çalışmaları.
Öğrenmek tek arzumuz,
Öğretmenlerimiz aydınlık yolumuz.

ÇALIŞMANIN ÖDÜLÜ

OZAN DAĞDEVİREN 5C-MALATYA

Sabah güneş doğarken Ali ter içinde uyandı. Çünkü o gün TEOG sınavı vardı. Ama hiç çalışmamıştı. Neredeyse bir yılını boşa harcamıştı. Ali bunun için çok üzgündü ve içinden söylenmeye başladı. -"Sanki bir yıl boyunca dindim de ne oldu. Eğer bu TEOG sınavı iyi geçmezse iyi bir liseye giremeyeceğim. Diye iç çekti Ali.

Çalışma vaktini düzgün ayarlayamamıştı. Bu durum onun sınavda başına bela oldu ve sınav görevlileri : "Beş dakika kaldı!" deyince Ali'nin yüreği hopladı. Onun daha çözülmemiş on beş tane daha sorusu vardı ve bu stres yüzünden diğer soruları da karıştırdı.

Ali sınavın ne kadar kötü geçtiğini biliyordu. Sınav bitince okul çıkışında kapının önünde Ali'nin annesi bekliyordu. Annesi Ali'nin yavaş adımlarından sınavının kötü geçtiğini anlamıştı. Bu yüzden hiç ona: "Oğlum sınavın nasıl geçti?" diye sormadı. Ama Ali'nin evde birde küçük kardeşi vardı eve geldiklerinde kız kardeşi: "Ağabeycim, ağabeycim, sınavın nasıl geçti?" diye sorunca Ali'nin utancından kardeşinin yüzüne bakmaya hali kalmamıştı. Ali odasına girdi ve birkaç saat çıkmadı. Ali içeride kendi kendine düşünüyordu.

"Acaba ben niye süremi yeterli kullanamıyorum? Acaba neden ben programlı çalışamıyorum?" diye kendi kendine sordu. O sırada düşünürken annesi akşam yemeği saatinin geldiğini söyledi. Ali yavaşça odasından çıkıp yemek masasına oturdu. Ama yemekler boğazında düğümlendi. Daha fazla dayanamayıp usulca odasına girip yattı. Ertesi sabah Ali her zamanki gibi erken saatte uyandı. Ali biraz yalnız kalmak isteyip sokağa çıktı. Ali yalnız kalınca biraz kafasını topladı ve artık düzenli olmaya karar verdi.

Birkaç gün sonra Ali'nin sınav sonuçları geldi. Ali puanını az çok tahmin edebiliyordu ama yine de sonuçları annesiyle birlikte incelediler. Ali'nin puanı çok düşüktü; istediği liseye gidemeyecekti. Bu yüzden biraz üzülse de artık planlı çalışmaya karar vermişti. Annesi

TEMEL EĞİTİMDEN ORTAÖĞRETİME GEÇİŞ SİSTEMİ

de bu kararının çok doğru olduğunu söyledi.

Ali mahalledeki düz liseye kaydolacaktı. Kayıt olmaya gideceği gün: " Allah'ım inşallah bu lise benim için hayırlı olur!" diye dua etti. Okullar açılınca Ali söz verdiği gibi ders çalışma programına uydu, tertipli düzenli çalıştı ve okul sınavlarından yüksek notlar aldı. Ama Ali yine de daha fazla başarı istiyordu. Ali'nin daha fazla başarılı olabilmesi için öğretmenleri tavsiyelerde bulundu. Rehber öğretmeninden ve diğer tüm branş öğretmenlerinden tavsiyeler aldı. Bu sayede kendi verdiği kararlarla ve öğretmenlerinin vermiş olduğu tavsiyelerle kendine güzel bir program hazırladı.

Lise yıllarında kendine çeki düzen veren Ali, zamanını daha iyi kullanmayı başardı. Ali sonraki okul günlerinde planlı çalışma sayesinde çok başarılı olduğunu gördü. Artık çok sevinçliydi. Böylece birbirini kovalayan yıllar boyunca Ali planlı çalışmasının sonucu olarak artık üniversite sınavına girmeye hazırıldı.

Üniversite sınavına gireceği gün Ali çok heyecanlıydı. Ama sınavlara uzunca bir zamandır planlı çalışıyordu. Kendine güveniyordu. Ali bu güvenle sınava girmişti. Sınavda bu sefer dikkatliydi. Soruların hepsini yetiştirmiş, zamanını iyi kullanmıştı. Ali'nin annesi yine sınav çıkışında onu bekliyordu. Ali annesine şaka yaparak yüzü asık kapıdan çıktı ama annesi gülüyordu. Oğluna olan güveni tamdı. Ali birden koşup annesine sarılınca annesi neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Ali'de bu duruma çok sevinmişti. Sonuçlar açıklandıkça Ali sevinçten havalara uçtu. Sevincini ailesiyle paylaştı. Çalışmasının ödülünü almıştı. O artık bir üniversite öğrencisiydi...

AFFEDEBİLMEK FAZİLETTİR

GÖKÇE EROĞLU 5D-BÜYÜKÇEKMECE

İnsanların, içlerinden bir türlü atamadıkları nefret, gurur, kin ve öfke duyguları yüzünden birbirlerini affedemeyen, sırf bu yüzden en sevdiklerinden ayrı kalan pek çok insan vardır. Ve sırf affedemedikleri için sevmekten, seilmekten, dostluklardan tamamen yoksun kalmış bir hayat yaşamaktadırlar.

İnsanların birbirini affetmesine en çok engel olan duygular nefret, gurur, kin ve öfkedir. Özellikle bu kişi kendisinin haklı olduğunu düşünüyorsa affetmek çok daha zorlaşır.

Bir insan hata yaptıktan sonra iyi niyetli, samimi ve dürüst bir şekilde hatasını düzelterek telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapar. Dolayısıyla bir insanı değerlendiren bu kişinin hiç hata yapmamasını bek-

lemek ve hata yaptığında onu bir anda hayattan silip atmak uygun değildir. Tam tersine hata yapabileceğini unutmamak, fakat hata yaptığında da bunu ne kadar içtenlikle telafi etmeye çalıştığına bakmaktır.

İnsanlar hatalarını anladıktan sonra bize düşen onları affetmektir. Şu sözleri unutmamak gerekir ki "Kusursuz dost arayan dostsuz kalır.", "Suçluyu cezalandırmak adalet, onu bağışlamak ise fazilettir." (Abdurrahman Cami), "Yanılmak insanca, bağışlamak kutsalca bir iştir. " (Alexander Pope)

Kısacası insanların hataları affedilebilmelidir. Affetme konusunda ani karar alıp, öfkemize yenik düşüp karşıımızdaki affetmemeye karar vermemeliyiz. İnsanları affetmeyi bilmeliyiz.

PAYLAŞTIKÇA ÇOĞALMAK

ECRAN EBRAR ÜNSAL 5F-BAŞAKŞEHİR

Günlerden Cuma'ydı. Cuma günü benim en sevdiğim gündü çünkü mübarek gündü. Annem her günkü gibi beni yine ekmek almaya göndermişti. Elimde çok para yoktu. Zaten hiçbir gün elimde çok para yoktu. Ekmek almak için sokakta yürürken yerde aç yatan çocukları görmüştüm. İçim o çocukları gördükçe daha çok yanıyordu. Sonra birden gözüm doldu ve ağlamaya başladım. Bir adam geldi ve bana sordu:

-Neden ağlıyorsun çocuğum, bak sokaktaki herkesi rahatsız ediyorsun? Ben:

-Abi, baksana şu aç kalan çocuklara, ne kadar kötü durumdalar! Abi:

-Buna mı ağlıyordun küçük çocuk? Boşuna gelip bakmışım sana. Ben bu sözü duyunca daha çok üzülmüştüm. İnsanların bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Ama dayanamadım ve bütün paramı o çocuklara verdim.

Eve gelince anneme olanları anlatınca annem bana çok kızdı ve beni artık eve almadı. Sokakta otururken olanları unuttum ve hayalimi kurmaya başladım:

...

Benim en çok istediğim şey büyünce doktor olmaktı. Günlerce sokakta kalmıştım. Sokağa yeni taşınan bir

adam gelip beni evlat edinmişti. Artık yeni bir hayat kurmuştum. Yıllar sonra hayalim gerçekleşmişti. Hayalimdeki gibi bir doktor olmuştum.

Aniden aklıma öz annem geldi. O beni sokağa bıraktığından beri onu görmemiştım. Öz ailemde benimle birlikte beş kişiydik. Ama sonradan babamın ve iki kardeşimin bir araba kazasında öldüğünü duymuştum. Günlerce bu habere ağlamıştım. Ailemden sadece ben ve annem kalmıştık. Ama artık ikimiz de birbirimizi görmüyorduk. Birden içimden annemi aramak gelmişti. Bunu üvey aileme anlattım gönülleri rahat olmamıştı ama yine de bana izin vermişlerdi.

Annemi aradım aradım en sonunda yıllar önce gördüğüm aç çocukları gördüğüm gibi annemi de öyle görmüştüm. Hatta bir çocuğun anneme para verdiğini sonra çocuğun annesine söylediğini ve annesinin ona "Aferin çocuğum çok iyi yapmışsın." dediğini duydum. Ama annem bana öyle yapmamıştı. Bu yüzden benim de içimde bir acı oluşmuştu. Bunları unutup annemi evime götürdüm ve onunla birlikte uzun uzun yaşadık.

Yıllar önce gördüğüm o aç çocuklar da benimle birlikte doktorluk yapıyordu. Onlar benim en iyi iş arkadaşlarımdı. Öz annem ve diğer ailemle mutlu mesut yaşadık.

CESURLARIN İŞİ

ASUDE BALTACI 8G-BAŞAKŞEHİR

Affetmek korkaklık değil cesurluktur. Hatası olanı bağışlamayanlar affetmeye yürekleri olmayan korkaklardır. Biz yapılan haksızlıklarda, kötülüklerde affederiz. Belki unutmayız ama yine de affederiz. Affetmek büyüklüktür. Affetmek cesurların işidir. Affetmek belki her şeyi bir çırpıda unutup merhamet etmek değildir ama unutmaya çalışmaktır. İşte affetmeyi denemeyen korkaklar hiçbir zaman affetmenin verdiği duyguyu tadamazlar. Affedilenin mutlu ve huzurlu olduğu kadar affeden de mutlu ve huzurludur. Çünkü o büyük bir yükten, ikilemden kurtulmuştur. Çünkü o cesur davranıp affetmiştir. Çünkü o belki de affedilmeye değmeyen birini af-

fetmiştir. Bazı insanlar vardır affedilmeye değmez. Ama o cesur davranıp affedilmeye değmeyeni bile affetmiştir. Affetmek güçsüzlük değildir. Cesaret güç ister. Affeden ise o cesarete sahip güçlü insandır. Asıl güçsüz affetmeye korkandır. Bu korkaklar için "Yalnızca cesurlar affetmeyi bilir. Korkaklar hiçbir zaman affetmezler, af onların tabiatında yoktur." demiştir Laurence Sterne. Affetmek sadece kibarlık veya büyüklük olarak görülmemelidir. Sadece güç ve cesaret de değildir. Affetmek aslında yaraları sarmaktır, özlem gidermektir. Affetmek her insanın hayatında bir kerede olsa tatması gereken en önemli duygudur belki de...

GURUR DUVARINI YIKABİLMEK

RABİA SÜS 8G-BAŞAKŞEHİR

İnsanoğlu affeder mi?

Affeder. İnsan özler affeder. Korkar affeder. Yalnız kalır affeder. Üşür affeder. İnsanoğlu değil miyiz hepimiz?

Affederiz. Her şeyi unuturuz. Yıkılan güvenimizi, sırtımızda yaraları hala sızlayan ağır hançerlerimizi, parçalanmış kalbimizi unutturur; önümüze geçip yapmamamızı fısıldayan gururumuzu bir paçavra gibi kenara fırlatırız. Sonra gözlerinin içine bakar, belki de dolu gözlerimizle affederiz.

Affetmek; zor iştir. Merhamet ister, güç ister, güven ister... Belki de yanacağımı bile bile ateşe gitmek ister.

Güvenmek zordur. Güvenini kırdığınız birinden sizi affetmesini istemek nedir?

Sahi biz insanoğluyuz affederiz, ama bilmez miyiz herkes affetmeye değmez? Biliriz elbet. Peki, neden affederiz? Özleriz belki. Belki yalnız kalırız. Belki boş hissederiz...

Affetmek merhamettir. İnsan merhametsiz üşür. Hata yapanın ihtiyaç duyduğu kadar; güveni kınlanan yaralanan da ihtiyaç duyar affedilmeye.

Değer veren insan affeder. Seven insan affeder. Korkar çünkü kaybetmekten. Affetmek içinde çok duyguyu barındırır; Affeden insan hüznölüdür. Biraz da güçsüz... Hafifte yorulmuştur kırılan kalbinin parçalarını aramaktan. Yıkılan güveninin duvarlarını tekrar inşa etmekten bitkinleşmiştir. Yıkılmıştır çünkü gururunun önüne ördüğü duvarları... Belki yorgundur, belki bitkindir ama affeden insan her şeye rağmen huzurludur.

Her yiğidin harcı değildir affetmek. Bazıları affedecek kadar cesur değildir. Saklar kendini hata yapanlardan. Çünkü korkar tekrar yaralanmaktan.

Affetmek bu yüzden cesaret ister, sevgi ister, uça bucakta kalmış değer ister, bir anneninki kadar narin ama bitmeyen şefkat ister.

Affetmek güç ister. Yeniden toparlanmak... Herkes hata yapabilir, insanoğluyuz sonuçta. Bazılarımızın hatası affetmektir sadece.

Evet, affetmeliyiz ama bilmeliyiz ki; "Herkes affedilmeyi hak etmez. Çünkü ilkinde yaralayan, ikincisinde öldürür."

BABA ELİNİN SICAKLIĞI

ELİF ÜNVER 8H-BAŞAKŞEHİR

Ben babasızlığı kaderin yüzüne vura vura öğrettiği çocuk,
Keşkeleri hayatının başrolü olan çocuk,
Babasına bir kere sarılmayı düşleyen çocuk,
Babasının kokusunu merak etmeye mahkûm bırakılmış çocuk...

Altı yaşında iken nereden bilebilirdim ki,
Ali'nin ' Babası yok!' diye dalga geçerken doğruyu söylediğini,
Annemin her gece ağlama sebebini,
Senin gidip de geri gelmeyeceğini...
Nereden bilebilirdim ki?

Baban nerede, diye sorulduğunda
Ağzımda hissettiğim o dehşetin acı tadı nasıl geçecek baba?
Sana ihtiyaç duyduğumda,
Kalbimde oluşan o boşluk ne zaman kapanacak baba?

Ben baba elinin sıcaklığını bilmeden büyüyen çocuk,
Babasının gözlerinde kaybolmaya muhtaç çocuk,
Baba harçlığı nedir öğrenemeyecek çocuk,
Ben baba demek nasıl bir his bilmeden baba demeyi özleyen çocuk...

YETİM ÇOCUĞUN DÜNYASI

SUEDEM KILICI 6C-BAŞAKŞEHİR

Yetime mevsim hep kış, gelmez yazlar,
Ağustos sığığında sarar kuru ayazlar,
Baba denilince yüreği derinden sızlar,
Yanında kim olsa da, dünyasında yalnızlar.

Durdurabilseydi keşke o mutlu zamanları,
Buruk geçer her sevinci, bayramları,
Geçen yıllar, acımasız ve umutsuz yarınları,
Artık güvensiz ve ürkektir adımları.

Baba... Sırtını yasladığın güvenli dağın,
Gitti mi ne gülün kalır ne de bağın,
Yapayalnız hissedersin, yanar bağrın,
Bedeninde olmasa da yüreğinde dir ağrın.

YA AFFET YA DA KAYBET!

YUSUF YİĞİT ALKAN 6A-MALATYA

Hatırladın değil mi?
Onca affetmediğin insanı.
Sen ne sanıyordun o zamanlar.
Bir şansın daha olmaz.
Ya affet ya da kaybet!
Onlarında yüreği vardır,
Yürekləri acıdı.

Ama senin yüreğin daha çok acıyacaktı.
Bu gerçeği bile bile nasıl yaptın bu işi?
Sen kalp kırmayı kendine iş mi belledin?

Ya affet ya da kaybet!
Affet ki, burnun uzamasın.
Çıkmasın Kaf Dağlarına,
Yalnız kalmasın oralarda.
Düşün ki affetmeyi bulasın,
Affetmeyi bulasın ki birlikte yaşayasın.
En azından yaşarsın, paylaşırsın.
Affedersen vicdan azabı yaşamasın.
Ya affet ya da kaybet!
Biraz düşün bunun adı hayattır,
Belki affettiğin en sevdiğin olacaktır.
Ya affet ya da kaybet!

KUL OLMANIN GEREĞİ: SORUMLULUK

YAREN AKAN 8C-ÇEKMEKÖY

Sorumluluk kavramını "Bir kişinin üzerine düşen görevi yapması." diye geçiştiriyoruz. Aslında hiç de geçiştirilecek bir konu değil bence.

Mesela bir şirket düşünelim. O şirkette yapılması gereken çok önemli bir proje var. Son hazırlıklar kaldı; ama bu son hazırlıklar işin olmazsa olmazı. Herkese görev dağılımı verildi. Eğer bir kişi bile üzerine düşen görevi yapmazsa bütün emekler, hayaller suya düşer. Kişinin karakteri ayaklar altında kalır. Bir daha o kişiye kimse güvenemez.

Bir de işi dini boyutundan düşünelim: O görevini yapmayan kişi projede emeği olan tüm bireylerin hakkına girdi. Acaba helallik alabilecek mi?

Sorumluluğun önemini başka bir örnekle ifade edeyim: "Yüce Allah bizi akıl ve özgür irade sahibi olduğumuz için yaptıklarımızdan dolayı sorumlu kılmıştır. Kuran-ı Kerim'de de "Kim hidayet yolunu seçerse, bunu ancak kendi iyiliği için seçmiş olur; kim de doğruluktan saparsa, kendi zararına sapmış olur. Hiçbir günahkâr, başkasının günah yükünü üstlenmez..." buyrulurak kişinin yaptığı davranışlardan sorumlu olduğu bildirilmiştir."

Üzerimize düşen görevleri yerine getirmesek bu durumdan hem kendimiz hem de çevremizdekiler büyük ölçüde etkilenir. Sonuç olarak sorumluluk sahibi olmak çok önemlidir.

KÜÇÜK KAHRAMAN

ÖZGE GÜLSÜM TORUN 8G-BAŞAKŞEHİR

Affetmek, affedebilmek... Görüldüğü gibi kolay değildir. İlk başta affetmek istemez insan. Kendince intikam yolları bile arayabilir. Çünkü canı yanmıştır bir kere. Onun için kısasa kısas adalet olmuştur.

Ama çocuklar için aynı şeyi söyleyemem. Onlar öyle saf ve güzel bir kalbe sahiptir ki nefrete, kine yer yoktur düşüncelerinde. İşte bu yüzden affetmek en çok çocuklara kolay gelir. Bunu bizzat kendim tecrübe ettim.

Bir tatil gününde kuzenimle oynarken o kadar çok yorulmuştum ki pes ettim... Gitmesini söyledim, yorgunum daha sonra oynarız dedim. Ama ne fayda burada bahsettiğimiz çocuk 6 yaşında bütün gününü oyunla geçiren bir şahıs. Oynayacak kimseyi bulamasa bile bilgisayar oyunları zaman geçiriyordu. Benim de

gönlüm el vermiyor, onunla oynamaya başlıyordum. Ancak o gün sabrımın son damlasıydı. Kuzenim oyun oynamakta ısrar ederken saçımı çekti ve canım yandı. Ben de onu bir anlık kızgınlıkla itmiş ve kuzenim yere yığılmıştı. O an içim suçluluk duygusuyla doldu. Artık bana ne yapsa yeridir diye düşünürken, kuzenim kafasını vurduğu için biraz ağlamış sonra barışmak için yanıma gelmişti. Ben ondan özür diledim, o da tereddüt etmeden affetmişti...

Velhasıl kelam ben bundan sonra bu küçük kahramanı kendime örnek alacağım. Çünkü affedebilmek her insanın sahip olması gereken özel bir yetenektir. Öyle ki bazen hayat kurtarır.

"Af, insanlık dilinin en tatlı kelimesidir." (Victor Hugo)

AFFET

ÖMER EMİN ÇİÇEK 8G-BAŞAKŞEHİR

Affet, bir şey olmaz yapmayacak bir daha...
Affedersen affedilirsin, unutma!
Onu haklı bul demiyorum;
Sadece unutmaya çabala.

Affet, köşk kur kalplere.
Affet, çözüm üret problemlere.
Geçmiş silmek mümkün değil unutma,
Geçmişine kafayı takıp da içini kurutma.

Affet, sakın nefret etme.
Unutma, nefret zarardır kalplere.
Affet, yüksel insanların gözünde.
Ne nefret ne de öfke kalsın kalbinde.

Affet, örnek al peygamberi.
Merhametli bilsin Rab seni.
Affet, bugün o sana yarın sen ona,
Dostluklarımız sürsün sonsuza...

YİNE GEL

MUSTAFA MERT GENÇ 8C-ÇEKMEKÖY

Hoşgörü, insanların birbirlerinin düşüncelerine, inançlarına ve yaşam felsefelerine saygı duyması, anlayışlı olması demektir. Yaşadığımız dünyada kişilerin uyum ve düzen içinde yaşayabilmeleri için hoşgörü şarttır. Hoşgörünün olmadığı bir yerde asayaştan söz edilemez.

Her insanın kendi fikirleri, hayata bakış açısı ve zihniyeti vardır. Dünyadaki milyonlarca insanın aynı düşüncede olması beklenemez. Her kişi farklı fikirlere sahip olduğu için insanların birbirlerinin düşüncelerine saygılı olması gerekmektedir. Kişilerin birbirine karşı bu saygısına hoşgörü diyoruz. Öncelikle kavramamız gereken şudur ki; bir konuda fikir sahibi olduğumuz zaman karşımızdaki insanın bizimle aynı görüşte olmadığını kabullenmemiz ve ona göre davranmamız gerekir. Hoşgörünün olmadığı bir dünyada kargaşa görülür. Mevlana Celâlettin Rumi, hoşgörünün en önemli temsilcisi olarak kabul edilir.

Mevlana'nın hoşgörüyle ilgili bilinen en güzel sözlerinden bazıları şunlardır:

"Gel, gel, ne olursan ol yine gel. İster kâfir, ister Mecusi, ister puta tapan ol yine gel. Bizim dergâhımız, ümitsizlik dergâhı değildir. Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel."

"Sevgide güneş gibi ol, dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol, hataları örtmede gece gibi ol, tevazuda toprak gibi ol, öfkede ölü gibi ol, her ne olursan ol, ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol."

Gelelim Merhamet Duygusuna. İnsan duyguları olan

bir varlıktır. Bazı olaylar karşısında sevinir, bazı olaylar karşısında üzülür bazen de içinde bir acıma duygusu belirir. Merhamet de insanın sahip olduğu en güzel duygulardan bir tanesidir. Merhamet bazı olaylar karşısında acıma duygusu hissederek insanlara karşı iyi davranmaktır.

Günlük hayatımızda bazen zor durumda olan insanlarla karşılaşırız. Bu olaylar karşısında zor durumda olan insanlara karşı içimizde bir yardım etme duygusu belirir. Bu duygu insanların sahip olduğu en güzel duygulardandır. Bu sayede toplumda iyi niyet ortamı gelişir. İnsanlar arasında yardımlaşma alışkanlığı oluşmaya başlar. Toplumun bireyleri arasında gelişen bu iyi niyet duyguları toplumun daha sağlıklı olmasını sağlar.

Biz insanlara düşen en büyük görev zor durumda olan insanlara yardım ederek onlara merhamet duygusu ile yaklaşmaktır. Biz diğer insanlara yardım edersek bir gün zor durumda kaldığımızda biz de yalnız kalmamış oluruz. Yaratılanların en merhametlisi peygamberimizdir.

Peygamberimizin de merhametle ilgili güzel hadislerinden bazıları şunlardır:

"İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez."

"Allah'a ve elçisine itaat edin ki merhamet olunaszınız."

Her insan hoşgörü ve merhamet sahibi olmanın güzelliğini kavramalıdır. Hoşgörü ve Merhamet hayatın önemli bir parçasıdır.

AF VE ERDEM

MELİKE FEYZA BEYHAN 8D-MALATYA

Affetmek, affedebilmek bir erdemdir ve herkes bu erdeme sahip olamaz. Her insan affedemez. Çünkü affetmek karşımızda olanın tüm yaptıklarını ve bize karşı tutumunu bir kenara bırakmaktır. Ama her insan yaşadıklarını bir kenara bırakıp yeni bir sayfa açamaz. Bu yeni sayfayı açabilmek yani affetmek, affedebilmek için koca bir yürek lazım. Affetmek gönül yarasını onarmaktır, iyileştirmektir. Acaba affedebilen insanlar birer doktor mu? Çünkü gönül yarasını kapatmak doktorluk ister. O yarayı iyileştirmek ustalık ister. Şunu bilmeliyiz ki affedebilen, gönül yarasını iyileştirenler gerçekten belli bir değer ve olgunluğa sahip olanlardır.

Affetmek zamanla olur yani bir yaranın iyileşmesi gibi. Yara başta açılır, acır, bir süre sonra kabuk tutmaya başlar ve kapanır, gönül yarası da böyle. Gönümüzde açılan yara da acımaya başlar bir süre sonra kabuk tutar ve kapanır ama insanın izi hep kalır. Önemli olan o derin yarayı fazla acı ve tahribata yol açmadan, en az hasarla ve müşfik bir el maharetiyle kapatabilmektir. İşte tam bu yüzden affetmek ustalık ister.

Bizler affederek geleceğimizi şekillendiriyoruz ve kendimizi hazırlıyoruz. Paul Boese'nin de dediği gibi "Affetmek geçmişi değiştirmez ama geleceğin önünü açar."

İNSAN SEVDİĞİ MÜDDETÇE AFFEDER

HATİCE GENÇTOY 8G-BAŞAKŞEHİR

İnsanlar açısından affetmek kolay gibi görünse de aslında o kadar kolay olmadığı görülmektedir. Çoğunlukla duygularımız karşısında yenik düşeriz. Gurur yaparız. Affedemeyiz. Yediremeyiz kendimize. "Bu bana nasıl böyle bir şey yapabilir?" diye sorgularız kendimizi. Doğru mudur bu? Gurur yapmamız. Yedirememiz kendimize. Aslında en büyük zorlaştıran şeyde budur değil mi? Kendimize yedirememek...

Bazen de gerçekten affedemeyiz ama affetmeye çalışırız. Mesela ihanet. İhanet affedilemeyecek kadar büyük görünür. Kinle doldurur içimizi nefretle öfkeyle ama zaman geçtikçe nefretin öfkenin yerine sadakatın gelir. Ona olan sadakatın açığa çıkar. Nefret öfke kin duvarlarını kaldırır ve artık hissetmezsin o duygularını, geri gelir sevgin. Sadakatinden dolayı affetmeye çalışsın. Unutmayacağını bilirsin ama yine de affetmeye uğraşırsın. İşte sadakatine bağlıdır, bir yandan affedebilmen. Sadakat olmadan affedemezsin. Affetmeye

çalışmazsın. Sevgin olmazsa da affedemezsin. Çünkü kişiye bağlılığın yoktur. Sevgin yoktur. İhanet asla affedilemez dersin ya işte kişiye bağlılığınız yoktur. Ondan affedemezsiniz. La Rochefoucauld'un söylediği de bunu kanıtlamaktadır. "İnsan sevdiği müddetçe affeder." demektedir.

Hız. Ali şöyle buyurmaktadır "Şahsınıza kötülük eden bir düşmanı affediniz; ama vatanınıza ve milletinize kötülük eden bir kimseyi asla affetmeyiniz." der. Tek affedilemeyen şey vatana ihanet! Vatanımıza ve milletimize kötülük eden kimse affedilemez.

Neden hâlâ affetmiyorsunuz? Affetmemek için bir sebebiniz kaldı mı hâlâ? Affetmek için çok vaktiniz yok. Unutmayın bu ömür gelip geçici yarın belki varsınız belki yoksunuz. Bu hayat hiç düşünemeyeceğiniz kadar kısa... O yüzden çok geç kalmadan affedin sevdiklerinizi.

DAĞINIK ODA

BENGİSU OKAY 5C-MALATYA

Elif beşinci sınıfa giden şirin ve akıllı bir kızdır. Ama sorumluluk sahibi değildir. Bu yüzden Elif birçok sorun yaşamaktadır. Defalarca annesi onu bu konuda ikaz etmesine rağmen, Elif hala sorumsuzluğu konusunda ısrar etmektedir.

İkinci sınavlarına bir hafta kalmasına rağmen, Elif hala hazırlık yapmamıştı. 'Zaten ilk sınavlardaki notlarım gayet iyi' diyerek çalışmalarını iyice aksatıyordu. Elif akşam pijamalarını giymiş, yatağına yatmış, annesinin odasını toparlamasını bekliyordu. Ama bu kez annesi Elif'in odasını toparlamamıştı. Ona 'İyi geceler kızım' diyerek çıktı. Elif çok şaşırılmıştı. Annesi her akşam odasını toplarlardı öyle ayrılmıştı. Elif sabah uyandığında odasının dağınıklığını görünce çok rahatsız olmuştu. Nasıl olsa akşama kadar annem nasıl olsa toplarlar diye düşündü. Okul için hazırlandı, kahvaltısını yaptı ve annesi ve kardeşiyle vedalaşıp evden ayrıldı. Akşam eve döndüğünde odasına girince yine aynı manzarayla

karşılaşmıştı. Her şey sabah bıraktığı gibi darmadağındı. Bir hafta geçmesine rağmen odasını toplamaya yine niyeti yoktu. Bu dağınıklık onu iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Çünkü eşyalarını bulmakta zorluk çekiyordu. En sevdiği uğurlu kalemni kaybetmiş, hala bulamamıştı. Annesinden yardım istediğinde, annesi bu konuda yardımcı olamayacağını, artık kendi eşyalarından kendisi sorumlu olduğunu söylemişti. En sonunda Elif başka çaresi kalmadığını anlamıştı. Oda-sına gitti ve toparlamaya başladı. Oda toparlandıkça kaybettiği eşyalarını hatta uğurlu kalemni bile buldu. Demek ki derli toplu olmak sorumlu olduğu yeri düzenli tutmak iyi bir şeydi.

O günden sonra Elif sorumluluk sahibi bir kız olmuştu. Onun bu sorumluluk anlayışı kısa süre sonra ders çalışmasına da yansımış, okulda da başarılı bir öğrenci olmuştu. Elif artık çevresinde parmakla gösterilen bir çocuktü.

MERHAMET VE HOŞGÖRÜNÜN İNSANA KATTIĞI DEĞER

MUSTAFA MERT GENÇ 8C-ÇEKMEKÖY

Hoşgörü, insanların birbirlerinin düşüncelerine, inançlarına ve yaşam felsefelerine saygı duyması, anlayışlı olması demektir. Yaşadığımız dünyada kişilerin uyum ve düzen içinde yaşayabilmeleri için hoşgörü şarttır. Hoşgörünün olmadığı bir yerde asayişten söz edilemez.

Her insanın kendi fikirleri, hayata bakış açısı ve zihniyeti vardır. Dünyadaki milyonlarca insanın aynı düşüncede olması beklenemez. Her kişi farklı fikirlere sahip olduğu için insanların birbirlerinin düşüncelerine saygılı olması gerekmektedir. Kişilerin birbirine karşı bu saygısına hoşgörü diyoruz. Öncelikle kavramamız gereken şudur ki; bir konuda fikir sahibi olduğumuz zaman karşıımızdaki insanın bizimle aynı görüşte olmadığını kabullenmemiz ve ona göre davranmamız gerekir. Hoşgörünün olmadığı bir dünyada kargaşa görülür. Mevlana Celâlettin Rumi, hoşgörünün en önemli temsilcisi olarak kabul edilir.

Mevlana'nın hoşgörüyle ilgili bilinen en güzel sözlerinden bazıları şunlardır:

"Gel, gel, ne olursan ol yine gel. İster kâfir, ister Mecusi, ister puta tapan ol yine gel. Bizim dergâhımız, ümitsizlik dergâhı değildir. Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel."

"Sevgide güneş gibi ol, dostluk ve kardeşlikte akarsu gibi ol, hataları örtmede gece gibi ol, tevazuda toprak gibi ol, öfkede ölü gibi ol, her ne olursan ol, ya olduğun gibi görün, ya gördüğün gibi ol."

Gelelim Merhamet Duygusuna. İnsan duyguları olan bir

varlıktır. Bazı olaylar karşısında sevinir, bazı olaylar karşısında üzülür bazen de içinde bir acıma duygusu belirir. Merhamet de insanın sahip olduğu en güzel duygulardan bir tanesidir. Merhamet bazı olaylar karşısında acıma duygusu hissederek insanlara karşı iyi davranmaktır.

Günlük hayatımızda bazen zor durumda olan insanlarla karşılaşırız. Bu olaylar karşısında zor durumda olan insanlara karşı içimizde bir yardım etme duygusu belirir. Bu duygu insanların sahip olduğu en güzel duygulardandır. Bu sayede toplumda iyi niyet ortamı gelişir. İnsanlar arasında yardımlaşma alışkanlığı oluşmaya başlar. Toplumun bireyleri arasında gelişen bu iyi niyet duyguları toplumun daha sağlıklı olmasını sağlar.

Biz insanlara düşen en büyük görev zor durumda olan insanlara yardım ederek onlara merhamet duygusu ile yaklaşmaktır. Biz diğer insanlara yardım edersek bir gün zor durumda kaldığımızda biz de yalnız kalmamış oluruz. Yaratılanların en merhametlisi peygamberimizdir.

Peygamberimizin de merhametle ilgili güzel hadislerinden bazıları şunlardır:

"İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez."

"Allah'a ve elçisine itaat edin ki merhamet olunaszınız."

Her insan hoşgörü ve merhamet sahibi olmanın güzelliğini kavramalıdır. Hoşgörü ve Merhamet hayatın önemli bir parçasıdır.

GÜZELLER GÜZELİ

MELİH CESUR 8E-BAŞAKŞEHİR

Bence, dünyadaki en güzel şehirde yaşıyoruz. İstanbul denince aklıma hep boğaz gelir, tarih gelir, köklü bir çınar gelir. Ancak çilesi de en az güzel yanları kadar fazla İstanbul'un. İnsan İstanbul'la ilgili hayal kurmakta çok zorlanır bence. Zaten bu şehir başlı başına bir hayal.

İstanbul'un en çok tarihi mekânlarını severim: Topkapı Sarayı, Sultanahmet Cami, Anadolu Hisarı, Rumeli Hisarı ve daha sayamayacağım birçok eser...

Ancak trafiği, nüfus yoğunluğu gibi birçok sıkıntısı da var günümüzde bu şehrin. Ama ne olursa olsun İstanbul'da yaşamak dünyadaki herkes için bir ayrıcalıktır. Ticaret, turizm, sağlık, istihdam gibi birçok

imkânı da vardır İstanbul'un.

Tarihi de çok kabarık bir şehir İstanbul. Bütün Osmanlı padişahlarının hayali olan İstanbul'u Fatih Sultan Mehmet fethedebilmiştir. Uzun bir kuşatmanın ardından İstanbul fethedilmiştir. Fatih Sultan Mehmet Bizanslılara "İstedığınız dini ve gelenekleri yaşayabilirsiniz." diyerek hoşgörü politikası uygulamıştır.

Her şekilde çok güzel olan İstanbul'da yaşamak kesinlikle bir ayrıcalıktır ve bunun kıymetini bilmemiz gerek. Atalarımız bu zorluklarla İstanbul'u fethederken bizim daha çok çalışarak bilgiyle başka yerleri de fethetmemiz gerekmektedir.

EFSUNLU ŞEHİR

SUDE YÜKSEK 8H-BAŞAKŞEHİR

Uğruna nice insanların can verdiği, tarih boyu büyük savaşlara konu olmuş, birçok medeniyete ev sahipliği yapmış, fatihi sevgili Peygamberimiz tarafından müjdelenmiş şanlı şehrim İstanbul. Sen öyle güzelsin ki kelimeler nasıl ki birçok şair seni anlatırken yetersiz kalmış ise seni anlatmak istediğimde bana da yeterli gelmiyor. Lugâtım yetmiyor, nutkum tutuluyor, dimağım senin hayalinle dahi büyük huzur buluyor.

Gök kubbenin altındaki en anlamlı, en güzel ve belki de en vazgeçilmez şehirsin sen. Nice şair senin güzelliğinde kaybetti kendini ve niceleri çizdi resimlerini. Ef-sanelerin dillere destan oldu senelerce çoğu hala merak edilmekte. Ne gizemler ne hikayeler kim bilir ne hayatlar saklı sende. Kimileri yerini yurdunu bırakıp büyük hayallerle koşarken sana, kimileri de karşılıksız sevdaları yüzünden kaçarak gittiler. İnsanlar değişti, yapılar değişti, evler, ağaçlar, binalar...Bir tek sen, bir tek sen değişmedin İstanbul. Sen hep aynı büyü ş-

hir oldun. Güzeller güzeli gerdanlığın boğazın iki yakasında nazlı bir kız edasıyla bekledin seni yaşatacak, seni koruyacak, sana sahip çıkacak İstanbulluları. Tüm olumsuzluklara rağmen, tüm keşmekeşe rağmen, insanların sana verdiği tüm zararlara, sana yapılan tüm kötülöklere rağmen beklemektesin. Kesilen ağaçlara, dikilen beton binalara, yok olan doğana rağmen beklemektesin.

Bu bekleyiş boş değil biliyorum. Manevi bekçilerin seni en güzel şekilde koruyor ve bir gün hakettiğın İstanbul halkına, seni layıkıyla var edecek İstanbullulara kavuşacaksın. Yeter ki sen İstanbul olmaktan vazgeçme. Bizler sana layık İstanbullular olabilelim diye sen güzelliklerini bizlere sunmaktan vazgeçme. Bağrındaki manevi bekçilerin ile yani yeni yetişen biz yeni nesli, yeni İstanbulluları sabırla bekle. Bekle ki ruhumuz sensenle can bulsun, bekle ki ömrümüz sende son bulsun. Bekle bizi...

HAYALLERİMDESİN

YAVUZ KAAAN CELEP 8G-BAŞAKŞEHİR

Mevsimlerden ilkbahar, güneş yeni açmış çiçekler gibi ısıtıyor içimi. İlk kez vapurla Üsküdar'a geçecektik bugün. Annem "Erken yat oğlum! " dediyse de uyku tutmadı o gece.

Vapuru beklerken tatlı tatlı uyuya kalmışım bankta. Birden vapur sesleri ve çığlık çığlığa martı sesleriyle uyandım. Annem "Hadi oğlum vapurumuz geldi!" dedi. O an içim kıpır kıpır etti.

Vapura ilk adımımı attığım an, içimi çok güzel bir his kapladı. Hemen balkonda bir yere oturdum. Bir anda vapurun motoru çalışmaya başladı. Bir martı sürüşü vapurla yarış edercesine bizi takip ediyordu. Poşetimden sıcakık simidi çıkardım ve kahvaltımı onlarla paylaştım. Çok eğlenceliydi.

Annem bana eliyle Topkapı Sarayı'nı gösteriyordu. Hiç onu bu kadar uzaktan, denizin ta ortasında görmemiştim. Birden aklıma Fatih Sultan Mehmet'in ilk girişi geldi. Atı şaha kalmış herkes ona hayran! Ey şanlı tari-

him, hepsi bir bir geçti gözümün önünden.

Daha sonra Ayasofya'yı gördüm ve ona komşu Sultanahmet'i. O vakit ne güzel bir şehirde yaşadığımı anladım. Ben yıllarca tarihe şahitlik etmiş, her yeri eserlerle dolu, medeniyetler beşiği bir şehirde yaşıyormuşum ama bunun farkında olmamışım, diye üzüldüm bir an için...

Sonra kafamı diğer tarafa çevirdim. Üsküdar bir gelin gibi süzülüyordu karşımda. Kız Kulesi, tarihi iskele, Mihrimah Sultan Camii...

Seni çok kıskandım hayallerimin şehri. Ama ben senin bağrında yaşayıp, kalp atışlarını duyamayan bir zavallı...

Neyse ki, şu kısacık vapur yolculuğu, neyse ki seni şu karşıdan kısacık seyredişim beni kendime getirmişti.

Ey en sevgili şehir! Sen artık her zaman kalbimde, yüreğimde olacaktın. Bırakmayacaktım seni, sen beni bırakıp gidene kadar...

YALANCININ MUMU...

OSMAN NURİ ERZİNCANLI 8F-BAŞAKŞEHİR

Bir toplumu güzelleştiren şey o toplumun içindeki insanların ahlakının güzel olmasıdır. Toplumu güzelleştiren, insanı güvenilir kılan ahlak unsurlarından biri de dürüstlüktür.

Dürüst bir insan sözünün eridir yalan söylemez. Dürüstlük her yiğidin harcı değildir. Dürüstlüğe örnek vermek istiyorum: "Hazreti Muhammed Mustafa" Peygamber Efendimize "Muhammed-ül Emin" denilirdi, çok dürüst bir insan olduğu için. Dürüst bir insanda yalan olmaması gerekiyor. Allah, Peygamber Efendimizi bize örnek olsun diye göndermiş bizim de Peygamberimiz kadar olamasak da onu taklit edip dürüst güvenilir ahlaklı insanlar olmamız gerekiyor. Bir insan gerek akademik anlamda gerekse arkadaşlık ortamında dürüst değilse kimse onunla bağ kurmak istemez, çünkü her dediği yalandır. Kimse onun yanına yaklaşmaz ona sırlarını anlatmaz ona daha doğrusu güvenemezler. Dürüstlüğün, insan hayatının içinde büyük önemi vardır. Akademik başarıları çok yüksek güvenilir bir insan yerine akademik başarıları düşük olan ama dürüst güvenilir yalan söylemeyen ahlaklı bir insan daha çok öndedir. İnsan eğer hayatını mutlu geçirmek istiyorsa dürüst olmalıdır. Dürüst olmayan bir insan hayatı boyunca rahat olamaz. "Yalancının

mumu yatsıya kadar yanarmış" atasözü her şeyi açıklıyor zaten. Dürüst olmayan biri hep yalan söyler ve bu insanın yalanı elbet bir gün ortaya çıkar. Allah dürüst insanın rızkını bereketlendirir çünkü dürüst bir insan haram para yemez hep helal yoldan para kazanmaya çalışır. Mutluluk olmazsa işine odaklanamaz, derslerinde başarılı olamaz. Mutlu olmak için de dürüst olmak gerekir. Güvenilir olmak gerekir, ahlaklı bir insan olmak gerekir. Zaten bir insan dürüstse ahlaklıdır.

Dürüstlük ile ilgili bir hikâye anlatmak istiyorum. Bir gün Ali evinden çıkmış, okula gidiyormuş ve yerde cüzdan bulmuş, cüzdanın içinde para varmış ve parayı cebine atmış, kimseye söylememiş, okuldan çıktıktan sonra eve gitmiş ve cüzdanı çıkarmış. Babası sormuş o kimin cüzdanı diye. Ali de arkadaşının cüzdanı olduğunu söylemiş. Babası "Neden gidip arkadaşına vermiyorsun?" demiş. Ali ise "Gerek duymadım." demiş ve o cüzdan babasının cüzdanıymış. Bu hikâyeden çıkarılacak sonuç söylediğimiz yalan elbet eninde sonunda ortaya çıkar. Yalan söylemezsek mutlu oluruz ama yalan söylersek mutsuz oluruz.

Dürüstlük insanı mutlu eder ve insanın mutluluğu her şeyden önemlidir.

ÖZÜ SÖZÜ BİR

ZEYNEP YILMAZ 8D-BAŞAKŞEHİR

Dürüstlük genel anlam olarak: "Özü sözü bir, doğruluk" anlamındadır. Dürüstlük, insanı insan yapan özelliklerin temelidir. Küçük yaşta kavrayabileceğimiz bir erdemdir. Dürüstlük bir öğretmenimin de dediği gibi: "Yürür gibi yalan söylememek, olanı en eksiksiz bir biçimde söylemektir." Dürüst olmak karşımızdaki kişiye güven verir. Bunu sağlayan insan sayısı ise günümüzde oldukça azdır. Bu nedenle dürüstlük kavramı bu zamanlarda oldukça önem kazanmıştır.

Dürüst insan yalan söylemez, hatalarını büyük bir cesaretle dile getiren, haksız olduğunda kendi aleyhine karar verebilen, haklıyla haksızı birbirinden ayırabilen insanlardır. Dürüstlüğün bize kazandırdığı en önemli özelliklerden biri ise: "Güvenilirliktir". En büyük arkadaşlıkların, dostlukların ardında güvenilirlik yatar.

Günümüzde bu nedenle dostlukların sayısı azalmaya başlamıştır. Güvensizlik artıp, dürüstlük azaldığı için. Dürüstlük bir yandan da güven duygusuna zemin hazırlar.

Bir insanın hayatında kendine yapacağı en büyük kötülük: "Yürür gibi yalan söylemek." Çünkü insan yalan söylerse kendisini seçkin kılan saygısını, sevgisini ve itibarını kendi içinde kaybeder. Bu nedenle dürüstlük önemlidir.

Hz. Muhammed (sav) dediği gibi: "Ey iman edenler! Verdiğiniz sözleri yerine getirin." Bu durumda olduğu gibi dürüst olmak isteyen insanlar peygamberimizi örnek alabilirler. Ne de olsa doğrudan ne kadar uzaklaşırsanız, kaybetme riskiniz o kadar artar...

KARANLIKTA DİYALOG SERÜVENİ

ZEHRA YEŞİL 5A-BÜYÜKÇEKMECE

"Karanlıkta Diyalog" Gayrettepe Metro İstasyonu içinde farklı bir dünya... Oraya giderken nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama oraya gittiğim zaman sanki bambaşka bir dünyaya adım attım. Giriş bileti alırken görevliye sordum : "Biz orada tek başımıza görmeden nasıl gezeceğiz, diye. Görevli biri benim sorumu duydu: "Merak etmeyin endişe edilecek bir şey yok, 90 dakika güvenli bir şekilde görme engelli rehberler eşliğinde gezebileceksiniz." dedi. Benim bu konuşmaya rağmen içimde endişe ve korku hâkimdi. "Karanlıkta Diyalog" maceram başladı sonra.10 dakika sonra içeriye girme vaktimiz geldi ve içimdeki korkuya rağmen içeri girdim. İçeri girerken bir tane labirent vardı ve labirentte korkum son safhadaydı. Girdik dolaşmaya başladık. Göremediğimiz için kulaklarımız ve burnumuz bize rehber oldu. Sesleri duyup kokuları algılayınca bir parkta olduğumuzu anladık. O anda görme engelli rehberimiz bize, nesnelere dokunarak nasıl bir parkta olduğumuzu hayal etmemizi, söyledi. Sonra parktan çıktık. İşte şimdi zorlukları anlamaya yavaş yavaş başlamıştık. Çünkü merdiven kullanarak metroya inmiştik. Metroya binmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim, çok şaşkındım. Sonra havaalanına gittik uçağa binerken o kadar zorlandık ki az kalsın düşüyorduk. Uçaktan indikten sonra rehberimizle birlikte sohbet etmek için bir mekâna oturduk. Görmeden sıcak şeyler içmek ne

kadar zormuş hiç tahmin etmemiştim. Sonra sohbet etmeye başladık. Görme engelli rehberimiz: "Görmek daha huzurlu." dedi. Sohbetin sonu nereye gidecek merakla bekliyordum. İnsan nasıl görme engelli olur da huzur içinde yaşar, diye düşündüm kendime kendime. Sanki beni duymuş gibi cevabımı verdi görme engelli: "Hayatımda hiç önyargı, dışlama, dedikodu ve beğenmeme gibi bir durum yaşamadım." dedi. İşte ben o an anlamıştım huzurunun nedenini. Ne kadar da haklıydı aslında...

Gezi sonunda eve dönerken yolda uzun uzun düşündüm yaşadığım tecrübeyi. Aslında elimde olan imkânların ve sağlığımın kıymetini hiç bilememişim. Günlük hayatımda yaptığım bana çok kolay ve önemsiz gelen şeyler birçok insan için ne kadar da önemli ve zormuş meğer. Bu gezinin bana verdiği en önemli ders ise huzurun aslında içimizde büyüttüğümüz, kıymet verdiğimiz küçük şeylerde gizli olduğuydu. Gün boyu güzelliklere de çirkinliklere de şahit olan gözlerimiz değil miydi? Ve biz bu gözleri bize emanet olarak veren Rabbimize ne kadar şükrediyorduk? Peki, engelli kişilere karşı ne kadar yardımcı oluyorduk?

Bir kez daha anladım ki insan içinde bulunduğu her şartta kendine olumlu durumlar yaratmalı. Şartlar ne kadar kötü olursa olsun Allah'a sığınıp dua ile üstesinden gelebiliriz. Yeter ki iman ve inançla yaşadığımız hayata sahip çıkalım.

DÜRÜSTLÜK

FURKAN TÜRK 8A-BAŞAKŞEHİR

Dürüst olmak verdiği sözü yerine getirmek, yaptığı iş ile söylediklerinin aynı olması demektir. Dünyadaki dürüst sayısı gittikçe azalıyor. Bu da güvenebileceğimiz kişi sayısının azaldığını gösterir. Çevremizde hep güvenebileceğimiz insanlar ararız. Arkadaşlarımızı seçerken dürüst insan ararız. Ancak dürüst insana güvenebiliriz. Bu nedenle dürüst olmak çok önemlidir.

Yalan söyleyen insan dürüst olamaz. Kişi yalan söylediği zaman söylediği yalanı örtebilmek için daha birçok yalan söyler. Böylece bizim o kişiye sevgimiz ve saygımız kalmaz. Dürüst insan kendi aleyhine bile olsa doğruyu söyler. Dürüst insanın içi huzur ve rahatlık içindedir. Ama dürüst olmayan -yani yalan söyleyenler- yalan söyledikleri zaman vicdan azabı içinde olurlar.

Adaleti dürüstlük ile sağlarız. Peygamberimiz (sav) de dürüstlüğe ve doğrulara çok önem verirdi. Bizim de onun izinde olmamız gerekir.

Hz. Muhammed (sav), doğruluğu, dürüstlüğü Allah'a imandan sonra dile getirmiş ve doğrulukla Allah'a iman arasında bir bağlantı kurmuştur. Bir hadisinde: "Doğruluktan ayrılmayınız. Doğruluk sizi iyiliğe, o da sizi cennete ulaştırır. Kişi doğru olur ve daima doğru iş yaparsa Allah katında sıddıklardan yazılır. Yalandan sakınınız. Yalan da insanı günaha, o da cehenneme götürür. Kişi durmadan yalan söyler ve yalan üzere iş yaparsa Allah katında yalancılardan yazılır." buyurmuştur.

AFYONKARAHİSAR

MERYEM ÇETİNDAG 8C-BÜYÜKÇEKMECE

Sizlere her yaz gittiğim memleketimiz Afyonkarahisar'ı anlatmak istiyorum. Eski adı Afyon'muş, bunu da bu yaz öğrendim. Afyon haşhaş bitkisinden elde edilen narkotik bir maddedir. Haşhaş eskiden şehrin her yerinde görmek mümkünmüş ama tehlikeli olduğu için artık belli kesimlerde devlet gözetiminde üretiliyor.

Afyon'a girişte gözümüze ilk çarpan ona adını da veren kalesidir. Tabii Afyon'umuz sadece kalesiyle değil mermercilikle de kendini dünyaya duyurmuş bir şehrimizdir. Sucuğunu ve kaymağını anlatmak mümkün değil; ancak o lezzeti tatmak lazım. Yaz sabahlarında dayımların bağ evinde kahvaltıda yediğimiz sucuk, kaymak ve yengemin katmerlerini söylemeden geçemeyeceğim. Aynı zamanda Afyon bir vişne cennetidir. Bulunduğumuz bağın çevresi vişne ağaçlarıyla doludur. Kasa kasa toplanan vişneleri görünce Türkiye'nin vişne ihtiyacının çoğunun Afyon tarafından karşılan-

dığına şaşmamak lazım. Afyonkarahisar'ın en büyük özelliklerinden biri de Türkiye'nin hiçbir yerinde bulamayacağınız kaplıca çeşidine ve kaplıca tesislerine sahip olmasıdır. Benim de her yaz kaplıca havuzlarında eğlenceli ve güzel tatil yapmama bir sebeptir. İnsanları çok sıcakkanlıdır. Misafirine yedirmeyi içirmeyi çok seven tipik Anadolu insanıdır.

Geçen yaz ilk kez Afyon'un en eski camisi olan Ulu Camii'ni gezdik. Selçuklu döneminde 1272 tarihinde yapılmış her tarafı ahşap olan bu caminin tüm sütunları da ahşaptı. Bir de aynı bölgede eski bir Mevlevi tekkesini de gezdik. Orda da her şeyi sahibisine birebir benzeyen mumyalardan yapılmış figürlerle tüm tekke yaşamını canlandırmışlar.

Ben memleketim Afyonkarahisar'ı sizlere bu kadar anlatabildim bundan sonrası sizin gidip görmenize kaldı.

GÖKÇEADA MACERASI

MUHAMMED HÜTEN 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Tatilin ortalarıydı... Yakın, sakın ve temiz bir deniz kıyısına gitmek istiyorduk. Annem ve babamın ikisi de izin almışlardı ama henüz bir planımız yoktu. Annem Gökçeada'ya gidebileceğimizi söylüyordu. Adada yaşayan Rumların festivali nedeniyle adanın o günlerde çok kalabalık olacağını öğrendik ama başka gidecek zamanımız da yoktu. Biraz gözümüz korkmuştu ve bu nedenle bizim için Gelibolu yarımadasının Saroz kıyılarının Gökçeada'dan daha uygun olacağını düşünerek sabah yola koyulduk.

Gelibolu'nun patika yollarında saatler süren umutsuzca dolaşmalardan sonra eve dönmeye karar verdiğimizde akşama birkaç saat kalmıştı. Annem, "Buraya kadar gelmişken Gökçeada'yı bir gidip görelim" dedi. Kabatepe Limanında beklediğimiz manzaranın tam tersi bir ile karşılaştık. Bir eğlence adasından çok kendi halinde ailelerin tercih ettiği bir yerde olduğumuzu anlayıp sevindik. Birçok kişi bekleyen arabaların yanındaki korulukta ikinci namazını kılıyordu. "Tam istediğimiz bir yer olmalı" dedi, annem sevinçle.

Gökçeada'ya vardığımızda akşam olmuştu. Kendimizi önünde bulduğumuz ilk otele yerleştik. Bu yeni ve güzel otelde bize benzer aileler vardı. Yerleştikten sonra

yemek yemek için dışarı çıktık. Bütün tatil boyunca yemek yediğimiz lokantaya gittik. Her şey tesadüfen ama en güzel şekilde oluyordu. Taylan lokantasında Rumlar ile yan yana masalarda yemek yemek tahmin ettiğim kadar şaşırtıcı olmamıştı. Kimse kimseye aldırımıyordu. Kedi ve köpekler de yabancılık çekmiyorlardı. Onlar da masaların altında lokantanın tadını çıkarıyorlardı. Sonraki günlerde daha da alışmıştık bu karışıklığa. Bir iki anlayamadığım şey olmuştu. Biri her akşam masamızın altında dolaşan ve kirlerden kapkara olmuş bir beyaz yavru kedi idi. Yavru kedi için annem: "Annesi ona temizlenmeyi öğretmemiş" dedi.

Deniz çok güzeldi. Büyük bir akvaryum gibi rengârenk balıklar vardı. Sahile yakın küçük, biraz daha ileride büyük sarı siyah çizgili balık sürülerini saatlerce izledim. Denize girdiğimiz koyda bizden başka aile yoktu. Uzaklarda rüzgâr sörfü yapanların paraşütleri, görme-ye değer bir manzaraydı.

Tatilimiz birkaç gün sürdü. Feribotla dönerken annem dürbünle karşı kıyı Anafartalar'daki şehitlikleri birer birer bana gösteriyordu. "Kim bilir, Gökçeada'nın bu kadar güzel olmasının sebebi belki de onların buradaki varlıklarıdır", dedi.

BÜYÜK MİRAS "SAFRANBOLU"

MERYEM HOROZCU 5A-BAŞAKŞEHİR

Nisan ayının güzel ve hafif yağışlı bir hafta sonunda; geçen seneden çok sevdiğim bir sınıf arkadaşımın babasının işletmeciliğini aldığı tarihi bir otelde kalmak üzere Safranbolu yolculuğumuza başladık. Yaklaşık 5 saat süren keyifli bir yolculuktan sonra uzaktan UNICEF Dünya Mirası Listesi'nde olan "Safranbolu Evleri" göründü.

Safranbolu'nun merkezdeki Cinci Han Otel'i'ne yerleştik. Arkadaşım ve babası bize oteli anlatan ufak bir tur yaptırıldılar. Cinci Han; Safranbolu eşrafından Karabaşzade Hüseyin Efendi(Cinci Hoca) tarafından 1645 yılında yaptırılmıştır. 20. yüzyıla kadar kervansaray olarak kullanılan Cinci Han'ın bütün pencereleri gelen yolcuların can ve mal güvenliğini sağlamak için iç avluya bakacak şekilde inşa edilmiş. Kervansarayın avlusunda bozulmadan restore edilmiş havuzu var. Üst odaları daha büyük ve lüks yapılmış. Bu hanın Safranbolu'yu tepeden gören küçük bir terası var. Hanın konumundan dolayı nerdeyse bütün Safranbolu Evleri'ni görebiliyorduk. Han ağasının odasını gezmemize izin verdiler. Hanın her türlü yetki ve sorumluluğu han ağasına ait... Aynı zamanda hanın anahtarlarını elinde bulunduran kişi... Diğerlerinden daha geniş ve hana hâkim bir noktada konumlanmış olan oda çok hoş gözüküyordu. Akşam herkes hana girdikten sonra hanın kapılarını kilitleyip ertesi sabah tüccarlar tüm mallarını sayınca kapıların açılmasına izin veriliyor. Hana ana kapısı dışında girip çıkmak mümkün değil. Odamız bildiğiniz apartman dairelerine hiç benzermiyordu. İç avluya bakan küçük pencerele iç içe iki odadan oluşan, arkadaki odası oldukça loş ışıklı, lüks olmayan ama rahat ve kendinizi eski zamanlarda hissetmenizi sağlayan bir mekân...

Daha sonra arkadaşım bize Safranbolu'yu gezdirdi. Meşhur Demirciler ve Bakırcılar Çarşı'sını gezdik. Safranlı lokumunu yedik ve nefis gazozundan içtik. Hava kararınca otelimize döndük ve akşam yemeğimizi yedik. Otelin restoranının eskiden seyyahların binek hayvanlarını bağladıkları yermiş ve altından su akar-mış ama şimdi tamamen farklı bir görevi var.

Ertesi gün sabah dinlenmiş olarak uyanıp kahvaltıya indik. Hanın yakınında olan Vali Konağı'nı ve aslına uygun olarak restore edilmiş bir Safranbolu evini

gezdik. Ardından Hıdırlık Tepesi'ne çıkıp, Hızır ve İlyas A.S' in bulunduğu inanılan yerleri gezip, şehri hâkim bir noktadan seyrettik. Bundan sonraki durağımız Safranbolu çıkışındaki Bulak Mağarası idi. Bu mağara 12. yüzyılda korunma amaçlı yapıldığı için uzun ve dik merdivenlere sahipti. Bu merdivenleri çıkmak gerçekten güçtü... Mağaraya ulaştığımızda gördüğümüz manzara bize bütün yorgunluğumuzu unutturdu. Mağara çok derin olmakla beraber sadece 400 metresi ziyarete açılmış. Mağaranın zemininden yeraltı suları geçtiği için her yer kaygan ve çamurluydu. Biz de bu çamurdan epeyce nasiplendik... Yeraltı suları mağaranın sonuna doğru şelale olarak akıp bir göl oluşturmuştu. Fakat bu şelale ziyaret alanında olmadığı için göremedik. Babam arabayı İnce Kaya Kanyonu'na doğru sürerken biz de üzerimizdeki çamurları temizlemekle meşguldük. Kanyon'a inmeden önce cam terastan manzaranın tadını çıkardık ve bir sürü fotoğraf çektik. Bu sefer de kanyona ulaşmak için uzunca merdivenleri indik. Bu tahta merdivenlerden kanyon o kadar güzel görünüyordu ki; her köşede fotoğraf çekilebilmek için banklar yerleştirilmişti. Merdiven boyunca akan su bizi çok güzel bir göl kıyısına ulaştırdı. Burada yorgunluğumuzu atmak için demli birer çay içtik. Göl kıyısında ata binenleri görünce biz de bir tur atmaya karar verdik. Ben daha önce birkaç kere ata binmişim ama ablamlar ilk defa bindikleri için biraz tedirginlerdi. Yavaş yavaş hava kararıyor ve bize dönüş yolu görünüyordu. Yolumuz uzun ve ertesi gün okul olduğu için kanyondan arabamıza doğru ilerledik. Arabanın yanında bir seyyar satıcı vardı. Biraz yorgunluk, biraz da mevsimin ilk eriğini gördüğümüz için seyyar satıcının etrafına toplandık. Eriklerden biraz satın alıp dönüş yolculuğuna başladık.

Yolculuğumuz güzel geçti ama ben manzaranın keyfini çıkartmak yerine yol boyunca uyumayı tercih ettim. Bu gezi sayesinde Tarihi Safranbolu Evleri'ni görme fırsatım oldu ve hanların kültürümüzde ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu öğrendim. Eskiden uzun yollarda yaya veya binek hayvanları ile seyahat eden, ticaret yapan insanlar için hanlar yüzyıllar boyu hem dinlenme hem de sığınma amaçlı olarak çok önemli bir işlev görmüş. Herkesin bu mirasımızı gezip görmesini tavsiye ederim.

KUDÜS'E YOLCULUK

ÖMER SUHA ALTINTAŞ 5B-BAŞAKŞEHİR

O gece gözüme uyku girmedi. Güneş doğduğunda hayatımın en güzel ve en heyecan verici yolculuğunu yapacaktım. Babam bana sünnet hediyesi olarak "Umre" sözü vermişti. Önce ziyaretimizin ilk durağı olan Kudüs'e gidecektik. Sabahı adeta iple çektim. Bizi uğurlamak için bir sürü akrabamız evimize gelmişti. Uyandıktan hemen sonra kahvaltımızı yaptık. Öğleden sonra havaalanına doğru hareket ettiğimizde bizi inanılmaz bir yolculuğun beklediğini bilmiyordum. Havaalanında akrabalarımızla vedalaşırken hem çok hüznü hem de çok mutluydum. Uçak havalanırken sanki pilot bendim...

Yaklaşık iki saat süren bir yolculuktan sonra Ürdün'ün başkenti olan Amman'a indik. Havaalanında otobüslerle bindik ve Kudüs'e doğru yola çıktık. Sadece 60 km sonra sınır kapısına geldik. Kafilenin en küçüğü ben olduğum için pasaportuma el koydular. Bütün grubumuz kontrolden geçtiği halde beni iki saat beklettiler. İsraililer gençlerin buralara gelmesini istemiyorlardı... Sonunda pasaportumu verdiler. Yahudilerin işgal ettiği Filistin topraklarına girerken otobüs değiştirdik. Yolda rehberimiz

karşımızda Mescidi Aksa vardı. Çok mutluydum. Bana bu mutluluğu yaşatan Allah'a şükrediyordum. Mescid epey büyüktü ve fazla cemaat yoktu. Meraklı gözlerle mescidi seyrettik. İlk safa oturduk. İki rekât şükür namazı kıldık, Kur'an okuduk. Hayatımın en güzel namazlarından birini kıldım. Namazı kıldırان imam o kadar güzel Kur'an okudu ki; tarifi mümkün değil. Namazdan sonra kendisiyle tanıştık ve resim çektirdik. Adı Muhammed Abbasi imiş, babası asıl imammış ve kendisi Suudi Arabistan'da okuyormuş. Otele dönüp kahvaltımızı yaptık. Ardından kapıda bekleyen otobüsümüze bindik.

Bizi bir sürpriz bekliyordu. Rehberimiz Muhammed Amca Mescid-i Aksa'nın inşaat ve onarım müdürü idi. Ankara'da Fizik mühendisliği okumuş olan ve 30 yıldır Mescid-i Aksa'ya hizmet eden Muhammed Amca çok iyi Türkçe konuşuyordu ve biz onu çok sevdik. İlk durağımız Halilurrahman Camii idi. Bu cami adeta Peygamber bahçesi idi. Camide aralarında Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yakup, Hz. Yusuf ve Sare annemizin de olduğu 12 kabir vardı. Camiye yıllar önce bir aşırı Yahudi silahlı baskın

bize Kudüs'le ilgili pek çok şey anlattı. Fakat anlattığı şeyler hep yarıda kaldı. Bunun sebebi korkak İsrail askerlerinin sık sık kontrol için otobüsümüzü durdurmasıydı. Kudüs'te otelimize vardığımızda saat 10.30'u bulmuştuk. Yemeğimizi yedikten sonra hemen odalarımıza çıkıp yattık. Çünkü çok yoğun ve yorucu bir gün bizi bekliyordu.

Sabah namazı için uyandığımızda saat 04.30'du. Lobide toplanıp hep beraber Mescid-i Aksa'ya doğru yola çıktık. Selahattin-i Eyyubi Caddesi'nden Eski Kudüs'e doğru yürüdük. Kudüs etrafı Kanuni Sultan Süleyman'ın yaptığı surlarla çevrili bir yer... Surlardan girişte İsrail askerleri nöbet tutuyordu. Zaten her yerde kamera vardı. Dar yollarda biraz daha yürüdükten sonra Mescid-i Aksa'nın avlusunun giriş kapısına geldik. Kapının girişinde İsrail askerleri üç metre ötesinde ise görevli Filistinli abiler nöbet tutuyordu. Avluda yürürken sabah ezanı okunmaya başlamıştı. Çok heyecanlıydım; ilk kiblemizi görecektim... İçim içime sığmıyordu. Önce Kubbetüs Sahra'yı gördüm. Gece karanlığında sarı kubbesi parlıyordu. Onun önünden biraz daha yürüdükten sonra merdivenlerden indik. Bahçedeki şadırvanda abdest alan insanlar vardı. Az daha ilerleyince

yapmış ve 60'tan fazla Müslümanı öldürmüştü. O zaman İsrail güvenlik gerekçesiyle camiye ikiye bölmüş ve çoğunu Yahudilere ayırmış. Hz. İbrahim Aleyhisselam'ın yoksul ve yetimler için açtığı sofranın yerinde bugün var olan aşevini gördük. Sanki yüzyıllardır hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Aşevine biraz bağışta bulunduk. Otobüsümüze doğru hareket ederken Filistinli çocuklar etrafımızı sardı. Bize bileklik satmaya çalıştılar, biz de aldık. Otobüse binerek Beytullahim'e doğru yol almaya başladık. Hz. İsa'nın doğduğu yer olan Doğu Kilisesi'ni ziyaret ettik. Kiliseden çıkar çıkmaz kabilemizden olan bir amca bize Kudüs'ün ünlü yemeği olan "Felafil" ismarladı. Yemeklerimizi yedikten sonra hemen yakındaki Hz. Ömer mescidinde ikindi namazımızı kıldık. Yolda babam ve Deniz Abi Kudüs hurması satın aldı. Otelde abdestlerimizi alıp akşam namazımızı kılmak için Mescid-i Aksa'ya gittik. Akşam ve yatsı namazlarımızı kıldıktan sonra tekrar otele geldik.

Ertesi gün sabah namazı için yine Mescid-i Aksa'da bekliyorduk. Kahvaltıdan sonra rehberimiz bizi Amud Kapısı'ndan Kudüs'ün çarşısına doğru götürdü. Bugün gezimizin ilk cuma namazını kılacaktık. Dar sokaklar-

da küçük küçük dükkânların önünden geçerek Kıyame Kilisesi'ne ulaştık. Hz. İsa Aleyhisselam'ın çarmıha geçirildiği ve kabrinin bulunduğu bu kilise tüm Hristiyanlar tarafından kutsal sayılıyor ve çok ziyaret ediliyor. Buraya hacı olmak için her yıl çok insan geliyormuş. Bu kilisenin anahtarları eskiden olduğu gibi hala Müslüman bir aileye emanet edilmiş. Her sabah onlar açıp onlar kapatıyorlarmış. Rehberimiz bize kilisenin girişinde ikinci katta duran bir merdiveni gösterdi. Anlattığına göre Hristiyan mezhepleri II. Abdülhamid zamanında kavgaya tutuşmuşlar. O zaman İstanbul'a ne yapalım diye sorulunca gelen cevap; her şey olduğu gibi kalsın olmuş. Padişah fermanı okunurken camda bir görevli merdiven üzerinde temizlik yapıyormuş. O andan beri günümüze kadar merdiven hala aynı yerde duruyor. Ecdadımızın gücü beni çok etkiledi. Hz. Ömer Camii'nin ardından ağlama duvarını gördük. Hemen arka duvarında Peygamber Efendimiz'in Miraç sırasında Burak'ı bağladığı yeri ziyaret ettik. Ardından Hz. Süleyman Mabedi'ni dolaştık. Cuma namazı yaklaşmıştı. Hemen abdestlerimizi tazeledik. Erkekler Mescid-i Aksa'ya, kadınlar ise Kubbetü's-Sahra'ya namaz kılmak üzere gittik. Mescid-i Aksa çabucak doldu, cemaat hatta bahçeye taştı. Çünkü Yahudiler üç kilometre ötedeki Müslümanlara bile Cuma günü haricinde Mescid-i Aksa'ya girme izni vermiyorlarmış. Cuma günü özel izinle gelebiliyorlarmış. Ayrıca Kudüs'te Mescid-i Aksa'dan başka bir yerde cuma namazı kılınmıyormuş. O yüzden cemaat kalabalıktı ve namaz çok güzeldi. Namazın ardından İsrail'i protesto eylemi vardı, bütün cemaat ordaydı.

Kubbetü's-Sahra da çok etkileyici bir yerdi. Osmanlı'dan kalma dış çinileri çok güzeldi. Aynı şekilde içi de çok farklıydı. Muallak taşını gördük ve altında namaz kıldık. Peygamberimiz buradan miraca yükselmiş. İçeride çok güzel

bir gül kokusu vardı. İkindiyi kaldıktan sonra rehberimiz Muhammet Amca'dan bizi ayrıca gezdirmesini istedik. İsrarımız karşısında bizi kırmadı. Önce Hz. İsa'nın zeytin bahçesine, ardından Hz. Meryem'in kabrinin bulunduğu kiliseye gittik. Rabiat'ül-Adebiyye ve Selman'ı Farisi'nin kabirlerini ziyaret ettik. Akşam namazına Mescid-i Aksa'ya yetişmek için hızlıca hareket ettik. Namaza yettiğimize çok sevindik. Bu arada Kubbetüs Sahra'nın imamıyla tanıştık. Yatsı namazının ardından otele gittik. Çok yorucu ama bir o kadar da güzel bir gündü. Yine çok yoğun bir gün bizi bekliyordu.

Üçüncü günümüze yine Mescid-i Aksa'da sabah namazı ile başladık. Artık ayrılık vakti gelmişti ve hüüzlenmiştik. Grubumuzun hocasının önerisi ile Mescid-i Aksa'nın içinde ihrama girdik. Bir kutlu yolculuktan bir başkasına doğru hareket edecektik. Namazın ardından Zeytin Dağı'na çıkarak son bir kez Mescid-i Aksa'yı seyrettik. Gözlerimiz yaşarmıştı; ayrılmak istemiyorduk. Ama gideceğimiz Mekke ve Medine'yi de çok merak ediyordum. Yolda Hz. Musa Aleyhisselam'ın kabrini de ziyaret ettik. Kudüs artık geride kalmıştı.

İsrail askerlerinin gölgesi altında da olsa tarifi imkânsız duygular yaşıyordum. Mekke'de Kudüs'ün ve Müslümanların Yahudi esaretinden kurtuluşu için çok dua ettim. Tanıştığım Filistinli çocuklar ölümünden hiç korkmuyorlardı. Kudüs onlar için kutsaldı ve korumak için her şeylerini feda etmeye hazırlardı.

Çok iyi biliyorum ki korkak İsrail askerleri yaptıkları zulümlerin hesabını bir gün ödeyecekler... Siz de bunu Kudüs'e yolculuğa çıkın ve bunu gözlerinizle görün...

ABANT

AHMET SALİH DEMİR 7B-BAŞAKŞEHİR

Geçen sene Dubai gezimi sizlere aktarmıştım, bu sömestr tatilinde de tatillerin sadece yurt dışı gezilerinden ibaret olmadığını anladım. İnsanın yanında sevdikleri olunca her yerin güzel geçebileceğini düşünüyorum artık. O yemyeşil çimenlerin, dağların, ormanların kışın karlarla örtülü, o baktığınızda içinizi huzurla dolduran gölün tamamen donup hatta üzerinde yürüyebildiğiniz kocaman bir buz kütlesi haline geldiği muhteşem yer: ABANT!

Cuma günü karneleri alır almaz 3 araba yola çıktık. Gideceğimiz istikamet Gölcük. Kalacağımız yer ise 180 yıllık bir konak. Uzun ve eğlenceli bir yolculuktan sonra konağa nihayet varabilmıştık. Konağı gördükten sonra biz çocukların kafasında bir soru işareti olmuş-

tu. Burada ne yapabiliriz? Canımız sıkılmaz mıydı? Üstelik internet bile yoktu! Hatta telefonlarımız bile çekmiyordu. Konağı gezmeye başladığımızda hızlı yürüyüp koşmamamız için uyarıldık; fakat odalarımıza yerleştiğimizde bütün kuzenler aynı odada kalacağımızı anlayınca eğlenceli geçebileceğini düşündük. Önümüzdeki üç gün boyunca çevredeki güzel yerleri gezdik. Buz tutan Abant Gölü'nün üzerinde yürüdük, at bindik, faytonla gezi yaptık. Dizlerimize kadar gelen karn keyfini doyasıya çıkardık.

Sonuç olarak gerçekten güzel ve eğlenceli bir sömestr geçirdim. Abant, Bolu, Gölcük taraflarını gidip görmek isteyen herkese tavsiye ederim.

Bir sonraki gezi notlanımda görüşmek üzere...

MARDİN SOKAKLARI

AZAD ARSLAN 6B-BAŞAKŞEHİR

Mardin, gümüşüyle ünlü güzel bir şehrimizdir. Çok güzel gümüşleri vardır. Mardin'in sokaklarından geçerken gümüşleri yapan dükkânlardan gelen o gümüş sesleri insana müzik gibi gelir. O güzel dar sokaklardan çöp arabası geçemediği için eşekleri çöp toplamak için kullanırlar. Çünkü şehir çok dik olduğu için eşekleri kullanırlar. Türkiye'nin ve dünyanın her yerinden burayı gezmek için her yıl binlerce yerli ve yabancı turist gezmeye gelir. Ayrıca Mardin'in Midyat ilçesi de gezilecek yerlerdendir. Çünkü Midyat'ta Mardin gibi çok tarihi evler vardır. Bunlardan bir tanesi de Konukevi'dir ve herkes ona bayılır. Aynı zamanda o

eski evler tarihi taşlarla yapıldığı için yazları serin kışları soğuk tutar.

Türkiye'nin bütün insanları gibi Mardin ve yöresinin insanları da çok sıcakkanlıdır. Çünkü oraları gezerken ve geçtiğin yerlerden insan kendini oradanmış gibi hisseder. Bir de oraları gezerken oranın insanları sana kendi ailenmiş gibi davranırlar. Oranın insanları oraya gezmeye gelen insanlara daima yörenin yemeği ve tatlı çeşitlerini ikram etmek isterler. Onun için insan kendini onların ailesine ait hisseder. Bundan dolayı orda yaşamak insanın içinden gelir ve oraları bir kez daha görmek istersin.

UMRE YOLUNDA

YUSUF BAYTEMİR 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Okullar on beş günlük tatile girdiğinde babam bize bir sürprizi olduğunu söyledi. Hepimiz heyecanlı ve meraklı bakışlarla onu dinliyorduk ki aniden uçak biletlerini çıkardı cebinden. Mekke ve Medine'ye gideceğimizi duyunca çok mutlu oldum. Ne zamandan beri bunun hayalini kuruyordum. Bugüne kadar annemden, babamdan ve öğretmenlerinden dinlediğim o kutsal topraklara gidecek olmak harikaydı.

Ve işte gideceğimiz gün geldi çatı. Herkes bizi uğurlamaya gelmişti: anneannemler, teyzemler, kuzenlerim... Çok mutluydum. Hepsi bizden dua istedi. Sanki oraya fetih için gidiyormuşum gibi hissettim. Aslında doğrudu bu. Bir keresinde annemden duymuştum: "Ruha doğru bir fetihtir bu gezi." diye.

Havaalanında babamla ihramlarımızı giydik. Bavullarımızı görevlilere verdik ve vedalaştıktan sonra uçağa bindik. Şansımıza cam kenarı gelmişti. Uçak kalkışa hazırdı, biraz sarsıntılı bir kalkış yaptık. Üç saat geçtikten sonra Cidde'ye geldik. Oradan Mekke'ye geçmek için otobüslere bindik. Yolda annemle birlikte Mekke'de ne yapacağımızı konuştuk. Mekke'deki otele vardığımızda hemen umre yapmak için yola koyulduk. Kâbe'ye gittik. Kâbe'yi ilk gördüğümde çok duygulandım. "Demek Kâbe burasıydı !" dedim içimden. Akıldan Kâbe'yle ilgili anlatılanlar geçiyordu. Hemen kendime geldim ve aileme, akrabalarım, arkadaşlarıma, öğretmenlerime kısaca tanıdığım herkese dua ettim.

Ailece umremizi tamamladık o gün o kadar çok yorulmuşum ki nasıl uyuduğumu hatırlamıyorum. Diğer günlerde böyle geçti ve tam on gün sonra Mekke'den Medine'ye geçmek için otobüslere bindik. Yolda giderken çölden geçtik ve bir sürü deve gördük. Yolda birazcık uyuduktan sonra öğle namazı için mola verdik. Yolda tanıştığım arkadaşlarımla abdestimizi aldık ve namazımızı kıldık. Yola yeniden koyulduk ve Medine'ye vardık. Otelde odamıza yerleştikten sonra, akşam namazı için Mescidi Nebeviye gittik. Burası Hz. Muhammed'in (sav)kabrinin bulunduğu ve Müslümanlara göre ikinci en kutsal mescittir. Burada namaz kılmak bambaşka bir tat verdi bana. Akşam namazı bittikten sonra Peygamberimiz Hz. Muhammed'in(sav) ravzasına gittik. Peygamberimize bol bol salavat çektim.

Dört gün daha Medine'de kaldık ve kuzenlerime birçok güzel hediye aldım. Peygamber Efendimize dua edip, Medine'den ayrılmak için havalimanına gittiğimizde içimde bir burukluk vardı. Uçaktan indiğimizde yine herkes bizi karşılamaya gelmişti. Onları gördüğüme çok sevindim çünkü çok özlemiştim. Yol boyunca gördüklerimi ve öğrendiklerimi kuzenlerimle paylaşmaya başladım. Mübarek toprakları görmenin sevinciyle huzurlu bir şekilde eve geldik. Allah gitmeyen herkese oraları görmeyi, bizlere de tekrar gitmeyi nasip etsin.

KUTSAL TOPRAKLARA ZİYARET

SILA HAYRUNNİSA ÇİFTÇİ 6C-BAŞAKŞEHİR

Yaz tatili gelmişti. Çok sevinçliydim çünkü Ramazan ayının Kadir Gecesi'nde umreye gidecektik. Heyecanlı bir hazırlık başlamıştı. Babam pasaportları hazırlıyor, annem valizleri ayarlıyor, kardeşlerim ise yolculuk için kendilerine göre hazırlık yapıyorlardı. Ben de anneme yardım ediyordum. O kadar heyecanlıyım ki içim içime sığmıyordu. İlk kez Mekke ve Medine'ye gidecektim. Günler günleri kovaladı ve sonunda beklenen gün geldi. Havalimanına doğru yola çıktık, bir an önce uçağa binip o mukaddes topraklara varmak istiyordum. İçimden dua edip, salavat çekiyordum.

Uçağımız Medine'ye inişe geçtiğinde çevreyi izliyordum. O kadar güzel ve nurlu bir yerdi ki gözlerimi alamadım. İstanbul'da niyet edip başladığımız orucumuzu Medine havalimanında açıp arabayla otele doğru hareket ettik. Hurma ağaçlarının ve evlerin güzelliği çevrenin masumiyeti insana huzur veriyordu. Her yer çok güzeldi. Otele vardığımızda, eşyalarımızı koyup yatış namazı için Mescidi Nebevi'ye gittik. Namazdan sonra Peygamber Efendimizi (sav) ziyaret etmeye gittik ama bizi içeri almadıkları için Peygamber Efendimizi (sav) görmeye gittik. Bu sefer onu gördük. Çok sevinçliydim ve çok heyecanlıyım. Peygamber Efendimizi (sav) ve diğer sahabelerini ziyaret etmek beni o kadar mutlu etti ki anlatamam. Yeşil halının bulunduğu Ravza'da namaz kılmak o kadar güzel bir duyguydum ki mest olduğumu sizinle paylaşmak isterim. Onun kokusu, onun görünüşü ve ihtişamı beni adeta büyüledi. Allah sevgisi insanın yüreğini sarıyordu. Pey-

gamber Efendimize (sav) ve diğer sahabelere selam vererek oradan ayrıldık. Ortam o kadar mükemmeldi ki günümüz dolu dolu ibadet ve dua ile geçiyorduk. Hele o iftar vaktinin yaklaşması yok mu marketten alışverişimizi yapıp Mescidi Nebevi'nin bahçesine vardığımızda iftara hummalı bir hazırlanışın içinde buluyorduk kendimizi. Hiç birbirlerini tanımayan insanların iftarlıklarla ikramlaşmaları beni kendimden geçiriyor, bir bayram rüzgân estiriyordu. Namaz sonrası ailece otelde çay içip sohbetten

sonra yatsı ve teravih namazı için Ravza'ya geçiyorduk. Günler hızlı geçiyordu.

Medine'den ayrılıp Mekke'ye yola çıktık. Mekke'ye giderken dualar ettim, Kur'an okudum. Vardığımızda hemen otele gidip abdest tazeledik. O arada kardeşim su içmek istedi. Şadırvan vardı. Annem abdest alıyordu, halam su verecekti ama kardeşim almak istedi. Bastı ama oradan sıcak su akıyormuş eli yanmıştı. Topparlanıp otelin girişine gittik. Buz tutup, soğuk suya koyduk. Annemler oradaki hastaneye götürdüler. Biz de halam, ben, yengem ve iki kuzenim Kâbe'ye doğru yürümeye başladık. Kâbe'ye girdiğim anda gözlerim kapalıydı. Kâbe'nin önüne gelince gözlerimi açtım ve Kâbe bütün ihtişamıyla gözümün önünde duruyordu. Secde ederek duamı ettim. O anda çok mutluydum. Ondan sonra tavaf etmeye başladık. Tavafımız bittiğinde öğle namazımızı kıldık. Namazdan sonra Sefa Merve tepesini yürüdük. Umremizi tamamladık. Daha sonra ikinci namazını kılmak için tekrar Kâbe'ye gittik. Sonradan otele gidip dinlendik. Dinlendikten sonra abdest alıp akşam namazını kılmaya gittik. Akşam namazından sonra tavaf yaptık. Yatsı namazını kılp bir kez daha tavaf yaptık ve otele gittik. O gece uyumadık, ilk önce veda tavafımızı yapıp Kur'an okuyup dua ettik. Havalimanına doğru yola çıktık. Bu Kutsal mekândan ayrılırken çok üzülmuştum ama Allah'ın izniyle bir daha buraya gelmeyi çok istiyordum. Eve gidip bütün büyüklerime Mekke'yi, Kâbe'yi ve Medine'yi anlatmaya can atıyordum.

SANKİ YEDİM CAMİİ

İBRAHİM ERSAL 5D-BAŞAKŞEHİR

Sanki Yedim Camii , 18. yüzyılda Fatih' te yaptırılmıştır. Camiyi kimin yaptırdığına dair kesin bir bilgi yoktur; ama rivayete göre Keçecizade Hayrettin adında bir esnaf yaptırmıştır.

Bu caminin bir de hikâyesi vardır. Rivayete göre Keçecizade Hayrettin Osmanlı döneminde padişahların yaptırdıkları Selatin Cami'lerini görüp imrenerek kendisi de bir cami yaptırmaya karar verir ve para biriktirmeye başlar. Canının istediği hiçbir şeyi almayıp "sanki yedim" diyerek para biriktirir. Bu işi 20 yıl boyunca yapar bunun sonucunda da cami yaptıracak kadar parayı toplar ve camiyi yaptırır. Caminin adı halk arasında "Sanki Yedim Camii" olarak anılmaya başlar.

Bu cami Birinci Dünya Savaşı zamanında Unkapanı'nda çıkan yangından büyük ölçüde etkilenir. 1956 yılında terk edilmiş halde olan bina bir süre marangozhane olarak kullanılmıştır. Daha sonra mahalle halkının topladığı paralarla tekrar cami haline getirilmiştir.

Caminin içi 100 metrekaredir ve aynı anda 200 kişi ibadet edebilir. Tek şerefeli beyaz bir minaresi vardır. Bugün çevresi binalarla çevrilmiştir.

Tarihi bilgisini verdiğim bu camiyi uzun zamandır görmek ve orada namaz kılmak istiyordum. Hiç planlamadığım bir gün kendimi Sanki Yedim Camisi'nin önünde buldum. İkinci namazını kılacaktık ama ev ve apartmanlar arasında kalan küçük caminin kapısı ki-

litli idi. Dışardan inceledim fakat içimi bir burukluk sarmıştı. İkinci namazı için Fatih Cami'sine gittik. Namazdan sonra Fatih Sultan Mehmet'in türbesini ziyaret ettik, dua ettim.

Biraz gezdik, tarihi yarımada daydık, sağımız solumuz her yer tarihti. Derken akşam ezanı okunmaya başladı. Aklımızın, kalbimizin götürdüğü yöne

doğru koşturmaya başladık. Evet, Sanki Yedim Camii açılmış, cemaat toplanıyordu. Biz de ailece caminin içindeydik. Garip bir hisle ezanın okunuşunu, kametin getirilişini bekledim. Namaz başlamıştı...

Camiyi yaptıran kişiyi düşündüm, özeniyordum... Yüzyıllardır her yapılan ibadetten pay alıyor olması gerçekten özenilecek bir durumdu. Düşündükçe O'nu yakınımnda hissediyordum. Namaz bitti ve dua ettik. Camiyi yakından incelerken, dualarım daha da zenginleşiyordu.

Camiden ayrılırken çıkışta Suriye'den gelen savaş mağdurları ile karşılaştık. Başka bir hal kaplamıştı içimi. Benimle yaşıt, benden küçük çocuklar, çocuktan uzak ihtiyaçları için gerekli olan yardım için anneleri ile beraber caminin önünde bekliyorlardı. Şimdi daha farklı bir dünyadaydım. Dualarım değişmişti. "Sanki yedim" diyerek yeniden bir dünya inşa edebilir miydik?

Evden ayrılırken bambaşka bir planımız vardı. O gün Deniz Müzesine ve Ortaköy'e gidecektik. Bizim planımızın tamamen dışında bir gün geçirmiştik. İlahi plan bize uzun zamandır isteyip de yapamadığımız çok özel bir günü yaşatmıştı. Tatilin en bereketli günüydü.

Ya Rabbi bize de, bizden sonrakiler için de iyilikle anılmayı nasip et.

AKDENİZ İNCİSİ

LEVENT CANATAR 7B-BAŞAKŞEHİR

Akşam erkenden yatmıştım, sabah annem beni uyardı: "Levent hadi bakalım hazırlanmamız lazım, tatile gidiyoruz." dedi.

Bir anlığına tatile gideceğimizi unutmuşum, bu yüzden biraz şaşırdım sonra kalkıp hazırlanmaya başladım. Akşama doğru tur otobüslerinin bulunduğu parka doğru yola çıktık.

Otobüse biner binmez tekrar uykuya daldım, tekrar uyandığımda sabah olmuştu nerede olduğumu bilmiyordum.

Annem Fethiye'deyiz dedi. Tur programını elime aldım. Aynı zamanda rehberimiz olan Zehra Abla da bize bilgi vermeye başladı.

İlk olarak Akdağlar'ın eteklerinde bulunan Tlos Antik Kentini de geçerek Yakapark'a ulaştık. Burada alabalıkları elinizle tutup sevebiliyorsunuz. Yemek sonrası antik dönemde Xanthos Çayı olarak bilinen Eşen Çayı ile bütünleşen Saklıkent Kanyonuna geldik. Siz buradan geçmek kolay dersanız bir de bana sorun. Çayı geçmek çok zordu, el ele tutuşarak çayı geçtik, kanyonun arasından yürümeye başladık. Çok keyifliydi.

Saklıkent'ten ayrılarak, sevdiğini azgın dalgalarda yitiren ve onsuz yaşayamayacağını anlayıp kendini Babadağ'dan aşağıya atan Belcekız'ın hüznü efsanesinden adını alan Belcekız Koyu'nda ve Ölüdeniz'de yüzme molası verdik. Belcekız koyunda minik bir ada vardı. Zor da olsa yüzerek adaya ulaştım fakat çok yorulmuştum. O akşam otelimizde deliksiz uyudum. Sabah bizi yeni maceralar bekliyordu.

Fethiye'nin ve Göcek'in birbirinden güzel koylarını ve On iki Adalar'ı görmek üzere tekne turuna çıktık. Kızılada, Göcek Adası, Tavşan Adası, Yassıcılar Adası, Katrancı Adası, Şövalye Adalarını gördük. Burada bol bol yüzme molaları verdik. Denize dalarak deniz kabusu topladım.

Ertesi gün otelimizde annemle birlikte kahvaltımızı yaptıktan sonra 18 km uzunluğundaki sahil şeridiyle Türkiye'nin en uzun plajlarından biri olan ve bir antik şehri de içerisinde barındıran Patara'ya gittik.

Altın sarısı kumsalında verilen yüzme molasında çok eğlendim. Kınık - Kalkan güzergâhını takip ederek dünyanın en güzel plajlarından biri olarak kabul edilen Kaputas Plajı'nda fotoğraf molası verdik. Sonrasında da Kaş'ta kısa bir mola ardından rehberimizin tavsiyesiyle taze badem ve taze sıkılmış portakal suyu içtik. Çok lezzetliydi.

Ardından Üçağız Köyü'ne doğru yola çıktık. Orda Kekova Tekne Turuna katıldık. Kekova Adası, Batık Şehir, Hamidiye Koyu, Tersane Koyu ve yüzme molaları ayrıca içerisinde Anadolu'nun en küçük tiyatrosunu barındıran Simena Kalesini ve denizin içindeki Kekova'nın simgesi yüzen lahit'i gördük. Hepsinin fotoğraflarını çektik. Akşama doğru Antalya'ya gelmiştik. Akşam yemeğini yer yemez uykuya daldık. Sabah yoğun bir program daha vardı.

Sabah olduğunda başka bir tekne turuna daha katıldık. Cennet Koyu, Ay Işığı Koyu, Phaselis Koyu sonrasında küçük kayıklar ile Phaselis Antik Kenti'ne gittik. Phaselis antik kentinde askeri liman, tiyatro, antik cadde ve hamam yapılarını gördük.

Daha sonra dünyanın ikinci, Avrupa'nın ise en uzun teleferiği ile 2'365 Metre yüksekliğindeki Tahtalı Dağı'nın zirvesine çıktık. Muhteşem bir manzarası vardı. Dağın zirvesinde annemle birlikte bol bol fotoğraf çektik ve manzaranın keyfini çıkardık.

Akşam otelimize döndük. Akşam yemeğinin ardından Antalya'daki Yivli Minare, Saat Kulesi, dar sokakları ve tarihi evleriyle Kaleiçi, Antik Yat Limanı gezisi yaptık.

Sabah Perge Antik Kenti'ne gittik. Roma çağında gladyatör dövüşlerinin de yapıldığı tiyatroyu gördükten sonra U şeklindeki stadion surlar, kuleler, kapılar, anıtsal çeşme, hamamlar, agora, su kanalları, direkli caddeyi gördük.

Gezilerimiz sonrasında Alanya'ya doğru hareket ettik. Alanya şehir turu ardından, buz gibi suyu olan Dim Çayı'nda yüzdük. Öğle yemeği sonrasında Dim Mağarası'nı gezdik.

Alanya şehir merkezindeki Damlataş Mağarası'nı ziyaret edip ince kumlu alabildiğine geniş bir plaj olan Kleopatra'nın bile banyo yaptığı söylenen başka bir özelliği de denizin sığ olması ile bilinen Kleopatra Plajı'nda yüzme molası verdik.

Turumuz bitmek üzereydi. Kahvaltı sonrasında, Düden Şelalesi ve Kurşunlu Şelalesi gezdikten sonra, Anadolu'daki günümüze kadar en iyi korunmuş Roma Tiyatrosu'nu Aspendos Antik Tiyatrosu'nu gezdik. Sonrasında hayatımın en eğlenceli dakikalarını yaşadığım, Köprülü Kanyonda Rafting yaptık.

Çok güzel bir turdu. Hem tarihi yerleri, doğal güzellikleri gezme fırsatım olmuş hem de müthiş eğlenmişim.

HEM YAYLASI HEM KAPLICASI AYRI GÜZEL

AHMET MEYDAN 7A-BAŞAKŞEHİR

Karadeniz'in güzel bir yeri olan Rize'de gezilebilecek bir sürü güzel yer var. Kaplıcalardan karlara, derelerden dağlara her yer çok güzel. En sevdiğim de bizim yaylamız. Yaylada kaplıca hariç hepsi var ve ayrıca buz gibi bir suyu da var.

Bu dağlarda Likapa (yaban mersini) diye bir meyve var kendisi çok küçük ama faydaları çok fazla. Bir tane yerseniz ikinciyi almadan oradan gitmezsiniz. En çok lezzet veren, bir avuç likapayı tek seferde yemektir. Toplaması da yemesi kadar zevklidir.

Rize'de bir sürü dere var ve suyu yaz-kış buz gibidir. Derelerde alabalık diye bir balık var farklı yerde o balığı yeseniz oradaki tadını asla geçemez. Günün her anı yiyebilirsiniz. En lezzetli olanları küçük alabalıklardır. Rize'de yemezseniz o eşsiz lezzeti alamazsınız.

Yazın olduğu kadar kışın da çok güzeldir. Mesela bizim yaylada her kış şenlik yapılır ve bir sürü kişi oraya gidip kayak yapar. Bu gerçekten çok zevkli bir faaliyettir. Yazları da kurban keserek, piknik yaparak yazı

çok zevkli bir hale getirirler.

Dağların tepesinde yaz-kış kar var. Kışın gidip orada da kayak yapabilirsiniz. Derelerdeki sular dağların tepesindeki yaz-kış bitmeyen karların suyuyla hiç kurumaz. O yüzden derenin suyu o kadar soğuk olur. Bir de maden suyu vardır ki içine hiçbir katkı maddesi eklenmemiş veya çıkarılmamış. Bu nedenle de çok acı oluyor. Ama fazla içilmesi sağlıksız oluyor. Derelerin kenarındaki yollardan giderken yolda bir çeşme görürseniz o ya maden suyudur ya da buz gibi kaynak suyu...

Rize'de kaplıcalar da vardır. Rize kaplıcalarıyla ünlü değil ama yine de çok güzel bir yer. Kapalı da var açığı da. Ama açığı biraz daha güzel çünkü su sıcakken dışarıya buz gibi oluyor.

Hem yazı hem kışı, hem dağı hem deresi, hem yaylası hem kaplıcası ayrı güzel olan Rize'ye yolunuz düşerse mutlaka gezip dolaşın; eğer yolunuz düşmezse düşürmenin bir yolunu arayın, benden söylemesi...

PRİZREN

CEYDA CEYLAN 7E-BAŞAKŞEHİR

Çok heyecanlıyım. Çünkü babamın doğduğu, 15 aylıkken Türkiye'ye göç etmek zorunda kaldıkları, en son on bir yaşındayken gördüğü yer, Prizren'e gitmek üzere yola çıktık. Büyük halam, annem, babam ve ben; hepimiz çok merak ediyorduk orayı. Ben ve annem ilk defa görecektik. Açıkçası canımın çok sıkılacağını düşünüyordum. Ama hiç de öyle olmadı.

Kendi yaşında iki kız: Nida ve Nisa'yla tanıştım. Çok sıcakkanlı ve sevecendiler. Buradaki diğer insanlar gibi misafirperver olduklarını da unutmamam lazım.

Gezdiğimiz yerlerde Osmanlı mimarisini yansıtan evler, camiiler, köprüler, kaleler, şadırvanlar gördük. Şadırvan olarak adlandırdıkları çeşmeden su içerken "Bunun suyunu içen bir daha gelmek isteyecektir." dediler. Benim de bu söz dikkatimi çekmişti. Gerçekten doğru bir sözmüş.

Şehri ortadan ikiye ayıran Akdere ve üzerindeki Taşköprü görülmeye değerdi. Köprüden geçip Prizren Kalesi'ne çıktığımızda böyle bir manzara karşılaştığımızı ummuyordum. Prizren adeta ayaklarımızın altındaydı. Muhteşem bir görüntüydü. Bu güzel manzaradan sonra biraz dinlenmek için nehrin kenarın-

daki kafelerden birine oturduk. Nehrin o güzel sesini dinleyerek babamın önerisiyle tercihimizi soğuk bozadan yana kullandık. Soğuk Boza'nın Prizren'e özgü bir tadı vardı. Şöyle tarif edeyim: bizdeki bozanın limonatayla karıştırılıp daha sıvı bir hâle getirilmesiyle oluşan bir içecek. Buradaki tüm kafe ve pastanelerde bulabilirsiniz.

Eve geldiğimizde ne kadar yorulduğumuzu düşünürken mükemmel bir sofrayla karşılaştık. Burada Pidayka diye adlandırdıkları üstü yumurtalı ve kaşar peynirli sıcak pideler bizi bekliyordu. Prizren'in meşhur yemeklerinden yedik.

Buradaki her şey mükemmeldi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk. Eve dönüş vakti geldiğinde herkesin bizim gidişimize ağladığını ve üzüldüğünü gördüm. Bizde de İstanbul'daki sevdiklerimize kavuşma sevinci Prizren'deki akrabalarımızdan da ayrılmamızın hüznü vardı.

Uçağa bindiğimizde valizlerimize birçok anı ve güzellikleri de doldurduğumuzu gördük. Yol boyunca yaşadığımız 12 günü 12 yıl boyunca anlatabileceğimizi fark ettik.

ARTISI-EKSİSİ

MERVE GÜNSELİ GÜNEY 6C-BAŞAKŞEHİR

Sizce izlediğimiz dizilerin bize karşı ne kadar yarar ve zararı vardır? Bu dizileri çocukların izlemesi doğru mu? Peki, bu dizileri takip ederken hayatınızdan azalan süreleri düşündünüz mü? Bunların hepsi bir yana sağlığı-mıza zararlı olabilirler mi? Bazı örneklerle inceleyelim.

Dizilere ayırdığımız zaman gerçekten yaşamımızın büyük bir parçası haline gelmiş durumda. İzlediğimizi anlamamız bile olaylar geliştikçe zorlaşıyor. Çünkü diziler beynimizi adeta kilitliyor. Günlük işlerimiz bazen gecikebiliyor. Neden mi? Bizim izlememiz gereken programlarımız vardı öyle değil mi? Hatta sırf onların uğruna uykusuz kaldığımız geceleri saymıyorum. "Uygunsuz davranış içerir!" yazısını görmeyen yoktur sanırım. Nedense takip ettiğimiz bütün dizilerde bu lunur. Başlamadan önce hep bu yazı ekranda belirir. Ama kimse bu yazıya aldırış bile etmez. Rahat bir şekilde televizyon başına oturur. Belki de farkında bile olmadan bir sürü olumsuz içerik görürüz. Fakat artık beynimiz gayet normal algılamaya başlar. Oysaki bize ne kadar zararlı olduğunu bilmez.

SAĞLIĞIMIZ AÇISINDAN TELEVİZYON

Televizyon; sağlığını her yönden tehdit eden bir icattır. Maddeler halinde kısaca bir anlatalım:

- ◆ Gözlerimize bazen kalıcı hasarlar verebiliyor. Ama genel olarak televizyon bize kendimize göre bir gözlük hediye ediyor. Gitgide bu gözlük numarası büyüyor ve eski güzel gözlerimiz

yerine bize numaralı olarak geriye kalan bozuk gözler bırakıyor.

- ◆ Beyin kaslarımız... Onlara iyi bakmalıyız. Dizi izlerken dozu fazla kaçırmamalıyız. Aksi takdirde sistemimiz ani bayılmalarla aksaklık çıkarabilir. Bunun nedeni beyin kaslarının normal iş yaptığından daha çok kasılmasıdır.
- ◆ Hareketsizlik de bunlardan bir tanesidir. Bir dizi en az 1,5-2 saattir. Bu da dizimiz bitene kadar oturmak demek oluyor. Kısacası vücut kasılması tarzındaki şeyler bu nedenle gerçekleşir.

DİZİLERİN BAZI YARARLI YÖNLERİ

- ◆ İllaki yararlı yönleri de bulunur ama bu daha çok dizi izlememiz anlamına gelmiyor tabi. Mesela bazı sahneler öğüt verici küçük olaylar sığdırırlar. Bu izleyicilere karşı yararlı bir faaliyettir.
- ◆ Bazı sahnelerde de oyuncular insanlara yardım ederek iyilik yaparlar. Bu da bize iyilik yapmanın güzelliklerini vurgular.

Kısacası bilinçli bir seyirci olup kendimize zarar vermekten kaçınmalıyız fakat eğlenmeyi de ihmal etmemeliyiz.

İNTERNET HASTALIĞI'NIN TEDAVİSİ

BERKAN TEKİNALP 7B-BAŞAKŞEHİR

Bazı insanlar saatlerce hatta günlerce bilgisayarın başından kalkmazlar ve biz buna kötü alışkanlık deriz fakat bu bir kötü alışkanlık değildir bu bir hastalıktır. 1995'te şaka ile ortaya çıkan bu hastalığı Ivan Goldberg bulmuştur.

Günümüzde bizi bilgisayara en çok bağlayan şeyler; coşkun ve mantık dışı oyun tutkusu, sosyal iletişim siteleri ve internet üzerinden alışveriş yapmaktır. Ül-

kemizde 6-15 yaş grubunun %79.5'i oyun oynamak %53'ü ise sosyal paylaşım siteleri(facebook, twitter vb.) için kullanıyor bilgisayarı

Bu sorunu ortadan kaldırmak için en büyük iş ebeveynlere düşüyor. Çocukla daha çok vakit geçirilip onla bir takım etkinlikler yaparlarsa ben bu sorunun ortadan kalkacağına inanıyorum.

GÖZÜNÜZEKİ PERDELERİ İNDİRİN!

BETÜL ÖZTÜRK 6F-BAŞAKŞEHİR

Küçükken bunu hiç anlayamazdım. Ama yaşıml ilerledikçe gözümdeki perdeler yavaşça kalkmaya başladı. Artık doğruyu yanlış ayırt edebilmeyi öğrenmiştim. Artık ne olduğunu anlıyordum.

O masum sandığımız diziler hiç de masum değil. Sadece insanların ahlakını bozmak için yapılmış bir oyun. Artık gözünüzdeki perdeleri kaldırın. Dışarı çıkın. Sağınız solunuz uygunsuz şeylerle dolu. Peki bu eskiden var mıydı, Türk toplumu böyle miydi, gençlik bu uygunsuz şeyleri nereden öğrendi? Tahmin etmek hiç de zor değil. Türklerin bir ahlakı vardı, edebi vardı, terbiyesi vardı. Böyle değildi Türkler. Ama teknoloji neredeyse ona benzeyelim olayı çıktı. Tamam, teknolojisini örnek alabilirsiniz. Ama ya ahlâkları... Onlardan farkımız kalmadı. Kültürümüz kirlendi. Türk gençliği kirlendi. Geleceğin bireyleri kirlendi. İlk başta

küçük bir şey ile başladı: 'Haftada bir kere izlese ne olur ki!' Sonra daha yeni şeyler ortaya çıktı. Türk toplumu onlara da kandı. Bir, iki, üç derken oyunları hemen etkisini gösterdi. Şimdi halimize bakın. Ahlâkımız yok oluyor. Gözünüzdeki perdeleri kaldırmak zor değil. Gözlemleyin. Gençlerin hareketlerini, giydikleri kıyafetleri, anlamının ne olduğunu bilmedikleri şeyleri dinlemelerini... Hepsi bilinçaltımıza işleniyor.

Yalnız bir şeyden dolayı çok mutluyum. Gözümüzdeki perdeleri kaldırmaya uğraşan öğretmenlerin emekleri çok hoşuma gidiyor. Umarım biz de değerli öğretmenlerimiz gibi iyi nesiller yetiştirebilir ve irademizi kullanarak dizilerin etkisinden kurtulabiliriz. Ama ben gelecek neslimizin bu kadar yıpratılmasına rağmen bu milletin kanındaki iradenin bu olayların üstesinden geleceğine inanıyorum.

EDİRNE'YE YOLCULUK

AYŞE RANA TAKTAK 7E-BAŞAKŞEHİR

Bu yaz gittiğim yerlerden biriydi Edirne. Giderken çok heyecanlıydım, heyecanımın sebebi ise küçükken bir müddet orada yaşamış olmamdı. Sabah erkenden yola çıktık.

İlk durağımız Bayezid Külliyesiydi. Bu külliye Sultan 2. Bayezid 1484-1488 yıllarında Mimar Hayreddin'e yaptırmış. Külliye'nin içerisinde bir camii, tıp medresesi, imaret, darüşşifa, hamam, mutfak, erzak depoları vb var. 2. Bayezid Camii'nin tek bir tane kubbesi ve iki minaresi var. Yanlarında dokuzar kubbeli, kapıları dış yöne açılan tabhane (kitap basımevi) bölümleri var. Külliye'nin içindeki Darüşşifa ve Tıp medresesinin içinde Osmanlı'nın tedavi yöntemlerini gözlemlemek mümkün.

Derken öğlen olmuştu zaten, biz de öğle namazımızı kılmak için Selimiye Camii'ne geldik. Bu camii Mimar Sinan tarafından yapılmıştır ve kendisi bu camii için ustalık eserim diye bahsetmiştir.

Namazdan sonra haliyle karnımız da acıkmıştı. Edirne'ye gelip de ciğer yemezlik olmazdı. Hemen önümüzdeki ilk ciğerciye girdik. Tadı harikaydı.

Karnımızı da doyurduktan sonraki ilk durak Şükrü Paşa Anıtı'ydı. Konu mankenleri ve fotoğraflarla o savaş anlarını yaşıyormuş gibi hissediyordum. Tüyleri diken diken eden bir manzaraydı. Bu müzenin kentin en yüksek yerin de olması da ilgimi çekmişti.

Sıradaki durak Deveci Hanı'ydı. Eskiden hapishaneymiş burası da. İki katlı bir handı ve üst katında yaklaşık 30 odası vardı. Vali Rüstem Paşa zamanında cezaevine dönüştürülmüş. Daha sonraki yıllarda onarım görmüş ve revir ve 4 oda eklenmiş. Daha sonra restore edilen yapıda alt katta Edirneli Ressam Hayri Çizel ile Edirne'de görev yapan Ressam Hasan Rıza Sergi Salonları ile atölyeleri, üst katta ise idari odalar bulunuyor.

Buradan da çıkınca Hasan Sezai Hazretlerinin türbesine geldik. Türbenin önünde bulunan keçiboynuzunun hikâyesi ise beni derinden etkilemişti. Bu hikâyeden de insanlara ön yargıyla bakmamayı ve dedikodulara kulak asmamayı öğrenmiştim. Dualarımızı da edip çıkmıştık.

BAĞIMLI PATATES

İREM AKGÜN 7A-BAŞAKŞEHİR

Bazı şeyler vardır insanı kendine bağımlı kılan. Bunlardan birisi de bilgisayar. Çocuklar okuma yazmayı bilmezken genellikle bilgisayarın kendi içinde olan oyunları oynarlar. Ve zamanla bu bir bağımlılık haline gelir. Zaman ilerler çocuk okuma yazmayı öğrenir ve internete yavaş yavaş açılır. Her bilgisayarı açtığında yeni oyunlar, siteler bulur. Hele o bölüm bölüm ilerleyen oyunlar yok mu? Her gün bilgisayar açmayan bir çocuk bile her gün 2-3 saat bilgisayar başından kalkmaz oluyor o oyunlar yüzünden. Çok bağımlılık yapıyorlar. Bir hayli üzerimde de etkisi de var.

Tabi yaş ilerledikçe bir müddet sonrada insan sıkılıyor bu tür oyunlardan ve sosyal medyaya açılmak istiyor. Hele bir o sosyal medyaya açıldıysa. Eyvah! İki-üç saat bilgisayar başından kalkmayan çocuk hiç bilgisayar başından kalkmaz oluyor. Tabi sadece çocuklar için

geçerli değil bu. Genci, yaşlısı herkes kullanır oldu artık bu sosyal medyayı. Çoğu insan böyle zararlı falan diyor fakat bunu diyen kişilerin yarısı sosyal medyayı kullanıyordur.

Sosyal medya mağduru olanlar içerisinde biz de varız aslında. Neymiş efendim ben şuraya gittim de, şurada fotoğraf çekildim de, şu fotoğrafı şuraya buraya atayım da. Hadi bunlar biraz daha normal. Peki, buna ne diyeceksiniz? Bazı insanlar da var ki, her yediğinin içtiğinin fotoğrafını çekip paylaşıyor. Hak değil midir bu?

İnternetin bu kadar kötü yönleri olmasına rağmen iyi yönleri de var elbette. Sevdiğin konular hakkında bir şeyler araştırırsın. Yeni şeyler hakkında bilgin olur. Hatta bazı şeyleri internet üzerinden bile öğrenebilirsin. Fakat internetin birkaç iyi özelliğinin olması bilgisayarın bağımlılık yaptığı gerçeğini değiştirmez.

İNTERNET VE SOSYAL MEDYA

ONUR GENCER 6F-BAŞAKŞEHİR

Günümüzde çok sık kullandığımız internet, sosyal medyanın üzerimizde ve hayatımızdaki etkilerinin olumluluklarını ve olumsuzluklarını anlatacağım. Öncelikle sosyal medya dediğimiz şey bütün insanların fotoğraflarını paylaştığı birlikte konuşabildiği platformlardır. Facebook, Twitter, Instagram bunlardan bazılarıdır. İnternet ise sitelerine ulaşmak için kullanılan platformdur diyebiliriz.

İlk önce zararlarından bahsetmek istiyorum: Oyunların, filmlerin korsan indirilmesi veya izlenmesi, bunun sonucunda bilgisayarlara virüs bulaşması ve internet korsanlarının insanların dosyalarına zarar vermesi internetin zararlarındandır. Eğer sosyal medyanın zararlarına gelecek olursak ilk olarak gözümüze batan şeylerden birisi vakti boşa harcama, aile ile konuşmaya zaman bulamama gelebilir. Bunlardan farklı olarak insanlar bu sosyal medya hesaplarına en mutlu hallerini

gösteren resimleri, videoları attıkları için bunları gören insanlar ben niye bu kadar mutlu değilim diyerek onlara özenebilir. Ve internet, sosyal medyada da yalan haberlerin dolaşması insanların dünyada neler olup bittiğinden habersiz kılar, bilgi kirliliğine yol açar.

Şimdi yararlarına gelecek olursak internetteki ve sosyal medyadaki haberlerin hepsi yalan değildir, bu nedenle insanlar az da olsa dünyadan haberdar olabilirler. Sosyal medyaların bir diğer güzelliği ise konuşmak isteyip konuşamayan, bir türlü denk gelmeyen veya buluşamayan kişilerin iletişim kurmasına yardımcı olmasıdır. Hatta günümüz teknolojisi o kadar ilerledi ki dünyanın diğer ucundaki kişilerle bile sorunsuz ve görüntülü konuşabiliyoruz.

Yani toparlarsak internetin ve sosyal medyanın iyilikleri de var kötülükleri de. Mühim olan nerede ve nasıl kullanacağını bilmektir.

DİKKAT DİZİ ÇIKABİLİR!

EYÜP KAAAN TAŞPOLAT 8H-BAŞAKŞEHİR

Günümüzde hangi kanalı açsak mutlaka bir dizi çıkıyor karşımıza. Tarih, komedi, dram, eğlence, fantastik... Hepimizin hayatında bir dizi var ve bizler bu dizilerin esiri olmuşuz. Onlarla yatıp kalkıyor, programlarımızı dizilere göre ayarlıyoruz.

Dizi bağımlılığı günümüzde çok yaygındır. Eskiden insanlar ev ziyaretlerinde sohbet ederlerdi. Şimdilerde dizi izleniyor, dizi sırasında hiç kimse konuşmuyor hatta konuşturulmuyor. Daha önce seyretmediğimiz bir diziyi gittiğimiz yerde ya da evimize gelen misafirleri kırmamak için seyretmek zorunda kalabiliyoruz. İnsanlar arası iletişim sona eriyor.

Teknolojinin getirdiği kolaylıklar da dizilere destek veriyor. Durdur, başlat, geri al, kaydet, tekrarını seyret... Hiç dizi seyretmiyorum diyenin bile bir dizisi var as-

lında. Dizilerdeki oyuncular halkın gönlünde taht kuruyor, oynadıkları rollerle özdeşleştiriliyorlar. Gerçek hayatta bile sorgulanıyorlar. Bizler ise dizilere ayırdığımız zamanla ailemizi, arkadaşlarımızı hatta günlük işlerimizi ihmal ediyoruz. Aile içi iletişimimiz kopuyor.

Dizilerin verdiği mesajları da unutmamak gerekir. Bazı diziler sosyal ilişkiler, aile ve arkadaşlık ilişkileriyle ilgili destekleyici mesajlar verirler. Bir şeyler öğretirken bizi günlük yaşamın stresinden, sıkıntısından uzaklaştıran diziler de yok değil.

Kısacası diziler artık hayatımızın bir parçası. Seçmek elimizde, yani kumanda bizde... Kaliteli, doğru mesajlar veren dizileri seçmeli, gereksiz yere ekranı işgal eden, doğru mesajlar vermeyen dizilerle zamanımızı boşa harcamamalıyız.

TEKNOLOJİ GÜZEL ŞEY AMA...

MEHMET EMİN KATİPOĞLU 5A-MALATYA

Teknoloji bana göre gelişmişliğin bir göstergesidir. Hemen hemen her konuda bilgi veriyor. Teknolojinin gelişmesiyle beraber internet ve sosyal medya günümüzün vazgeçilmezleri arasında yer alıyor. Ben bu denememde sosyal medya ve internetin günümüzde hangi boyutlara ulaştığını, bizim üzerimizdeki etkilerini paylaşmak istiyorum.

İnternet ve bununla birlikte sosyal medya kullanımı gitgide artıyor. Aslında farkına varsak gerçekten yararlı ama biz sadece boş vakit olarak nitelendirdiğimiz 24 saatlik günün hemen hemen tamamını sosyal medya aracılığı ile dolduruyoruz. Benim gözlemlediğim kadarıyla bu gelişmenin bize yarardan çok zararı var; sürekli internet üzerinden paylaşım halinde olduğumuz için yeterli iletişim kuramıyoruz, her anımızı takipçilerimizle paylaşıyoruz bu nedenle özel hayatın gizliliği ilkesinden tamamen kopuyoruz, sosyal hayatımız yalnızca sosyal medyadan ibaret oluyor. Aslına bakarsanız ben de pek farklı sayılmam. Bir arkadaşlarıma bakıp çıkayım derken en az 2 saatim internette geçiyor, hiç farkında olmuyorum zamanın nasıl geçtiğinin...

Çok fazla olumsuzluktan bahsettim çünkü son zaman-

larda en çok dikkatimi bunlar çekti, o da biz insanlardan kaynaklanıyor. Bu gelişmelerin olumsuz etkileri olduğu gibi olumlu etkileri de var. Biraz da onlardan bahsedeyim.

Eski çağlarda insanlar aynı şehirdeyken bile mektup aracılığıyla birbirleriyle iletişim kurmaya çalışıyorlardı, ama şu an başka bir ülkede olan sevdiğimiz sesini duyabiliyor hatta görüntülü konuşabiliyoruz internet sayesinde. Sosyal medya aracılığıyla sevdiğimiz yazarları, şairleri vb. takip ederek paylaşımlarından yararlanabiliyor, bazen tanımadığımız insanlarla bile bazı konularda fikir alışverişi yapabiliyoruz. Biz izleyemeden vizyondan kalkan filmi internet üzerinden istediğimiz zaman izleyebiliyoruz. Gazete almaya gerek duymadan güncel haberleri takip edebiliyor, e-kitap sayesinde istediğimiz kitabı okuyabiliyoruz. (Kitabı elimize alıp sayfaları çevirerek okumanın tadını vermiyor ama sonuçta internetin yararı)

Anlatmak istediğim şu: Gelişmenin getirdiği yenilikleri nasıl değerlendiresek o şekilde yararı ve zararı olur. Bence en mantıklısı her açıdan faydalanmak ve ölçüyü kaçırmamak...

(A)SOSYAL MEDYA

EZGİ NUR YAKAR 8H-BAŞAKŞEHİR

Devir teknoloji devri. Bu yüzden sosyal medya ve internetten bağımsız yaşamak pek mümkün olmuyor. Son yıllarda sosyal medya bağımlılığı diye bir hastalık gündemde maalesef. Tüm bu sosyal medya; Instagram, Twitter, Facebook vs. bizi ele geçirmiş durumda. Sosyalliğin gerçek hayatta da yaşanabileceğini unuttuk. Sanal dışında da bir dünya olduğunu unuttuk. Duygularımız köreldi. Aşırı kullanımın verdiği zarar bununla da sınırlı kalmıyor. Bize düşünmeyi unutturmak için ellerinden geleni yaptılar ve başardılar da. Konuştuğumuz konular, yaptığımız muhabbetler sıradanlaşıp basitleşiyor. Düşünmeyi unuttuk. Düşünmeyen toplum eşittir kalkınamayan ülke. Daha sonra sosyal medya'da daha çok vakit geçirip zaman öldürebilmemiz ve için en aptal bir insanın bile kullanacağı şekilde tasarlanmış "akıllı" telefonları verdiler elimize. Bizim yerimize düşündüğü için de akıllı telefon dediler ismine. Bu konu üzerine yapılan tartışmalar, münazaralar vs çok fazla. Çünkü insanlar zararın büyüklüğü konusunda uyanmış durumda. Uyanmak yetiyor mu? Tabi ki yetmiyor. Farkına vardıldıktan sonra bunu haya-

tımızda uygulamak asıl sorun. Google'ın üst düzey yöneticilerinden birinin "Google'da ve diğer her yerde, teknolojiyi, zekâsı en düşük insanın bile rahatlıkla kullanabileceği kadar basit hale getiriyoruz. Çocuklarımız büyüdüğünde teknolojiyi kullanmayı becerememeleri gibi bir şey söz konusu bile olamaz" sözü bütün konuyu özetliyor aslında. Google, Apple, Yahoo ve Hewlett-Packard gibi teknoloji devlerinin çocuklarını göndermeyi tercih ettikleri okullarda teknoloji adına hiçbir şeyin olmadığını biliyor muydunuz? Ve eğitim sistemi bu şekilde olduğu için normal özel okullara göre daha pahalı olduğunu? Teknoloji bize verilmiş harika bir nimet. Bunun farkındayız. Bir tıkla hayat daha da kolaylaşıyor. İnternet üzerinden alışveriş yapabilmek, yemek sipariş edebilmek, oturduğumuz yerden banka işlemlerimizi halledebilmek ve buna benzer çok sayıda hizmet. Ancak bilinçli bir kullanım sonucu bu faydayı elde ederiz. Sosyal medya bizi değil, biz sosyal medyayı yönetebildiğimiz sürece problem ortadan kalkıyor ve bize de keyfini sürmek kalıyor...

TEKNOLOJİ FACİASI: BİZ

FATMA NUR ALEV 8A-BAŞAKŞEHİR

Evet. Ben de dâhil olmak üzere hepimiz en iyi telefonları kullanıyoruz ve telefona bazı sosyal medya uygulamalarını ve internette oynadığımız oyunları indiriyoruz. Eskiden bir ayakkabı boyutu kadar telefonlar varmış cep telefonu yaygın değilmiş ki uygulamaları nereden yüklesinler. İnternet yok bizim kadar şanslı değiller. Benim yaşımdaki ve daha küçük yaşlardaki çocuklar olarak biz çok şanslıyız. Küçük çocukların sosyal medya hesabı var ve yetişkin bir insandan daha iyi telefonları var. Aslında hepimiz kendimizi bilerek riske atıyoruz. Çokça üstünde durulmasına rağmen... Psikolog ve pedagogların dediğine göre internette olan çevrimiçi oyunlar bağımlılık yapıyor. Evet, savaş oyunu örneğin, her bir kişiyi vurduğumuzda puan aldığımız için özellikle çocuklar bunu iyi bir alışkanlık zannettiği için bağımlılık yapıyor. Bunu çocuk gerçek hayatta bile uyguluyor. Sosyal medya kullanımına gelince en çok bilinenler: instagram, facebook, twitter bunlar herkesin neredeyse hesabı olduğu uygulamalar.

Öğretmenimizin sorduğu soruya göre utandım. Sınıfta bu uygulamaları sorduğunda herkes neredeyse el kal-

dırdı. Düşünsenize eve geliyorsunuz, herkesin elinde bir telefon, selam veriyorsunuz, cevap bile alamıyorsunuz. Bir araç yüzünden aile bağlarınızı, sohbet muhabbeti bitirmenize değer mi?

Instagramda yediğimiz yemeği paylaşmadan o yemeği bitirmiyoruz. Bazıları artık nereye gittiğinin saniye saniye konumunu paylaşıyor ve sonra orada neler yaptığını.

İnsan ailesinde, büyüğünden tecrübe ile pekişmiş olarak öğreneceği bilgilerden yoksun kalabilir. Çok önemli olabilir. Belki bir hadis belki bir ayet o ayet hayatınıza küçük bir dokunuş yaparak büyük şeyler değiştirebilir. Bence irade sahibi olarak kendimizi riske atmamalı dünyanın, doğanın, insanın, çevrenin güzelliğine varmalıyız. Elimizdeki oyuncaklarımızdan en azından yarım saatliğine ara vermeliyiz. Son olarak interneti sosyal medyayı ihtiyacı için kullananları içten ve samimi olarak tebrik ediyorum. Böylelikle aile, sohbet, muhabbet, içtenlik kavramlarını o insanlar canlandırmış oluyor.

AZ KULLANIRSAN DEVA, FAZLASI VEBA

YUSUF GHELEM 8H-BAŞAKŞEHİR

Yarıyıl tatilinin bitimine bir gün kalmıştı ve ben günlerin nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Dinlenmek yerine aksine kendimi daha da yorgun hissediyordum. Annemin ısrarları üzerine yatmadan önce çantamı hazırlarken içinde yapılmamış tatil ödevini ve okumamız için verilen birkaç kitabı görünce canım iyice sıkılmıştı. Adı üstünde tatil işte, niye bizi böyle zorluyorlar ki sanki!

Sabah uzun zamandır devam eden baş ağrısı ile uyanırdım. Aynada kendimi görünce inanmadım niye gözlerim bu kadar kanlanmıştı ki? Yoksa annemin dediği gibi internetten dolayı mı? Canım hiç okula gitmek istemiyordu, ödevleri yapmamış olmanın verdiği can sıkıntısı ile okula gitmek için evden ayrıldım. Okula yürüyerek gidiyordum ama bu sefer yol daha bir uzun geldi. Acaba aldığım kilolar mı beni bu kadar yormuş ve terletmişti? Hayır, canım ne alakası olabilir; hava şubatta alışkın olmadığımız kadar sıcaktı ayrıca belki de tartıda bir problem vardı, yoksa iki haftada 7 kilo alınır mı hiç? Birden aklıma arkadaşlarım geldi, tatil boyunca buluşma ısrarlarını başarıyla atlatmıştım. İnternette yeni keşfettiğim oyunda sürekli level atlarken kim basketbol oynamak için arkadaşlarıyla buluşur ki! Hem zaten internetten kendime bir sürü yeni arkadaş edinmiştim. Chatleşerek level atlamak konusunda yardımlaşıyorduk. Facebook ve instagramdan özçekimler paylaşıyorduk. Gerçi bir keresinde kamera açık kalmış ve annemi başörtüsüz görmüşlerdi ama Allah'tan annemin bundan haberi yoktu, yoksa beni mahvederdi. Yine bir keresinde de sürekli chatleştiğimiz bir arkadaşımın uygunsuz resimler gelmeye

başlamıştı ama sormaya utanmıştım. Sanırım istemeden olmuştu, çünkü bana anlattığına göre yaşı benden bile küçüktü, bu resimlerin ne anlama geldiğini ben bile bilmiyorken o nereden bilecekti. Bazen gece geç saatlere kadar uyumuyorduk. Neyse ki annemleri bilgisayarı benim odaya koymaya ikna etmişim de haberleri yoktu bu kadar uzun süre chatleşip oyun oynadığımdan. Hoş, bazen suçluluk hissediyordum ama yine de kendime engel olamıyordum.

Okula vardığımda müdürümüz uzun ve sıkıcı konuşmasına başlamıştı. Konuşmasından sonra İstiklal Marşı okundu ve sınıflara çıktık. Başımın ağrısı hala devam

ediyordu, çok sevdiğim sınıf hocamız Furkan Hoca da bir konuşma yapıyordu ama sanki Çince konuşuyordu hiçbir şey anlamıyordum. Ne kadar kendimi zorlasam da dikkatimi toplayamıyordum. Zaten aklım hala bir türlü atlayamadığım 27.leveldaydı.

Tenefüs zili çalmış Mehmet yanıma gelmişti. Selam verdikten sonra o her zaman ki şakacı sesiyle niye tatilde buluşmak için onu atlattığım konusunda sitem etmişti. Mehmet'i çok severdim ama şu an onu bile çekecek halim yoktu, sadece şu kahrolası baş ağrısından kurtulmak ve uyumak istiyordum. Ayıp olmasın diye tatilin nasıl geçti diye sordum. Mehmet çok iyi dinlendiği ve uzun süredir buluşmadığı arkadaşlarıyla bir araya gelerek çok iyi vakit geçirdiklerinden bahsetti. Ayrıca geri kalan zamanında tüm dersleri tekrar ettiğini ve ödevlerini tamamladığını anlattı. İki haftada bu kadar şeyi nasıl yaptığına bir türlü aklım ermedi. Ama bilirim Mehmet yalan söylemezdi. Mehmet Fen ödevi ile ilgili bana bir şey sormak istediğini söyleyince birden sırtımdan terlerin aktığını hissedip tatilde çok hasta olduğum için ödevlere bakmaya zamanım olmadığını söyleyiverdim. Niyeyse mideme de bir şeyler olmuştu, sıkıntıdan mı yoksa yalan söylemiş olmanın verdiği suçluluk duygusundan mı bilemem ama bildiğim bir şey var eve gidince ilk iş olarak bilgisayarı oturma odasına alacağım ve sadece gerektiğinde ve en fazla günde 1 saat kullanacağım. Çünkü anladım ki internet ilaç gibi az ve gerektiğinde kullanırsan deva, fazlası bulaşıcı hastalık veba gibi.

MÜSRİF OLMA MÜSLÜMAN OL!

İLAYDA GÜR 6C-BÜYÜKÇEKMECE

İsraf, gereksiz harcamalara ve dünya nimetlerinin hızla tüketilmesine sebep olan davranış biçimidir. İsraf, Müslümanlığın ilminde olmayan yüce Allah'ın hoş görmediği davranıştır.

Peygamber Efendimiz (sav) "Hiçbir kul kıyamet gününde ömrünü nerede tükettiğinden, ilmiyle ne gibi işler yaptığından malını nereden kazanıp nerede harcadığından, vücudunu nerede yıprattığından ve bildiklerini yaşayıp yaşamadığından sorguya çekilmedikçe bulunduğu yerden kıpırdamaz." buyurmuştur. Fakat insanlar ne şekilde harcama yaptığına ve ne şekilde kazanç elde ettiğine dikkat etmeden israf ediyorlar. Yiyebildikleri yemeklere, yaşadıkları yerlere, aldığı nefese bile şükretmek ye-

rine boş yere savurmaktadırlar.

İhtiyaç sahibi olanları düşünmeden atılan yiyecek ve giyecekler hem hoş görüntü oluşturmaz hem de Müslümanlığımıza yakışmaz. Müslümana diğerkâmlık yakışır. Başkasının halinden ne kadar anlamaya çalışırsak ahiretimizi o kadar sağlam temeller üzerine inşa etmiş oluruz.

Gelelim şimdi israftan nasıl kaçınabileceğimize: gereksiz yanan lambaları ve elektronik cihazları kapatarak, ellerimizi- yüzümüzü veya dişlerimizi fırçalarken az su kullanarak, giymediğimiz ve kullanmadığımız giysileri veya eşyaları durumu iyi olmayan kardeşlerimize vererek hem onları mutlu eder hem de israftan kaçınıp tasarruf yapmış oluruz.

İSTER FAYDA GÖR İSTER KAYBET

ERTAN SÖZER 8C-ÇEKMEKÖY

Merhaba arkadaşlar. Sizlere internet kullanımı ve sosyal medyadan bahsedeceğim. Dünya genelinde sosyal medyayı en çok kullanan 2. ülke olduğumuza biliyor muydunuz? İzmir Üniversitesinin yaptığı araştırmaya göre öyleyiz. İzmir Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi (GSF) Görsel İletişim Tasarımı Bölümü Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Mehmet Yakın: "Türkiye İstatistik Kurumu Hane Halkı Bilişim Teknolojileri Kullanım Araştırması 2013 verilerine göre 16-74 yaş grubundaki tüm bireylerin yüzde 39,5'i interneti hemen her gün veya haftada en az bir defa kullandı. Aynı dönem ve yaş grubunda internet kullanan bireylerin arasında düzenli internet kullanım oranı ise yüzde 91,6 oldu. Financial Times'a göre Türkiye'de internet kullanıcısı sayısı 36 milyon üzerinde." Ayrıca Webrazzi sitesinin aktardığı bilgilere göre ise Foursquare'da Türkiye, ABD'den sonra dünyada en çok check-in yapılan ikinci ülke. Türkiye böylelikle Brezilya, Rusya, Endonezya, Hindistan ve İngiltere gibi ülkeleri geride bırakmış oldu. Türkiye'nin internet popülasyonunun yüzde 31,10 u Twitter kullanıyor ve bu rakam da Türkiye'yi

Twitter'da dünya birincisi yapıyor. Türkiye'nin Twitter kullanıcısı sayısı ise 11 milyon 337 bin 505. Bu arada Türkiye'nin ardından Japonya, Hollanda, Venezüella, Filipinler ve İngiltere sıralanıyor. Türkiye nüfusunun %96'sı Facebook, %70'i de Google+ kullanıyor. Günde ortalama 4,9 saatimizi kişisel bilgisayarlar üzerinden, 1,9 saatimizi mobil cihazlar aracılığıyla internette harcıyoruz. Evet, interneti ve sosyal medyayı çok kullanıyoruz ama önemli olan çok kullanmak değil, doğru kullanmaktır. Sordüğünüzü duyar gibiyim: Peki nasıl doğru kullanılır? Doğru kullanmak demek hep araştırma yapmak değildir, doğru kullanmak ihtiyacın olamı öğrenip geri kalanlarla vakit kaybetmemektir. Eğer bir kişi vakit öldürmek için internete veya sosyal medyaya giriyorsa o işten hiçbir verim alamaz. Çünkü interneti ve sosyal medyayı "doğru" kullanmamıştır.

Arkadaşlar, eğer interneti ve sosyal medyayı amacına uygun olarak kullanmazsanız siz kaybedersiniz. Bu yazdıklarımı dikkate alırsanız çok fayda göreceksiniz.

YENİ BİR DÜNYA İÇİN...

ŞEYMA DEMİR 7D-BAŞAKŞEHİR

Biz insanlar neleri israf ediyoruz? Yemekler, eşyalar, kâğıtlar ve en önemlisi de zaman... Belki diğerlerinin telafisi vardır. Peki ya zamanımız? Bir daha genç olamayız, şu geçen saniyelere bir daha dönemeyiz. Bunların farkındayken neden zamanımızı boşa kullanıyoruz? Biz zamanımızı harcarken bazıları açlıktan annesini, babasını, çocuklarını kaybediyorlar. Biz burada lüks evlerde yaşarken, pahalı yemekler yerken peki ya onlar ne yapıyor? Evleri yokken, kanınları açken, içecek suları dahi yokken...

Belki de bunlara biz sebep oluyoruzdur. Hakkımız olanları israf edip daha fazlasını istiyoruz. Üstelik onların karnı açken, aileleri yokken. Evimizde kullanmadığımız odaların bile ışığını açık bırakıyoruz, üstelik onların başlarını sokacak bir evleri bile yokken. Sizce

de buna bir son vermemiz gerekmez mi? Evet, onlar için üzülüyoruz ama onlar için ne yapıyoruz?

Ben inanıyorum, eğer geri dönüşüm kutularını arttırsak, elektriği kararmada kullanırsak, kâğıtları israf etmezsek bu açlığa bir son verebiliriz. Şu anda bildiğiniz üzere hepimizin altında lüks arabalar var. Keşke onlara tonlarca para vereceğimize toplu taşıma araçlarını kullansak. Kâğıtları karalayıp çöpe atmak yerine sonuna kadar kullanıp, geri dönüşüm kutularına atabilirsek. Biz bunları yaptığımız takdirde emin olun dünya daha yaşanılabilir bir hale gelir. Gelecek nesillere daha iyi bir yaşam bırakırız, üstelik herkesin karnı tokken.

Her yıl onlarca insan açlıktan, susuzluktan ölüyor. Artık bunlara bir son vermemiz gerekmez mi? Orada açlıktan ölen biri de biz olabilirdik, hala da olabiliriz.

HERKESİN HAKKI

NEVAL ÖZ 8H-BAŞAKŞEHİR

Başta Afrika ülkeleri olmak üzere dünyanın her yerinde yoksulluk yaşayan insanlar açlığın pençesine düşüyor. Yetersiz beslenme nedeniyle birçok insanın hayatı tehlikeye girerken bir kısmı da hayatını kaybediyor. Ne yazık ki açlıktan en çok zarar gören çocuklar oluyor. Bununla birlikte dünyada her gün yoksul insanların ihtiyaçlarını karşılayacak kadar yiyecek israf ediliyor. Biz sorumluluğumuzu yerine getirip bu yoksul insanlara yardım eli uzatsak ve israftan kaçınırsak tüm bu sorunlar ortadan kalkar mıydı?

Dünyanın her yerinde bir lokma ekmeğe muhtaç insan varken günde yaklaşık 5 milyar ekmeği çöpe atarak israf edecek veya küçücük çocuklar soğuktan korunmak için üzerlerine giyecek bir parça elbise, bir çift ayakkabı bulamazken dolabımız patlayacak kadar kıyafetle dolu olsa bile moda yarışlarına girerek ihtiyaç fazlası kıyafetlere milyarlarca para verecek kadar ben-

cil olabiliyoruz. Bencilliğimiz sonucunda zarar gören çocuklar karşısında bile vicdanımız rahat olabiliyor. Yemeklerimizi bunları düşünerek yeseydik belki israf etmezdik bu kadar nimeti, belki de lokmalar boğazımızdan geçmezdi. Bu yüzden hiçbir zaman sahip olduğumuz tüm bu nimetlerde açlıktan halsiz düşmüş çocukların da hakkı olduğunu unutmamalıyız. Onların da yeme-içme dışında mutlu olmaya ihtiyaçları olduğunu da... Yoksul bir çocuğun elinden tutup ona bir oyuncak hediye ettiğimizde onun yüzündeki mutluluk ifadesi tüm çabalarımıza değerlidir. Sonuç olarak dünyanın her yerinde var olan açlıktan zayıf düşmüş küçük çocukları, insanları asla unutmamalıyız. Onlara mümkün olduğunca yardım eli uzatmalı, hiç olmazsa onlar için dua etmeliyiz. İsraf ettiklerimizle birçok insanın hayatını kurtarabileceğimizi ve israftan kaçınmamız gerektiğini asla unutmamalıyız.

İSRAF ETME, İNSAF ET

ZEYNEP BÜŞRA ER 7A-BAŞAKŞEHİR

Etrafımızda binlerce aç insan var ve biz bunları görsek bile kayıtsız kalıyoruz. Onlara yardım etmek yerine sadece bakıp geçiyoruz. Aynı zamanda yardım etmediğimiz gibi evlerde tabakta kalan yiyeceklerimizi çöpe atıyoruz ve israf yapmış oluyoruz.

Geçen gün okulda arkadaşlarımızın tepsilerimizden topladığı ekmekleri gördük. Biz bunları yemiyoruz ve bunlar çöpe gidiyor. Bunun gibi birçok arkadaşımız

yemeyeceği yemekleri alıp belki dokunmadan bırakıyor ve bunların çöpe gitmesi hiç umurunda olmuyor. Sadece yemek israfı yapılmıyor. Doğal kaynaklarımız da israf yapılarak tüketiliyor. Bu da dünyanın geleceğinde yokluğa ve kıtlığa sebep oluyor.

Peygamber Efendimiz (sav) "İktisat eden zenginleşir, israf eden fakirleşir." buyuruyor. Biz de bilinçli tüketim yaparak israfın önüne geçebiliriz.

NE MUTLU BİZE

MUHAMMED ALİ TEKİN 6F-BAŞAKŞEHİR

Tabağını fazla doldurma
Kalmasın artığın orada
Onu bulamayanlar var
Belki de yanı başında.

Bir çocuğun mahzun bakışı
Bir çiçeğin boyun büküşü
İnceltmeli kalbimizi
Paylaşmalı varlığımızı.

İsraf etmeyin diyen
Peygamberin ümmetiyiz
Sözleri emirdir bize
Ona layık olabilsek
Ne mutlu bize!

EKMEĞİN YOLCULUĞU

MİRAY ARABACI 6B-ÇEKMEKÖY

Tarlada başlar hikâye...
Çiftçi eker tohumu, sürülmüş araziye.
Tohum büyür buğday olur,
Buğday işlenir, un olur.

Sıra gelir fırna...
Fırıncı önce unu yoğurur.
Sonra şekil verir, pişirir.
Ekmek olur, nimet olur.

Düşün Afrika'yı, Suriye'yi, Gazze'yi
Bulamıyorlar bir parça ekmeği,
İsraf ettikçe için yanmalı,
Yoksulları düşünüp ekmeği atmamalı.

Sen sen ol kardeş, iyi düşün!
Düşün ki başkalarının hakkını boşa giderme,
Ağızlardan düşürmeyiz peygamberin sözünü
Yiyiniz, içiniz, israf etmeyiniz!

CİMRİLİKTE DE KÖTÜ

BERAY ÖZCAN 8B-MALATYA

İsraf dinimizin haram saydığı çok kötü bir alışkanlıktır. Tüm dünyada israf yaşanmaktadır. Bunu ülkemizde fazlasıyla görebiliriz.

İsraf bir alışkanlıktır. Tıpkı alkol, sigara gibi... Ülkemizde, dünyada her şey israf edilmektedir: Su, yiyecek, zaman... Buna bir "Dur!" demeliyiz. Çünkü bunlara ihtiyacı olanlar var. Örneğin yiyecek daha doğrusu ekmek israfı. 1 yılda 2,1 milyar ekmek çöpe atılıyor. Acaba o ekmekleri çöpe atarken insanların içi hiç sızlamıyor mu? Acaba "Aç olan birçok insan var, ben ekmeğimi neden çöpe atıyorum?" demiyor mu insanlık? Oysaki birçok insan kuru ekmeğe bile razıdır. İnsanların çoğu alınan ekmeğin üzerinden bir gün geçerse yemez. Çünkü o biraz sertleşir. O sert ekmek aç olan insanlara ziyafet gibi gelir. İnsanlar, çocuklarına biraz da olsa anlatmalıdır. Çünkü çocuklar israfın farkında değildir. Onlar için eğlence gibidir. İsraf cimrilikten de kötüdür. Dinimiz israfın kötü olduğunu birçok hadis ile anlatmıştır. Bunlardan biri " İktisat eden zenginle-

şir, israf eden fakirleşir." hadisidir ki bu hadisten israf edenin fakirleşeceğini anlıyoruz. Ayrıca suyu da israf ediyoruz. İnsanlar suyu israf ede ede kuraklığı başlattılar. Yani insanlar kendi sonlarını kendileri hazırlıyorlar. Zamanlarını da kitap okuyarak, yararlı araştırmalar yaparak değil de bilgisayar oynayarak, televizyon izleyerek boşa harcıyorlar. Ama yazdıklarımın en önemlisi yiyecek israfıdır. Çünkü dünyada açlık vardır. Bunun olmasını engellemenin yolu öncelikle sömürge olan devletlerin bağımsızlıklarını kazandırıp sonra da topraklarını nasıl verimli kullanacaklarını öğretmektir. Eğer para ya da yiyecek yardımı yaparsak o yiyecek ya da para kısa sürede tükenir. Hem ne demişler: "Bana balık verme, balık tutmayı öğret."

İsrafı hayatımızdan çıkarmalıyız. Asla israf etmemeliyiz. Ne suyu ne zamanı ne de yiyecekleri... Hiçbirini israf etmemeliyiz. İnsanları da buna karşı uyarmalıyız.

GİZLİ ELEMENT

BETÜL BAŞAR 7D-BÜYÜKÇEKMECE

Şu Boğaz Köprüsü var ya, beni benden alıyor. Hele o Kız Kulesi'ne ne demeli? Efsaneleriyle herkesi şaşırtıyor. İstanbul'un her şeyi birbirinden güzel, Galata'sı, Ayasofya'sı ve birbirinden güzel olan camileri. Örneğin Sultanahmet Camii, Süleymaniye, Fatih ve daha neler neler... İstanbul'un güzelliklerini söylemek yetmez, tabi gelip görmek de gerekir; çünkü gerçekten görülmeye değer yerler. Şu an ben arkadaşlarımla boğazda bir yerde oturuyorum. Kız Kulesi'ne karşı çayımı yudumlarken bir taraftan da arkadaşlarımla eski İstanbul'u konuşuyorduk. Gerçekten de iç ürpertici bir konuşmaydı. Ve o onların hepsi tek tek gözümün önünden geçiyordu.

Ben 13 yaşındayken İstanbul'a taşındım. İstanbul'la ilgili o kadar güzel hayallerim vardı ki... İstanbul'a geldiğimde buradaki karartı tüm düşlerimi yok etmeye yetti. Çünkü burası beni boğuyordu. Aslında sadece beni değil, buradaki herkesi boğuyordu. Peki neden boğuyordu? Onun diğer şehirlerden farkı neydi? İstanbul'un adı vardı ama şanı nerdeydi? İşte her gece bunları düşünürken uyuyordum. Ve böylece zaman bir hayli ilerlemişti. Fakat

bir gün kalktığımda gerçekten İstanbul sokakları çok farklıydı. Sanki savaş olmuştu. Olamaz kim yapmıştı? Neden yapmıştı? Artık kimse sokağa çıkmaz olmuştu. Söyle İstanbul, seni kim bu hale getirmişti? Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı ama nasıl? Birkaç gün okula gidemez hale gelmiştik. Ben de bir gün arkadaşlarımla meydana çağırarak onlara bu olayı anlattım. Onlar da zaten bu durumdan hiç memnun değillerdi. Hep beraber beyin fırtınası yaparak düşünmeye başladık. Birkaç dakika düşündük, daha sonra arkadaşımın aklına bir fikir geldi. Fikir şuydu: "İçimizden birisi ya da birkaçı belediye başkanının yanına gidecek ve isyanını haykırarak." Hepimiz bu fikri beğenmiştik. O sırada iyi giyimli yanında korumaları olan bizi izlediğini fark ettik. Adam galiba bizim anladığımızı düşündü ve yanımıza doğru yürümeye başladı. Kimdi bu adam?

Neden yanımıza geliyordu? diye düşünürken adam yanımıza varmıştı bile. Ve bize yardım edebileceğini söyledi. Çok şaşırmıştık. Belediye başkanına gitme konusunda mı yardım edecekti? Birden yüzümüzdeki meraklı bakışları görünce belediye başkanı konusunda dedi. Ben de adama şunu sordum "Siz de kimsiniz?" Fakat cevabını alamadım çünkü adam soruyu sorduğum gibi konuyu değiştirdi ve bize yaşlarımızı sormaya başladı. Biz de cevapladık. Ama bu iş bize biraz ters gelmişti. Bu adam ya kötü biriye, ya bizi kaçıracaksa. Neden bize kim olduğunu söylemedi? Korkmaya başladık ve teşekkür ettiğimizi söyledik.

Daha sonra adamın yanından ayrıldık ve evlerimize dağıldık. Fakat İstanbul'un durumu artık çekilmez bir şekle gelmişti. Böyle giderse İstanbul diye bir şehir kalmayacaktı. Fakat benim aklıma bundan başka bir şey daha takılmıştı. O adam kimdi? Neyse artık bunları düşünmemem gerekiyordu çünkü uyuma zamanıydı. Kendimi hemen yatağa attım.

Harika, müthiş bir yerdeydim. Yanımdan geçen insanlara nerede olduğumu sordum. Onlar da bana İstanbul'dasın dediler.

Ne, diye sordum. Yani burası İstanbul muydu? Çok ama çok güzeldi İstanbul. Aradığım her şey vardı burada. Hemen bir hayvanat bahçesine gittim. Tam kapıdan geçecektim ki uyandım. Olamaz bunların hepsi bir rüyaymış, dedim kendime ve bir iç geçirdim. Burası neden rüyamdaki gibi değildi? Burayı düzeltmenin tek yolu biz insanlardık. Güneş açmaya başlamıştı. Fakat daha herkes uyuyordu. Ben de uyumaya karar verdim ve gözlerimi yumdum. Ertesi sabah uyandığımda karşıdaki bina yıkılmıştı. Hemen neden yıktıklarını anneme sordum. Annem de: "Bilmiyorum, İstanbul o kadar bozuldu ki ben artık hiçbir şey bilmiyorum." dedi. Belli ki İstanbul annemi çok bunaltmıştı. Bugün yine arkadaşlarımla buluşacağım ve belediye başkanı konusunu konuşacağız. Hemen kahvaltımı yaptım ve arkadaşlarımla buluşmak üzere alışveriş merkezine

deki pastaneye gittim. Daha sonra arkadaşlarım da geldiler. En başta sıcak bir şeyler içtik daha sonra konuyu konuşmaya başladık. Sonra yanımıza dün gördüğümüz bize yardım edebileceğini söyleyen adam geldi. Adam bizim burada olduğumuzu nereden biliyordu? Hepimizin içini bu soru sarmıştı. Fakat adam sonra bize açıklama yapma durumunda kaldı. "Ben aslında dün size kim olduğumu söylemedim çünkü sizin gerçekten azminizi görmek istedim ve kim olduğuma gelirse ben belediye başkan yardımcısıyım. Ve bu yüzden size yardım etmek istiyorum." Çok mutlu olmuştuk. Demek ki bütün endişelerimiz boşunaydı. İçimiz rahatlamıştı. Belediye başkan yardımcısının adı Mehmet Kerimoğlu'ydu. Mehmet Bey'e hemen masamızda yer açtık. Gösterdiğimiz saygıdan ötürü çok memnun oldu. Önce hepimiz kendimizi tanıttık, biraz sohbet ettik. Daha sonra kimlerin belediye başkanının yanına gideceğini konuştuk. Mehmet Bey: "Gönüllü olan var mı?" diye sordu. Ben bir de Zeynep bu işe gönüllü olduk. Mehmet Bey de "O zaman yarın saat 13.00'de belediye binasının önünde buluşalım." dedi. Biz de tamam diye karşılık verdik. Daha sonra Mehmet Bey gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Biz de Zeynep'le belediye başkanına söyleyeceklerimizi düşündük. Sonra da evlerimize gittik. Eve gittiğimde annem mutfakta yemek pişiriyordu. Anneme dedim ki: "Anneciğim artık üzülmemelisin. Biliyorum bizim için korkuyorsun fakat

her şey düzelecek inşallah." Annem: "Nasıl düzelecek bir fikrin var mı kızım?" dedi. O sırada anneme söyleyip söylememek arasında kararsız kaldım. Belki annem belediye başkanının yanına gideceğimizi öğrenirse izin vermezdi. Hem belediye başkanlık binası çok uzaktaydı hem de belediye başkanı çok yoğun olduğu için bizim gibi çocukların şikâyetlerini dinleyemezdi herhalde. Ama ben anneme söyleyecektim çünkü annem bana yarın nereye gidiyorsun dediğinde ne diyecektim. Bu yüzden tekrar anneme dönüp anne korkmana gerek yok ama sana bir şey diyeceğim. Annem meraklı gözlerle bana baktı. Ben de ona teker teker başımdan geçenleri anlattım. Annem ilk başta korktu fakat sonra yanımızda belediye başkan yardımcısının olduğunu hatırlayınca tamam dedi. Ama şunu eklemeyi unutmadı: "Güzel haberlerle dönmeyi

unutma olur mu?" Çok mutlu oldum ve odama gittim. Biraz ödevlerimi yaptım daha sonra güzel bir uykuya daldım.

Ertesi sabah kalktım ve kahvaltımı yaptım. Daha sonra üzerime şık kıyafetler giydim. Belediye başkanının belediye başkanının karşısına güzel çıkmak istiyordum. Yarın saat sonra belediye binasının önünde olmam gerekiyordu. Hemen Zeynep'i cep telefonundan aradım. Telefonu kapalıydı. Bunun üzerine hemen Zeynep'in annesini aradım. Zeynep'in annesi "Zeynep biraz önce size gelmek üzere evden çıktı." Hemen beklemeye başladım. Bizim ev ile Zeynep'in evinin arası yürüme mesafesiyle 10 dakikaydı. Nerede kalmıştı bu kız, derken birden telefonum çaldı. Telefon numarası 0 olan biri aradı. Hemen açtım. Telefondaki kişi "Eğer belediye başkanı ile görüşürsen arkadaşının canını yakarsın." Tam siz de kimsiniz diye soracakken dıt... dıt...

dıt... diye sesler duydum. Telefon kapanmıştı. Tekrar aradım fakat kimse açmadı telefonu. Hemen korku içerisinde belediye başkanının yanına gittim. Olanları anlattım. Belediye başkanı şaşırmıştı. O sırada içeri belediye başkan yardımcısı girdi. Beni burada görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Neden bu kadar şaşırmıştı diye düşünürken gözüme bir şey ilişti. Belediye başkan yardımcısının kolunda bir 0 dövmesi vardı. Bu beni arayan kişinin numarası değil miydi? Ne büyük rastlantı. Yoksa... diye düşünürken Mehmet Bey:

"Benim bir işim vardı unutmuşum." diyerek yanımızdan ayrıldı. Hemen belediye başkanına: "Hakan Bey bugün Zeynep'i kaçırdılar demiştin ya işte beni arayıp tehdit edenlerin numarası 0'dı. Ve Mehmet beyin kolunda 0 şeklinde bir dövme vardı. Bunların bir ilişkisi var mı sizce?" diye sordum. Hakan Bey şaşırmıştı ve dedi ki: "Ben de son günlerde Mehmet Bey'den şüpheleniyordum. Çünkü sürekli bir işi çıkıyordu ve telefonda görüşüyordu. Buna bir çözüm bulmamız lazım." Burada şüpheli bir şeyler dönüyordu. Ya Zeynep'i onlar kaçırdıysa. Hakan Bey'e dedim ki: "Peki o zaman ben Mehmet Bey'i takip edebilirim." Fakat Hakan Bey: "Bu iş takip etmekle olmaz hem sen yapabilir misin?" "Elbette arkadaşım pahasına yapabilirim" dedim. Hakan Bey dinle o zaman gidip Mehmet Bey'in ceketine GPS cihazı koyacaksın ve onun nereye gitti-

ğini anlayacağız. Bu arada ceketini odasında, odası da bir alt katta sağda". Hemen GPS'i alıp Mehmet Bey'in odasına gittim. Neyse ki binadan ayrılmamış, ceketini askıda duruyordu. Hemen GPS'i ceketin iç cebine yerleştirdim. O sırada yere bir kâğıt düştü. Kâğıtta şöyle yazıyordu "KOD:0" Olamaz yine 0. 0 neyin koduydu ki? Neyse bir an önce binadan çıkmalıyım. Çıktıktan sonra derhal Hakan Bey'in odasına gittim. Bizim GPS'ten nereye gittiğine baktım, o sırada Mehmet Bey ceketini giyip arabasına bindi. Biraz sonra da bir şehir suyu şebekesinin olduğu, kimsenin aklına gelemeyecek sığınak gibi bir yerin önünde durdu ve kapıya gidip "0" dedi ve kapı açıldı. Demek ki 0 buranın koduydu. İçeri girdiğinde burası yeraltına benziyordu. O sırada gözümüze bir şey takıldı. Zeynep'i tutsak yapmış sandalyeye bağlamışlardı. Hemen Hakan Bey'in bana hazırlattığı arabayla oraya gittim. 0 diyerek kapıyı açtım. Zeynep beni görmüştü. Adamlar arkada bir şey konuşuyorlardı. Hemen Zeynep'i kurtarmaya gittim. Zeynep'in ipini çözdüm sonra tam dışarı çıkacakken sandalye düştü. O sırada biz hemen dışarı çıkıp arabaya bindik, adamlarda Zeynep'in kaçtığını gördüler ve onu aramaya başladılar. Arabada Zeynep ile birbirimize sarıldık. Ve Zeynep dedi ki 'İstanbul'un bu haldeki nedenini öğrendim. Sığınakta çalınmış bir element

var. Ve bu element İstanbul'dan alındığı için İstanbul eski gücünü ve güzelliğini kaybetmiş. Onu alıp her ilçeye yerleştirirsek İstanbul eski haline döner. Hemen şoföre geri dönmelerini söyledik. Adamlar hala Zeynep'i arıyorlardı. Onlara görünmeden içeri girdik. Elementin olduğu yere geldik. Elementin saklandığı cam kutu şifreliydi. İkimiz de şifreyi tahmin edebiliyorduk. Hemen parola düğmesine basıp 0 yazdık. Kutu açılmıştı. Hemen elementi alıp Hakan Bey'in yanına gittik. Zeynep belediye başkanını gördüğü için çok heyecanlıydı. Hakan Bey'e bir solukta başımızdan geçenleri anlattık. Hakan Bey: "O zaman ne duruyoruz gidip şu elementi yerlerine takalım." Gidip taktık daha sonra da Mehmet Bey ve adamlarını polise şikâyet ettik. Ve bir hafta sonra ben gözlerimi açtığımda işte her şey değişmişti. Her şey çok güzel olmuştu. Aynı rüyamdaki gibiydi, ne arasan vardı. İşte benim İstanbul'um buydu ve böyle kalmalıydı. O sırada arkadaşlarım beni dürttü ve "Ne oldu hayallere dalmışsın. Ne düşünüyordun?" dedi. Ben de: "Eski İstanbul'u." dedim. Arkadaşım da: "Onlar eskide kaldı. Artık güzel İstanbul'umuz var. Hem bak boğaz turu yapmaya karar verdik." Neyse ki eski günlerden kurtulmuştuk. Hemen arkadaşlarıma tamam diyerek yanlarına gittim. Boğaz turu bizi bekliyordu. Ve yeni ve güzel İstanbul havası...

HAYALLERİMİZİN ŞEHİRİ

İLAYDA GACAL 8C-BÜYÜKÇEKMECE

Siyah beyaz bir şehirdir İstanbul. Bazıları beyazı seçer, bazıları siyahı. Kendine özgü bir müziği vardır bu şehir. İçimizi huzurla dolduran ezan sesine kanşan marşların çığılığı, neden ağladığı bilinmeyen bebeklerin çağırışları, pazarcıların bağırışları...

Hayatın hızına kapılıp giden bir sürü insan kaybolup gider bu şehirde. Bazen bir deniz dalgası, bir kestanecisi, bir sokak çalgıcısı insanı alır, götürür. Farklıdır İstanbul. Rüzgârı bir başka eser. Bambaşka hikâyeler fısıldar kulağa. Zengini çok zengin, fakiri çok fakirdir. Vicdanen yoksun bir sürü insan taşır kaldırımlarında. Çıkmaz sokakları vardır İstanbul'un. Hepimizin elbet bir gün yolu düşer bu sokaklara. Eşsizdir İstanbul. Ben bu şehirde doğdum. Bu şehirde büyüyorum. İlk mutluluğum da ilk gözyaşım da ilk hayal kırıklığım da bu şehirde oldu. Gökkuşağını ilk bu şehirde gördüm. Gözlerimi ilk açtığımda bu şehrin kokusunu içime çek-

tim. Bu şehirde ben "ben" oldum.

Kız Kulesi'nin asaleti, Galata Kulesi'nin o dimdik duruşu. Mısır Çarşısı'nın o muazzam kokusu, simidi, çayı. Her haliyle büyüler bizi bu şehir. Nice şiirler yazıldı bu şehre. Nice destanlar anlatıldı. Boşuna mı Hezarfen süzöldü göklerden? Peki ya Fatih? Fatih Sultan Mehmet nice zorluklarla fethetmedi mi bu şehri? Bu şehrin her karış toprağı için binlerce can feda edilmedi mi?

Bu şehir her ne olursa olsun; suçlusuyla, haklısıyla, deniziyle, gideniyle, kalanıyla özeldir bizim için. Hem dememiş mi Necip Fazıl:

Gecesi sümbül kokan

Türkçesi bülbül kokan,

İstanbul,

İstanbul...

İSTANBUL'UN SESİ

İDİL DİREN NAS 7C-BÜYÜKÇEKMECE

Sabahları martı sesleri,
Uyandırır yürekleri,
Feribot sesleri ta uzaklardan gelir,
Köşedeki çiçekçinin mis gibi kokar gülleri.

İstanbul'dur o,
Boğazıyla, deniziyle, havasıyla, toprağıyla
Öğlen olur çocuklar oynar bahçede
İstanbul'dur o akşamki gün batımıyla.

SEN BİZİMSİN

MUHAMMED İSMAİL ALTUN 5A-BÜYÜKÇEKMECE

Doğduğum yersin,
Çok güzelsin.
Türkiye'nin tarihsin,
Çok şükür sen bizimsin.

Camilerinle sokaklarınla
Caddelerinle tarihinle
Havanla suyunla bile
Çok şükür sen bizimsin.

İki kıtayı birleştirensin
Asya ve Avrupa'nın kalbisin
Yeşilliğinle mis gibisin
Çok şükür sen bizimsin.

HER ŞEYİNLE GÜZELSİN...

HALE NUR ÖZTÜRK 6B-BÜYÜKÇEKMECE

Denizin var masmavi,
Gören hayran görmeyen hasret.
Su gibi berrak ve akıcı,
Her şeyinle güzelsin İstanbul

Toprağın var senin,
Nice kahramanlıklar görmüş.
Şanın büyük aşmış dağları,
Her şeyinle güzelsin İstanbul.

Eserlerin, tarihin, geçmişin ve geleceğim
Dünyanın her mekânında senin özlemin.
Dinmese de yaksa da yüreğimi sen,
Her şeyinle güzelsin İstanbul...

Başakşehir'i Çekmeköy'üyle
Büyükcemece'si Fatih'iyle
Kadıköy'üyle Ümraniye'siyle
Sen bizimsin İstanbul.

İÇİMDEKİ ŞEHİR

SEMİH KALYENCİ 8B-BÜYÜKÇEKMECE

Açıkçası bu yazıya başlamadan önce nasıl bir yazı yazacağıma dair hiçbir fikrim veya hiçbir planım yoktu. Fakat bu yazıyı doğaçlama olarak yazmanın daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Neyse, artık yazmaya başladım bir kere; bu işin bana göre dönüşü yok. Evet, artık başlıyorum. Kendi bildiklerime göre içimdeki İstanbul'u anlatacağım. Bir gün babamla Galata Köprüsü'ne balık tutmaya gitmiştik. Aslını söylemek gerekirse ben pek hevesli değildim. Hatta babama balıkçıdan balık alıp eve dönelim diye tutturmuştum. Fakat zaman geçtikçe eğlenmeye başladım. Bunun nedeni balık tutan başka insanlar, denizin üzerinde ötüşen martılardı. Herkes ve her şey bir uyum içindeydi burada. Ya Galata Kulesi'ne ne demeli? Tüm heybetiyle Karaköy'ün tepesinde İstanbul'a hükmediyordu. O kuleye hayatımda sadece bir kez çıkmıştım. Kulenin terasına ilk ayak bastığımda biraz korkmuştum. Fakat terastan İstanbul harika görüyordu. Parmaklıklara tutunup biraz aşağı eğildim. Aşağısı kulenin tepesinden bayağı bir uzaktı. Ama asıl güzel görüntü Haliç'ti, Sultanahmet'ti, ulu minarelerin yükseldiği devasa camilerdi. Hatta içimden kuleden atlayıp kendimi Haliç'in serin sularında bulmak geliyordu. Bir arada Sultanahmet ve civarına gitmiştim. Hiç gittiniz mi bilmem ama kesinlikle gitmenizi tavsiye ederim. Sultanahmet Camisi ve Ayasofya'ya gittiğimde kelimelerin tam anlamıyla büyüldüm. İçlerine girdiğinizde kubbelerinin ne kadar devasa ve göz alıcı olabildiğini göreceksiniz. (Yani benim düşüncem o yönde.) Sultanahmet Parkı'nda ise sanki kendinizi yalancı bir cennette hissediyorsunuz. Büyük ve geniş bir havuzdan akan sular, çeşitli renklerde dizilmiş çiçekler, birbir yeşilliğiyle ağaçlar sizi bu hisse doğru götürüyor. Yakınlarda ise Yeni Cami var. Cami yeni olduğundan değil; ismini öyle koymuşlar. Yeni caminin nedense hiç güvercini eksik olmaz. Herhalde bunun nedeni insanların sürekli güvercinlere satıcılardan aldığı yem, mısır veya simidi fırlatması. Şimdi o bölgeden çıkıp İstanbul'un saraylarına göz atalım. İlk adım Topkapı Sarayı. Onsuz hiç İstanbul olur mu? Bu devasa saray 1478 yılında Fatih Sultan Mehmet tarafından yaptırılmıştır. Ayrıca 380 sene boyunca devletin beyni ve kalbi olmuş burası. Saraya giriş için birçok kapı var ama asıl girişi Ayasofya'nın arkasındaki Bab-ı Hümayun'dur. Topkapı Sarayı sadece bir saray değildi. Devlet için yetiştirilen öğrenciler için medreseler, hastalar için şifahaneler, yoksullar için vakıflar ve aşevleri bulunurdu. Ayrıca şuan sarayın bir kısmı müze olarak kullanılıyor. Kaşıkçı elması ya da Hz. Muhammed (sav)'in hırka-i

şerifini veya buna benzer değerli şeyleri görebilirsiniz. Tam 380 yıl sonra devlet Topkapı'dan taşınıp Dolmabahçe Sarayı'na yerleşmiş. Fakat Dolmabahçe Sarayı Osmanlı binalarına değil de Avrupa'da yer alan saraylara benziyor. Sarayın arkasında büyük bir bahçe var ve yanında sarayla aynı adı taşıyan tarihi bir saat kulesi var. Sarayın içini görünce sarayın benim olmasını istedim. Kristal avizeler, mükemmel bir şekilde yontulmuş ahşap mobilyalar ve çeşitli şekildeki tarihi vazolar saraya farklı bir hava katıyordu. Saray tam denizin kenarında. Bu yüzden sarayı vapurda veya boğazın karşı tarafında görmek oldukça mümkün. İstanbul'da Çırağan ve Beylerbeyi sarayları da bulunuyor. Bu iki saray hakkında bilgi vermedim ama gitmenizi kesinlikle tavsiye ederim. Türkiye'nin en büyük 3 futbol takımı da bu şehirde bulunuyor. Beşiktaş, Fenerbahçe ve Galatasaray. (Bana göre en iyisi Galatasaray.)

Bu kısa futbol bilgisinden sonra sizinle İstanbul'un gökdelenlerine gidiyoruz. Bu tip binalar daha çok Maslak, Şişli, Levent ve Kurtköy'de bulunuyor. İstanbul, Avrupa'da en çok gökdelenlere sahip olan şehir. Günümüzde gökdelen sayısı 130 civarında. Bir dakika! Çok affedersiniz. Sultanahmet Parkı'ndan yalancı cennet diye bahsetmiştim. Bu tabire daha çok yakışacak bir yer var. Orası da Emirgan Korusu. Burası İstanbul'un adeta saklı cennetlerinden. Bu kuru Lale Devri'nden kaldığından dolayı korunun neredeyse her yerini türlü renkten laleler süslüyor. Ayrıca farklı şekilde yontulmuş ağaçlar da koruya farklı bir anlam katıyor. Bu koruda üç farklı köşk var. San Köşk, Pembe Köşk ve Beyaz Köşk. (Ama ben daha çok Beyaz Köşk'ü sevdim.) İstanbul bize kendine has farklı tatları da sunuyor. Mesela Eminönü'nde balık ekmek, Vefa'da boza, Aksaray'da tarihi Koska Helva ve daha neler neler.

Ayrıca sakın Feshane'ye gitmeyi unutmayın. Zamanında bir fes fabrikasıymış burası. Şimdi ise festival ve şenliklerde kullanılıyor. Haliç kıyısında Eyüp merkezine girerken sağınızda kalan büyük yapı Feshane'dir. Finali de Çamlıca Tepesi'nde yapalım. Bu tepe İstanbul'un en yüksek tepesi. Tepede korular, ormanlar, parklar ve çay bahçeleriyle karşılaşacaksınız. Ben oraya bir daha gidersem yanıma kâğıt kalem de getireceğim. Çünkü bu yazıdan sonra canım o tepeye çıkıp bir bardak çay eşliğinde güzel İstanbul'u çizmek istiyor. Oradaki manzara da çizme isteğimin nedeni. Neyse işte, içimdeki İstanbul buydu...

GÜZELLİKLER BEŞİĞİ

MEHMED CİHAD TAŞ 5D-BAŞAKŞEHİR

Dünya güzellikleri burada,
Boğaz Köprüsü, Kız Kulesi, Ayasofya...
En güzel şehir boğazda,
İstanbul gibisi yoktur dünyada...

Kalanlar memnun kalır,
Gidenlerin de aklı kalır,
Hiç kimse unutamaz burayı,
Boğaz'ı, Kız Kulesi'ni ve Ayasofya'yı...

Akşamları sokaklarında kestane pişer,
Yiyen bir daha yemek ister...
Tadına doyulmaz İstanbul'un,
Hiç kimse vazgeçemez İstanbul'dan...

Sıkılınca bir boğaz turu atmak,
Simitle martıları doyurmak,
Bu hayatta ne güzeldir paylaşmak,
Tadına doyulmaz aziz İstanbul...

VATANIMSIN, TOPRAĞIMSIN

CEREN KAYAHAN 5B-BÜYÜKÇEKMECE

Sen Avrupa'sın, sen Asya,
Sen Ulubathı Hasan'sın, sen Fatih Sultan Mehmet.
Sen çocukluğum sen geleceğim,
Vatanımsın, toprağımsın güzel İstanbul.

Yedi tepeli şehrim,
Üzerinde tarih kokan rüzgârlar eser.
Beyaz kanatlı martılar,
Vapurda bizlere eşlik eder.

Günün beş vaktinde,
Ezanlar yükselir minarelerinde.
Huzur dolar içim,
Eyüp Sultan ziyaretlerinde.

Taşın toprağın altın,
Fabrikalarıyla, okullarıyla Türkiye'ye çok şey kattın,
Anadolu insanına kucak açtın,
Hayalleri canlandırdın.

MASAL DİYARI

CEYDA GÜZELTUNÇ 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Taksim'ile tramvayıyla,
Üsküdar'ıyla Kız Kulesi'yle,
Eminönü'yle balık ekmeğiyle,
Eşi bulunmaz İstanbul.

Havasıyla suyuyla,
Bir masaldır bu şehir.
Gözlerini kaparsın alıp götürür seni,
Yedi tepeli İstanbul.

Vapurla boğazda bir gezinti,
Gelir yüzüne bir tatlı esinti.
Sen de seversin bu şehri,
İstanbul.

Gezersin her yerini,
Seversin caddelerini.
Yakında büyüler seni,
Her şeyiyle İstanbul...

NE GÜZEL MANZARA

SALİHA NUR UYANIKOĞLU 5D-BAŞAKŞEHİR

Vardır bir martı havada,
Bakar İstanbul manzarasına,
Konar hemen İstanbul sularına,
Ne güzel bir manzara...

İnsan gelir oturur bir kenara,
Yudumlar çayını doya doya,
Bir oh çeker içinden,
Ne güzel der bu manzara...

DÖRT GÜNDE DEVR-İ İSTANBUL

HAZAL BAŞARAN 5E-BAŞAKŞEHİR

Okulların kapanmasına çok az bir vakit kalmıştı. Öğrenciler karnelerini heyecanla bekliyorlardı. Artık yarıyıl tatili vakti gelmişti. Bütün öğrenciler gibi, Trabzon'un Yoroş Köyü'ndeki öğrenciler de aynı heyecanla karnelerini almak için okula geldiler. Karne alan öğrenciler sınıflarına dağıldı. 5/A'nın öğrencileri de kendi sınıfında öğretmenlerini beklediler. Öğretmen sınıfa geldi ve öğrencilerine:

"Çocuklar başarılarınızdan dolayı size söz verdiğim gibi yarıyıl tatilinde, rehber yardımıyla dört gün boyunca İstanbul'u gezeceğiz. Aileleriniz de bu konudan haberdarlar ve çok mutlular. Sevgili öğrencilerim iki gün sonra otobüsle yola çıkacağız. Unutmayın, bu hayatta ne kadar başarılı olursanız o kadar ödüllendirilirsiniz!"

Öğretmenin yaptığı bu konuşmadan sonra öğrenciler çok heyecanlanmıştı. Çünkü arkadaşlarıyla beraber İstanbul'a gideceklerdi. Daha önceden İstanbul'a gitmiş olan birkaç kişi vardı ama beraber gidecek olmaları onların da heyecanlanmasını sağlamıştı. Bu onlar için mükemmel bir ödül ve çalışkanlarına değmişti. Aradan iki gün geçmişti, öğrenciler en güzel kıyafetlerini alıp yola çıktılar. Giderken çok eğlendiler. Şarkılar söylediler, oyunlar oynadılar.

Akif aralarındaki en heyecanlı kişiydi. Çünkü ilk defa İstanbul'a gidecekti. Oraya vardıklarında saat çok geç olmuştu. Hepsini yorgunluktan kendini yatağa atmıştı fakat Akif heyecandan uyuyamıyordu. Yattığı odanın camından dışarıyı izliyordu ki, bir an kendini İstanbul'un manzarasına kapırdı.

Sabah olmuştu. Herkes erkenden kalkıp kahvaltısını yapmıştı. Öğrenciler ilk olarak akvaryuma gitmek için yola çıktılar. Oraya vardıklarında rehber öğrencilere şöyle dedi:

Çocuklar burası Türkiye'nin en büyük akvaryumunun olduğu alışveriş merkezidir. Şimdi akvaryumu dolaşalım.

Öğrenciler akvaryuma girdiklerine hepsi heyecandan

bayılacaktı. Böyle bir akvaryum görmemişlerdi hayatlarında. Bu koca akvaryum onların küçük balıklarını besledikleri akvaryumdan kat kat büyüktü. Akif yanından geçen köpek balığını görünce hemen öğretmenin arkasına saklandı. Akif öğretmenine:

"Öğretmenim bu canavar da ne?" dedi. Öğretmeni:

"Canavar değil Akif, o bir köpek balığı..."

Öğrenciler orada daha önce hiç görmedikleri birbirinden farklı binlerce balık ve su ürünü gördüler. Akvaryumu gezmeye devam ederken rehber:

"Çocuklar son olarak Yağmur Orman'larını gezeceğiz sizinle" dedi.

Öğrenciler yağmur ormanlarına ilk girdiklerinde nefes almakta zorlandılar. Nemli havaya alıştıktan sonra oradaki böcekleri, hayvanları incelemeye başladılar.

Daha sonra anne ve babalarına hediyeelik eşya aldılar. Sonra da yemek yemek için alışveriş merkezine girdiler. Masaları birleştirip, hep birlikte yemeklerini yediler. Ayrıca öğretmenleri de onlara birer kitap hediye etti. Öğrencilerin ısrarı üzerine 5D sinemaya girdiler. Çıktıktan sonra hepsi korkmuştu. Her şey gerçek gibiydi. O gün çok eğlenmişlerdi. Tekrar otobüse otele geri geldiler. Hepsini çok yorgundu ve hemen uyumuşlardı. Akif İstanbul gezisinde yaşadıklarını günlüğüne yazmaya karar verdi. Yazdıklarını, annesine ve babasına okuyacaktı. Sabah kalktıklarında güzelce kahvaltı yapıp yine yola çıktılar. Mehmet; öğretmeni-ne bugün nereye gideceklerini sorduğunda "Galata Kulesi" cevabını alınca çok heyecanlanmıştı.

Bütün öğrenciler Galata Kulesi'ni çok merak ediyorlardı. Yolda Boğaziçi Köprüsü'nden geçerken hepsi çok heyecanlanmıştı. Çok güzel bir manzaraydı fakat trafikten çok sıkılmışlardı ve bundan dolayı oraya çok geç vardılar. Vardıklarında uzun bir sıra gördüler. Herkes Galata Kulesi'ne çıkmak için kuyruk oluşturmuştu. Onlara sıra geldiğinde hepsinin ayakları ağrıyordu. Ayakta duracak halleri kalmamıştı ama merak ettiklerinden dolayı Galata Kulesi'ne çıktılar. İyi ki de

çıkışlardı. Çünkü çok güzel bir manzara ile karşılaş-
tılar ve rehber anlatmaya başladı:

Çocuklar Galata Kulesi dünyanın en eski kulelerinden
birisidir. Seneye göreceğiniz Sosyal Bilgiler dersin-
de karşınıza çıkacak olan kule, Bizans İmparatorluğu
tarafından 528 yılında Fener Kulesi olarak inşa etti-
rilmiştir. Daha sonra Galata Kulesi olarak günümüze
gelmiştir.

Galata Kulesi'nden çıktuktan sonra şehirde biraz gez-
meye başladılar. Yolda giderken birden şu sesi duy-
dular:

-Vefa boza, şifalı boza, vefa boza...

-Bu ses ne öğretmenim?

-Çocuklar bu bağırın bozacı.

-Boza ne öğretmenim?

-Çocuklar, boza şifalı bir içecek isterseniz alabiliriz.

Bütün çocuklar boza içmek istedi. Öğretmeni onlara
boza almak için bozacıya parayı verdi. Akif tadını çok
merak ediyordu, adı da tuhaf gelmişti. Ama içtikten
sonra gerçekten güzel gelmişti. Daha sonra çocuk-
larla birlikte şehri gezmeye devam ettiler. Yürürken
yabancı bir adam cüzdanını düşürmüştü. Bunu gören
Akif hemen cüzdanı alıp adama koştı, tabi yabancı
dil bilmediğinden sadece peşinden koşuyordu. Hocası
da onu görünce peşinden gitmeye başladılar. Sonun-
da adamı durduran Akif cüzdanı adama verdi. Adam
cüzdanının olmadığını fark edince, Akif'e bir şeyler
söyledi ama Akif anlamadığından öylece duruyordu.
En sonunda İngilizce öğretmeni onunla konuştu. Turist
Akif'e teşekkür etti ve oradan ayrıldı. Sonra arkadaşla-
rı ve öğretmenleri onu tebrik ettiler. Esra, öğretmenine:

-Bu adamın ne işi var ki İstanbul'da öğretmenim?

-Çocuklar biz nasıl gezmeye geldiysek onlar da gez-
meye gelmişler. Burası İstanbul ve burada çok fazla
gezilecek yer var. O yüzden turistlerin çok fazla oldu-
ğu bir şehir İstanbul...

Bu konuşmanın ardından tekrar otobüse bindiler. Öğ-
retmenleri öğrencilerine:

"Çocuklar şimdi Topkapı Sarayı'na gidiyoruz orada
kutsal emanetleri göreceğiz" dedi.

Trafikte biraz kaldıktan sonra Topkapı Sarayı'na vardı-
lar. Rehber yardımıyla oraları gezdiler. Rehber:

"Çocuklar, burası Topkapı Sarayı. Burada Peygam-
ber Efendimize ve dostlarına ait eşyalar vardır. İşte
gördüğünüz Peygamber Efendimizin ayak izi, Pey-
gamber Efendimiz Hz. Muhammed'in kılıcını gördü-
nüz mü çocuklar? Sadece Peygamber Efendimiz Hz.
Muhammed'in değil, Hz. Davut'un da kılıcı burada
bulunmaktadır."

Çocukların çok hoşuna gitmişti burası. Daha sonra
bir şey Fatih'in dikkatini çekmişti. Bunu gören rehber

Fatih'e:

"Bakın çocuklar bu Kâbe'nin anahtarı ve kilididir."

Biraz zaman geçtikten sonra dışarı çıktılar ve fotoğ-
raf çektiler. Hava kararmaya başlayınca otele geri
dönmek için yola çıktılar. Yolda giderken trafiğe ya-
kalandılar. Aradan saatler geçti. Arabalar yavaş yavaş
ilerliyordu. Ahmet merak edip öğretmenine sordu:

"Öğretmenim bu trafik nedeni ile bir saatlik yolu üç
saatte gidiyoruz."

Öğretmen Ahmet'e güldü ve:

"Eee... Ahmet İstanbul'un her özelliği güzel olacak de-
ğil ya, İstanbul'da insanların en büyük sıkıntısı trafik...
Her güzel şeyin kötü bir tarafı olabilir."

Otele vardıklarında saat yedi olmuştu ama hiçbirinin
uykusu yoktu. Bunu fırsat bilen erkekler hemen bir
odada toplanıp oyun oynayacaklardı. Kızlar ise arala-
rında toplanıp İstanbul ile ilgili konuşacaklardı.

Zaman geçti saat dokuzu gösteriyordu ve hepsi kendi
odalarına dağıldılar. Akif yine günlüğüne yaptıklarını
yazdı ve hemen uyudu. Sabah olduğunda bütün öğ-
rencileri bir odada toplayan öğretmenleri öğrencilere
sordu:

"Yarın Trabzon'a geri döneceğiz. Bugün ne yapalım,
herkes fikrini söylesin bakalım."

Bu sorudan sonra herkes fikirlerini söylemeye başladı.
Kimi sinemaya gidelim dedi, kimi ise bir yere gitmeyip
otelde kalmak istediğini söyledi. Kimi ise alışveriş mer-
kezine gitmek istedi ama Akif öğretmenine:

"Öğretmenim lunaparka gitsek güzel olmaz mı?" dedi.

Bütün öğrenciler bunun çok iyi bir fikir olduğunu söy-
ledi. Öğretmen bu fikri beğenince yola çıktılar. Vardık-
larında hepsinin ağzı açık kalmıştı. Hepsi bir şeylere
bindiler, çok eğlenmişlerdi. Akşama kadar oynadılar.
Binmedikleri oyun kalmamıştı ve çok mutlu olmuş-
lardı. Otele döndüklerinde yemek yediler ve uyumak
için odalarına çıktılar. Akif her zaman yaptığı gibi İs-
tambul'daki son gününü de günlüğüne yazmayı ih-
mal etmedi. Sabah olduğunda erkenden yola çıktılar.
Öğretmenleri öğrencilere çekildikleri hatıra fotoğraf-
larını dağıttı. Trabzon'a vardıklarında aileleri onları
okulun önünde bekliyordu. Aileleriyle kucaklaştılar ve
evlerine geçtiler. Akif de evde annesine ve babasına
İstanbul'da ne yaptıklarını anlattı ve onlara hediye-
lerini verdi. Akif, annesine tekrar İstanbul'a gitmek
istediğini söyledi. Annesi ise:

"Oğlum, bu anlattıklarından sonra en yakın zamanda
gidebilmeyi ben de çok isterim."

Akif çok mutlu oldu ve annesine sarılıp onu öptü. Daha
sonra öğretmenin hediye ettiği kitabı okumaya baş-
ladı. Uyku zamanı geldiğinde ise İstanbul'da geçirdiği
günleri düşünerek uykuya daldı.

KALBİMDESİN

TARIK KEREM ÜRKÜT 5D-BAŞAKŞEHİR

Geçmişe dayalı tarihin,
Eşsiz mavi denizin,
Emanetisin Fatih Sultan Mehmet'in,
İstanbul, İstanbul...

İki kıtayı birleştirdin,
Boğazdaki derin güzelliğin,
Örneği yok silüetinin,
İstanbul, İstanbul...

Sultanahmet, Süleymaniye senin mabedin,
Senden ayrı kalmak büyük hazin...
Sen benim kalbimdesin,
İstanbul, İstanbul...

BAKMAYA DOYUM OLMAZ

AHMET TAHA ATALAY 5F-BAŞAKŞEHİR

Bir yanda Kız Kulesi,
Diğer yanda Boğaz Köprüsü,
Bir yanda martı sesleri,
Diğer yanda Emirgan.

Hani anlatılmaz yaşanır derler ya,
İstanbul sen de öylesin.

Sende esen rüzgâr bile farklıdır,
Bazen sert eser bize kızar,
Bazen ılık eser yanağımızı okşar.

Senin tarihin bile başkadır İstanbul,
Ne cevherler saklıdır sende...
Görmesini bilen bir çift göze,
Boğaza yayılmış güzelliğinle,
Bakmaya doyamayız sana,
Sen ne hoşsun İstanbul...

ALTIN ŞEHİR

AKİF SÜHA SÖZERİ 6F-BAŞAKŞEHİR

İstanbul, ülkemizin varlığı, altın şehri,
Semtleriyle ve Boğaz Köprüsü'yle,
Tarih dolu her bir semti,
Adalar Üsküdar, Kadıköy ve Sultanahmet
Ne güzeldir Galata Kulesi'nde izlemek güneşi,
Bayram sabahı camiler cıvı cıvı
Uğurlar gibi Ramazan ayını,
Lale zamanı görmek lazım Emirgan'ı...

DÜNYA CENNETİ

MERYEM SARAÇLAR 6F-BAŞAKŞEHİR

Yeller eser İstanbul tepelerinde,
Ezan sesleri yükselir minarelerinde.
Derya kuzusu balıklar,
İstanbul boğazında tutulurlar.
Turist doludur Sultanahmet, Kapalıçarşı
Eyüp Sultan durur Haliç'e karşı.

Parklarda, bahçelerde, sokaklarda,
Erguvanlar çiçek açar her baharda.

İstanbul'da ayrı bir güzeldir her yer;
Sirkeci, Fatih, Sarıyer
Taksim'de tramvaya binilir,
Acıkınca Eminönü'nde balık ekmek yenir.
Nadir bulunur böylesi,
Başka yoktur onun kadar güzeli.
Ulu hakan Fatih'in emaneti,
Lafı uzatmaya gerek yok, o bir dünya cenneti.

İYİLİKLE FERAHLIK

AHMET FARUK ÖZÇELİK 6D-BAŞAKŞEHİR

Faydalı olalım zararlı değil,
Faydalı olanı herkes sever.
Allah-u Teala da çok sever.
İyilik yap ferahlık bul.

Siz de faydalı olun herkese,
Bir uçan kuş gibi rahatlayın.
Süzülmesini düşünün o kuşun
İşte o zaman anlarsınız huzuru.

Güzel sözlü insanlar,
İyilikle, ferahlıkla, rahatlıkla
İyilik yap ki, çıksın karşına.
Ferahlık rahatlık dediğin duyguyu

Huzurlu bir yaşam için
Sessiz ol da bir bak.
Kuşun cik cik ötmesine,
Damlanın tık tık akmasına,
Huzurun doruk noktasına...

GECELERİME HİLAL OLDUN

BEYZANUR ÖZKARDEŞ 8F-BAŞAKŞEHİR

Poyrazlara sordum bugün seni İstanbul,
Sesini sordum martılara.
Kokunu andım bugün lalelerle İstanbul,
Güllere sordum seni.
Boğazdaki dalgalar boyu yollarını gözledim İstanbul.

Minareler boyu arşa yükseldi sana olan aşkı,
Gecelerime hilal oldun, doğdun İstanbul.
İnce belli bardaktaki çayla izlemek istedim Kız Kuleni,
Sensizlik içime bir kor attı İstanbul.

SENLE BAŞKA GÜZEL

HÜSEYİN HALAÇOĞLU 6A-BAŞAKŞEHİR

AYDINLIĞIM, GÜNEŞİM

ELİF NEŞE BOZLAĞAN 5C-BAŞAKŞEHİR

Ah güzel İstanbul,
Sen kara sevdamsın,
Toprağında cennet kokusu,
Ah güzel İstanbul...

Tarih kokan yellerin,
Savuruyor caddeleri,
Beni benden alan,
Ah güzel İstanbul...

Mavilerin bürüdüğü,
O güzel denizlerin,
İçimi ferahlatıyor,
Ah güzel İstanbul...

Sen benim aydınlığım,
Güneşimsin İstanbul,
Senden ayrı kalamam,
Ah güzel İstanbul...

Ey İstanbul!

Deniz güzeldir senle başka güzel
Mavi, derin, insanı kucaklayan

Boğaz güzeldir senle ayrı güzel
İki yakanın arasında nazlı nazlı akan

Cami güzeldir, senle başka güzel.

Yüksek yüksek tepelerin

Göklere dayanır minarelerin

Camiler, medreseler birleşince oluşur başka bir güzelliğin.

Martıların, vapurların, dağların, taşların sende daha bir güzel

Denizin masmavi bembeyaz Kız Kulesi

Seninle güzel gençliğim

Seninle güzel hayallerim...

HEYBETLİ ŞEHİR

ASLI YENİGÜN 6B-ÇEKMEKÖY

Ben İstanbul doğumluyum ve çok mutluyum. Bana göre İstanbul dünyanın en güzel ve en heybetli şehri... Bu öyküde İstanbul'un ne kadar büyük ve heyecan verici olduğuna tanık olacaksınız.

Sinan, Erzurum'un Aşkale ilçesinde yaşayan bir öğrencidir. İlköğretimini başarıyla bitiren, orta eğitimde okulun en başarılı öğrencilerindendir. Bu başarısında ablasının büyük payı var. Sinan'ın çok iyi yerlere gelmesi için büyük bir çaba sarf ediyor, gece gündüz çalışıyor, kazandığı parayı da Sinan'ın eğitimine harcıyor. Anne ve babası da destek veriyor. Bir gün Sinan eve geldi. Öğretmeninin bir yarışma düzenlediğini ve üç başarılı öğrenciye İstanbul'a gideceğini söyledi. Bunlardan biri de Sinan'dı. Sinan çok sevindi ve ailesinden İstanbul'a gitmek için izin istedi. Ailesi hiç düşünmeden Sinan'ın isteğini kabul etti. Sinan heyecan içinde İstanbul'a gideceği günü bekliyordu ve sonunda o gün gelmişti. Sinan, Hasan, Ayşe ve öğretmenleri birlikte yola koyuldular. Sonunda İstanbul'a gelmişlerdi. İstanbul'da onları yarışmanın yapılacağı okulun müdürü Ahmet Bey karşıladı ve kalacakları yeri gösterdi. Sonunda yarışma başladı. Sinan ve takım arkadaşları yarışmada birinci oldular. Mutluluklarına diyecek yoktu. Öğretmen:

"Beni bir kere daha gururlandırdınız, sizleri çok seviyorum. İstanbul'a gelmişken sizleri güzel bir gezintiye çıkaracağım, dedi. Çocuklar bu duruma çok sevindi. İlk önce Topkapı Sarayı, Ayasofya daha sonra Galata Kulesi'ni gezdiler oradan daha sonra Kapalı Çarşı'ya geçiş yaptılar. Hem hediyelik eşya almış hem de gezmiş oldular. Öğretmenin amcası kapalı çarşıda esnaftı. Oraya gitmişken amcası Kemal Bey'e de uğradılar ve yeğenleri Soner ve Kaan da oradaydı. Yeğenlerini görünce öğrencileriyle tanıştırdı ve oradan ayrıldılar."

Çocuklar bu gezdiğimiz Avrupa yakasıydı şimdi Asya yakasının içinde büyük aynı zaman da uzun bir köprü kullanacağız bu köprünün adı da Boğaz Köprüsü, diye tanıttı öğretmen. Sinan köprüden geçerken adeta büyülenmişti. İlk defa böyle büyük bir köprüden geçiyordu. Köprüyü geçtikten sonra Üsküdar'a geçtiler. Oradaki tarihi yerleri gezdiler ve Çamlıca tepesinde dinlendiler. Öğretmenleri: "İstanbul'u bu kadar sürede bitiremeyiz, çok büyük bir şehir." dedi ve çok mutlu bir şekilde İstanbul'dan ayrıldılar. Sinan hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ailesine bütün yaşadıklarını tek tek anlattı. Bir gün çok çalışıp İstanbul'da bir üniversite kazanacağını ve orada yaşayacağını söyledi.

VAZGEÇİLMEZ MEMLEKET

CANTÜRK YILMAZ 8C-ÇEKMEKÖY

İstanbul, yüzyıllardır birçok devlete başkentlik yapan; günümüzde de ülkemizin ve Avrupa'nın en kalabalık şehirlerinden biridir. Ülkemizde Marmara Bölgesi'nde yer alan şehrin bir kısmı Asya, bir kısmı Avrupa kıtasındadır.

Tarih boyunca Roma, Bizans ve Osmanlı gibi birçok devlete ev sahipliği yapan şehir başkent değişikliğinin ardından başkent olma unvanını Ankara'ya bırakıp; kültür, sanat, ticaret, sanayi, eğitim, turizm ve benzeri sektörlerde merkez olma özelliğini devam ettirmektedir. Geçmişten günümüze kadar birçok farklı kültüre ev sahipliği yapmış İstanbul; günümüzde de kültürel bakımdan daha da ileriye gitmektedir. İstanbul'un diğer şehirlere göre daha fazla kültürel özelliklere sahip olmasının temel nedeni çok farklı medeniyetlerin bu topraklarda yaşamasıdır. Kültürel özelliklerine birkaç örnek vermek gerekirse; dinimizin direği Cami'ler, eşsiz Saray'lar, müzeler, adalar, çarşılar ve birçok mekân kültürel açıdan büyük bir zenginliğe sahiptir. Bu tür güzelliklerin yanı sıra bu koca şehrin olumsuz yön-

lerine de değinmek istiyorum. Giderek artan nüfusa bağlı olarak trafik, sağlanan koşulların yetersizliği, hava kirliliği, gelir düzeylerinin eşitsizliği... Bu şehirde yaşamını sürdüren biri olarak sağlanan imkânların yetersizliğine dikkat çekmek isterim. Okullar, hastaneler, toplu taşıma araçları, çarpık kentleşme ve buna bağlı olarak İstanbul'da yeşil alanların çok az olması giderek kötüleşecek İstanbul'un sinyallerini vermektedir. Hastaneler... Megapol olan bu şehirde birçok devlet ve özel hastaneler bulunmasına rağmen bizlere hala yeterli ve gereken hizmet verilmemektedir.

Okullarda sınıf mevcutlarının fazla olması, derslerde gerekli olan araç gereçlerin yetersiz olması da farklı bir sorun. Giderek artan nüfusa bağlı olarak artan trafik de İstanbulluların bitmeyen çilesi. Bu şehirde bir yerden bir yere gitmek başlı başına bir çile.

Böyle olumsuzluklara rağmen eşsiz manzarası ve güzelliğiyle yine de yaşamaktan vazgeçilmeyecek bir şehir...

KENDİ ÖZEL, RUHU GÜZEL İSTANBUL'UM

KEREM ERKUŞ 7C-MALATYA

Bir aşk şehri İstanbul,
İstanbul bir sevda şehrisin sen.
Anlatılmaz yaşanır dediklerinden
İnsanı kendinden geçirir tarihinden.
Dünya içinde bir dünyasın sen,
Seni almaya kimler gelmedi tarihten.
Peygamberin kutladığı şehirsin sen,
Bu güne kadar neler yaşadın sen,
Kendi özel ruhu güzel İstanbul...
Kimlere tanıklık ettin sen,
Söyle ey İstanbul!
Söyle ki âşık olalım sana yeniden,
Ey İstanbul!
Bir aşk şehri İstanbul...

MİRAY ARABACI 6B-ÇEKMEKÖY

Bir çay içsek Pierre Loti'de,
Güzel manzarayı seyretsek Boğaziçi'nde,
Martılara simit atsak Kız Kulesi'nde,
Namaz kılsak Sultanahmet Camii'nde...

Gülhane Parkı'nda dolaşsak,
Kapalı Çarşı'da alışveriş yapsak,
Deniz kıyısında taşlara otursak,
Galata'dan İstanbul'a baksak...

Bir rüzgâr esti Rumeli'den,
Geldim buralara Haliç'ten,
Mutluyum çok ben,
Nişantaşı'nda gezelim hemen...

FATİH'İN HEDİYESİ

REYYAN DEMİR 5C-ÇEKMEKÖY

Peygamberin müjdesi,
Dost düşmanın gözdesi,
Fatih'in bize hediyesi,
Tarih doludur İstanbul.

Dünyanın biricik incisi,
Başkadır türbesi, camisi,
Gündüzü ve gecesi,
Huzur doludur İstanbul.

İki yakası, eşsiz boğazı,
Amberdir rüzgârın, ayazı
Hem kışı hem yazı,
Sevgi doludur İstanbul.

Taşı altın toprağı rahmet,
Denizi başka bir bereket,
Rengârenk, demet demet,
Anadolu'dur İstanbul.

Bir de trafiğin olmasa,
Gürültün insanları boğmasa,
Her halinle güzelsin ama
Gezelim güzel İstanbul'umda.

TADINI ÇIKAR

EYMEN SAFA SAĞLAM 5A-ÇEKMEKÖY

Kapkara bir duvarın arasında kalmak yerine,
Kendini bırak özgür ol İstanbul'un tadını çıkar.
Yağmurlu bir gecede evde kalmak yerine,
At Boğaza kendini İstanbul'un tadını çıkar.

Koy kendine bir vapura gitsene Sultanahmet'e,
Oradan da git Beyoğlu'na İstanbul'un tadını çıkar.
Bir günde atsan kendini sınır almaz denize,
Kendini bırak özgür ol İstanbul'un tadını çıkar.

BEYAZ MEVSİM

BEYZA NUR ŞİMŞEK 8B-BAŞAKŞEHİR

Kerem, 6 yaşında, anaokuluna gidiyor, bazı şeyleri yeni yeni öğrenmeye başlıyor. Anaokulunda arkadaşları tarafından çok seviliyor, hepsiyle çok iyi anlaşıyor. Yeni şeyler öğrenmeye bayılıyor.

Öğretmenleri bu hafta mevsimler konusunu işleyeceklerini söyledi. Kerem heyecanlıydı, şuan kış mevsimindeydiler ama henüz kar yağmamıştı Kerem kar yağmasını sabırsızlıkla bekliyordu zaten haberlerde bu hafta kar yağacağını söylemişlerdi, Kerem her sabah koşup penceresinden karın yağıp yağmadığına bakıyordu. Okul servisi gelmişti. Kerem hemen atkısını, şapkasını takıp servise koşarak binmişti. Gerçekten hava çok soğuktu. Kerem'in burnu kıpkırmızı olmuştu. Okul dönüşü servisin camına beyaz şeyler çarptığını fark etti. Evet, kar yağıyordu. Bütün arkadaşları cama yapışmış karı seyreliyordu. Kerem servisten inince bir süre dışarıda durup karı izledi, daha yerler kar tutmamıştı ama böyle yağmaya devam ederse sabaha kadar her yer karla kaplanabilirdi. Eve girince yemeğini yedi, biraz küçük kardeşiyle oynadı, ödevlerini de yaptıktan sonra yatağına yattı ve babasının okuduğu masalla birlikte uykuya daldı. Sabah kalkınca cama koştu, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı her yer bembeyaz-

dı. Camı açtı ve camın önünde biriken karı aldı. Elleri donmuştu, kar oynamak için sabırsızlanıyordu. Evde "Kar yağmış kaaar" diye bağırarak herkesi uyandırmıştı. Kahvaltı ederken bir yandan da haberlerdeki kar manzaralarını seyreliyordu. Haberlerde okulların şiddetli kar yağışı nedeniyle tatil olduğunu söylediler. Kerem hem sevinmişti hem üzülmüştü çünkü okuldaki arkadaşlarıyla kar oynamayı çok isterdi. Annesi Kerem'e kar tulumunu giydirmişti aynı şekilde kardeşi Azra'ya da. Birbirlerine kar atarken mahalledeki bütün çocukların dışarı çıktığını gördü. İki takıma ayrılarak kar savaşı yaptılar. Çok eğlenmişti, annesinin eve çağırmasıyla beraber içeri girdiler. Yemeğini yedi ve biraz televizyon izleyeyim derken yorgunluktan uyu-yakalmıştı. Rüyasında harika şeyler gördü. Rüyasında; sonbahar geliyordu ve kurumuş yaprakların üstüne basarak çıtırtılar çıkarıyordu, bu onu çok eğlendiriyordu, yazın plajda kumdan kaleler yapıyordu, denize giriyordu, ilkbaharda ise bahçedeki çiçeklerini suluyor, onları kokluyor, kelebekleri seyreliyordu. Uyanıldığında diğer mevsimlerin de muhteşem olduğunu ve bütün mevsimlerde yapılacak özel şeylerin olduğunu da öğrenmiş oldu.

ÇOK SEVDİK SENİ

MERVE YAREN KIRGIÇ 7B-ÇEKMEKÖY

Senin her şeyin güzel İstanbul!

Yazın, kışın, baharın, güzün...

Karında üşüdük, güneşinde terledik ama

Biz seni çok sevdik be İstanbul!

Sen çok cömerttin ya İstanbul!

Bahçelerinden az mı çiçek kopardık,

Sokaklarında az mı top oynadık...

Biz seni çok kıskandık İstanbul!

Bizi yordun da sen biliyor musun İstanbul?

Trafiğin bizi katletti.

Ama ne olursa olsun,

Biz seni çok özledik İstanbul!

İstanbul buradayız biz,

Boş kalmayacak hiçbir yerin

Sönmeyecek ışığın

Biz sana çok alıştık be İstanbul!

KAR TANESİ

MUHAMMED İZZEDDİN YILDIZ 5B-BAŞAKŞEHİR

Mevsimlerden kıştı. O gün camı açıp kar tanelerini izliyor, nasıl oluştuklarını hayal etmeye çalışıyordum. Ama birden alnıma sert bir kartopu geldi. Sandalyeden düşüp bayıldım. Gözümü açtığımda her yer su ile kaplıydı ve ben de bir su damlasıydım.

Nehirde sürüklenerek bir göle ulaştım. Akşam olunca uyudum. Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Öğlene doğru hava ısınmaya başladı. Gittikçe hafifliyordum. Artık su buharı olmuş, havaya yükseliyordum. Bir bulut olmuşum. Rüzgârın çıkmasıyla kuzeye doğru sürüklendim. Gece gündüz yol aldım. Artık günleri, ayları

sayamaz olmuş, tükenmişim. Hantallaşan vücudumu, ağırlığımı taşıyamıyordum. Ailemi ve evimi özlemiştim. Hava gitgide soğuyordu. Kuzey kutbuna varmıştım ki; kutup ayıları, foklar ve penguenler gördüm, bir kar tanesi olarak yere düşecektim. Tam o anda annemle babamın sesini duydum.

Gözlerimi açınca ne olduğunu anladım. Demek ki her şey bir rüyadan ibaretmiş... Akşam olup yatağıma girince, halime şükrettim. Bence bu sıcacık yuva bana yeterdi. Ama kış mevsimini de halâ özlemiyor, dört gözle beklemiyor değilim...

EVET, EVET BU OLMAK İSTİYORUM

AHMET SÜHA ALTAŞ 6B-MALATYA

Ben "kış" olmak isterdim. Çocuklar oynasın, eğlensin, yüzleri gülsün diye. Ama düşündüm de kış olsam evsizler soğukta üşürler. Ben buna çok üzülürüm.

"Yaz" olabilirim. Herkes eğlenir, denize girip yüzer. Ama çok sıcak olursam kuraklık gibi felaketler olabilir. Bu sefer verimlilik olmaz ve herkes aç, susuz kalır. Bunun da olmasını istemem.

Evet ya "sonbahar" olabilirim. Çocuklar zarar görmez. Yapraklarla oynar, üstlerinde zıplayıp eğlenirler. Tabii çok yağmur yağdırsam her yeri sel basar ve yaprakları dökülürse ağaçlar üşür. Bu da olmasın.

Yok, yok ben en iyisi "ilkbahar" olayım. Kimseye bir zararım dokunmaz. Herkes kırlarda koşar, oynar. Her yer, ağaçlar çiçek açar. Çok güzel olur. En iyisi ilkbahar olmak... Evet, evet öyle.

MEVSİMLER KAPIYI ÇALINCA...

YUSUF ÇELİK 6E-BAŞAKŞEHİR

İlkbahar kapıyı çalınca

Yeşermeye başlar ağaçlar.

Havalar ısınmaya başlayınca

Üzülür soğuk rüzgârlar.

Yaz kapıyı çalınca

Dolmaya başlar parklar.

Karpuzlar manavlarda satılınca

Renklenir sofralar.

Sonbahar kapıyı çalınca

Dökülmeye başlar yapraklar.

Okullar yaklaştıkça

Neşelenir çocuklar.

Kış kapıyı çalınca

İnsanı donduran soğuklar.

Tane tane karlar yağınca

Kardan adam yapar çocuklar.

GÖK KUŞAĞI

ZEYNEP ÖZEK 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Dört ayrı yaşantı,
Hepsi bir yıla dolandı.
Sarı, beyaz, yeşil, kırmızı
Hepsi birbirinden farklı.

Kırmızıdır sonbaharın rengi
Yağmurlarla anlaşılır gelişi.
Yapraklar dökülürken yerlere,
Rüzgâr savurur her yere.

Kışın rengidir, beyaz
Her yer olur bembeyaz.
Karda oynar çocuklar,
Kışın keyfini çıkararak.

Yeşildir, ilkbaharın rengi.
Ağaçların çiçeğinden belli.
Kuş ve böcek sesleri,
Hepsi birbirinden gizemli.

Sarıdır yazın rengi
Güneşi, kumsalı ve denizi,
Hepsi ayrı ayrı eğlenceli
Herkes mutlu ve neşeli.

YENİ BAŞLANGIÇLAR

YİĞİT KAYA 7A-BÜYÜKÇEKMECE

Dört mevsimden oluşur;
Canlıların hayatı,
Hepsinin güzelliği,
Birbirinden çok farklı.

Önce ilkbahar gelir;
Yeşillenir dünyamız,
Kuşların cıvıltısı,
Sarar bütün dünyayı.

Sımsıcak esintiler;
Deniz, güneş, gökyüzü,
Yazın bir başka güzel,
Güneşin gülün yüzü.

Sonbaharda dökülür;
Sararan tüm yapraklar,
Yağmurla hayat bulur,
Çatlamış kuru topraklar.

Kışın beyaz örtüsü;
Güldürür yüzümüzü,
Yepyeni başlangıçlara,
Hazırlar ömrümüzü.

DÖRT TAD, DÖRT MEVSİM

ZEYNEP GÜL AKTAŞ 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Karın her bir tanesini hissedebiliyorsan,
Çocukların kardan adam yapma sevincine tanık olabiliyorsan,
Bembeyaz karın üstünde melek yapıyorsan,
Pencerenin önünde kahvenden yudumlayıp kar tanelerini izliyorsan,
Kışın tadını çıkar.

Yeşil çayını yudumlarken, yaz yağmurlarını izliyorsan,
Güneş çıktığında çimenlerde yuvarlanıyorsan,
Yeni çıkmış papatyalardan taç yapıyorsan,
Yürüyüşe çıktığında havanın kokusunu içine çekiyorsan,
İlkbaharın tadını çıkar.

Kocaman kumdan kale yapıyorsan,
Deniz dalgalarını dinliyorsan,
Denize bakıp buzlu limonatanı yudumluyorsan,
Kızgın güneşte güneşleniyorsan,
Yazın tadını çıkar.

Yağmuru dinlediğinde, sana yılın son şarkısını çalıyorsa,
Çiseleyen son damlalarla yürüyüşe çıkıyorsan,
Sararmış yaprakların çıtırtılarını seviyorsan,
Yağmur birikintilerinin üzerinden atlayıp ıslanıyorsan,
Sonbaharın tadını çıkar.

KAR DENİNCE AKLA

ÖMER FARUK UMUNÇ 5C-BAŞAKŞEHİR

Kar yağar lapa lapa,
Her yer bembeyaz olmuş.
Bir bakmışsın ki yağmur bastırmış,
Eritmiş, kar diye bir şey kalmamış...

Dışanda kalanlar ne yapsa,
Üşümüş, donmuş çocuklar.
Acıyan yok o kara kışta,
Fakir sefil insanlar...

Kışın güzelliği bir başka,
Var tabi bazı sorunlar.
Olsa da, olmasa da iyi insanlar,
Kışın güzelliği bir başka...

Kış bitti diye üzülürken,
İlkbahar başlar diye sevinirsin.
Havalar ısınırken,
Bir yandan yazı beklersin...

HANGİSİ DESEM

SÜMEYYE ÇİÇEK 5C-BÜYÜKÇEKMECE

İlkbahar, yaz, sonbahar, kış
Birbirini kovalar bütün yıl.
Nasıl da hızlı geçti güzelim yıllar,
Sanki daha dün mevsimlerden sonbahar.

Kışın keyfi bir ayındır,
Kardan adam yapmak çok farklıdır.
Burnuna havuç koymayı unutma sakın,
Kardan adamı ağlatıp eritme sakın!

En sevdiğim mevsim ilkbahar,
İnsanın içi neşe dolar.
Çiçekler açar kelebekler uçar,
En güzel mevsimdir ilkbahar.

İHTİŞAMLI GEÇİŞ

NİHAN DEMİR 6F-BAŞAKŞEHİR

Bahar gelmiş, hoş gelmiş
Evlere şenlik gelmiş.
Küçücük kalplerde
Kocaman yerler edinmiş.

Yaz gelmiş, güneş açmış
Soğuk, sıcaktan kaçmış.
Rengârenk çiçeklerse
Minicik birer taçmış.

İşte sonbahar gelmiş,
Ağaçlar hep kelmiş,
Meyve popülerleri
Nar, armut, cevizmiş.

Kış gelmiş, soğuk gelmiş,
Kışın gülü kardelenmiş,
Kartopu, kardan adam derken
Çocuklar evin yolunu şaşmış.

HEPSİ BAŞKA GÜZEL

İREM ENİŞ 6F-BAŞAKŞEHİR

Çiçekler açar ağaçlarda,
Hafif de ılnır hava
Kuşlar başlar şakımaya,
İşte geldi ilkbahar.

Çiçekler meyve olur sallanır dalda,
Hava da, başlar ısınmaya
Yaz bunaltınca canlıları
Denizler dolup taşar adeta.

Yapraklar başlarlar sararmaya,
Yağmur da hemen başlar yağmaya,
E hal böyle olunca
Şemsiyeler çıkar ortaya,
Sonbaharın başında sonunda ortasında

Sonbaharda biter, kış gelir soğuşuyla
Hayvanlar yatar kış uykusuna
Kar da yağar lapa lapa
Sokaklar dolar kardan adamlarla.

HEPSİ DE ÇABUK GEÇER

ZEYNEP BİLGE YILMAZ 5B-MALATYA

İlkbahar başıdır mevsimlerin,
Türlü türlü yemişlerin,
Kokan çiçeklerin,
Yuva yapan leyleklerin,
İlkbahar başıdır mevsimlerin.

Yaz,
Hadi yiyelim al kiraz,
Renkli dondurmalar,
Plajdaki kumlu ayaklar,
Çabuk geçer yazlar.

Sonbahar,
Döküldü yapraklar,
Karardı havalar,
Açıldı okullar,
Hüzünlüdür sonbahar.

Severim kışı,
Hele bir de kartopu savaşı,
Büründü her yer bembeyaza,
Karlar döndü kardan adama,
Doyulmaz kışa.

Renkli renkli mevsimler,
Hepsi de çabuk geçer,
Her mevsim güzel,
İnsan verirse değer.

MEVSİMLER

ÖMER HAŞLAK 6B-ÇEKMEKÖY

Bahar gelince içimiz coşar.
Neşe ile öter kuşlar,
Çiçekler açar, güneş ışıldar
Ne güzeldir ilkbahar.

Yazın coşkusu bir başkadır,
İçimiz kıpır kıpır.
Bitmese keşke bu yaz,
Ama her şeyin bir sonu var.

Derken güneş solmaya başlar,
İçimizi bir hüzün kaplar.
Her yerde yağmur, rüzgâr
Mevsim artık sonbahar...

Birden havalar soğur,
Kış gelir, fırtına ve kar.
Bizim sıcak yuvamız,
Dışarda yalnızlık var.

MEVSİMLERİN ESRARI

MÜŞERREF BEYZA YILDIZ 8B-MALATYA

Mevsimlerin anlamını en iyi çok yaşamış insanlar bilir. Çok yaşamış derken gelip geçen yıllardan bahsetmiyorum. Yanaklarından gözyaşı süzölmüş, yüz kaslarına engel olamayan ve tebessüm etmeden duramayan, mutluluğu, sevinci, üzüntüyü, kıskançlığı, nefreti kısacası her duyguyu tatmış insanlardan bahsediyorum.

Çok yaşamış insanlar mevsimlerin anlamını iyi bilmekle kalmazlar aslında onlar mevsimlerin ta kendisidir. İlk yazdır çok yaşamış insan. Henüz hayatın gerçekleriyle karşılaşmamıştır. Her şey ona rengarenkmiş gibi gelir. Hayatında sönük renklere yer yoktur. Bu aşamada genellikle mutlu olur. Bana komik gelen tarafı da hayatının hep böyle devam edeceğini düşünmesidir. Ta ki sonbaharın habercisi olan soğuklarla karşılaşana kadar... Ben bu soğukları hayatımızda önümüze çıkan engellere benzetiyorum. Mesela yalanlar, bencillik, dedikodu, kavgalar ve bunun gibi bir çok olumsuz şey. İlk önce bu olumsuz şeylerle karşılaşsınız sonra hepsi teker teker sizi esir alır. Yapraklar gibi yavaş yavaş sararır sonra da dalından kopar süzöle süzöle yere doğru düşersiniz. Yaz aylarında çiçekler, güneş ve bunun gibi birçok şey size eşlik ederken yalnız değilsinizdir; ama sonbaharda hepsi teker teker kaybolur. Ben bütün bu kaybolan şeyleri arkadaşlara benzetiyorum. Hani derler ya sonbahar yalnızların mevsimidir diye. Sonbaharda yalnızsınızdır. Eğer biraz daha ağlırsanız yanaklarınızda izler kalacağından ya da gözlerinizin kırmızıya döneceğinden korkarsınız. Eğer şanslıysanız size destek olan biri çıkar. Ama size bir sır vereyim mi? Bu sadece bir kandırmacadır. O destek olacak kişiyi hep beklersiniz fakat ne gelen vardır ne giden. Yalnızsınızdır. Etrafınızda onca insanın olması

bir şey değıştirmez. Eğer siz onca insanın arasında yalnız hissediyorsanız ne gerek var ki onlara. Zaten onca insanın kendi dertleri arasında sizi düşüneceğini zannetmiyorum. Çünkü insanlar bencildir. Sonra yavaşça üçüncü aşamaya geçersiniz. Hayatınızın kış günlerine. Hayatınızın en kötü günlerini bu aşamada yaşarsınız. Nefreti sonuna kadar hissedersiniz. Çoğu zaman neyden nefret ettiğinizi bile bilemezsiniz. Belki de nefret edilecek o kadar çok şey vardır ki hangisinden nefret edeceğinizi şaşırırsınız.

Ama sonra bence en güzel aşama olan son aşamaya gelirsiniz. Hayatınızın ilkbahar günlerine. Bu aşama bana göre dünyanın en güzel şeyi olan "umut" aşamasıdır. İlkbahar da zorlu geçen bir kışı atlatmış; kendinize, geçmişe bakma olanağı sağlamışsınızdır. Hani ilkbaharda çiçekler tomurcuklanır ya aynı sizin içinizde de olur. Tekrar yaz günlerine dönmeyi umut edersiniz. Bu küçük umut tomurcuklarını büyötmek sizin elinizdedir. Unutmayın, her fırtınanın ardında bir gökkuşağı çıkar! Hayatınızın tekrar yaz dönmeye sizin elinizdedir. Hayatımızı bir hamura benzetebiliriz. Onu bizim düşüncelerimiz, yaptıklarımız şekillendirir.

Hayatımız mevsimlerden oluşmaktadır. Ama şunu unutmayalım ki sonbahar ve kış olmasaydı hayatımızda tecrübesiz kalırdık. Her mevsim birbirini tamamlar. Biri olmazsa diğeri de olmaz. O yüzden siz siz olun, sonbahar ve kıştan dersler çıkarmaya bakın. En kötü gününüzde bu günlerin de gelip geçeceğini; mevsimlerin sırasının yaz, sonbahar, kış, ilkbahar şeklinde olduğunu ve yaz günlerinin elbet geleceğini unutmayın. Çok yaşamış insan tavsiyesi.

MÜJDECİ BAHAR

BURAK FURKAN MARTİN 5B-ÇEKMEKÖY

Baharın gelişı; karanlık, puslu ve kasvetli günlerin sona erişidir. Herkesin kalın kalın giyindiğı günlerin bitmesi, güneşin kendini daha çok göstermesidir.

Pencereyi ardına kadar açıp derin bir nefes alıştır. Parktaki çocuk seslerinin, kuş cıvıltılarına karışmasıdır. Kuruyan dalların yeniden yeşermesidir. Sanki ağaç dallarında kışın yediğimiz patlamış mısırlar var. Bahar çiçekleri, çiçeklerin gonca gonca tomurcuklanmasıdır. Bahar rengârenk keleklerin çiçekler arasında me-

kik dokumasıdır. Bahar bence ekşi yeşil erik ve arkasından gelecek kirazı beklemektir.

Her bahar gelişı doğadaki diriliş, tazeleniş yüreklerimizde de temizlik ve tazeleniş demektir. Güneşin pırl pırl aydınlığı kalplerimizi de aydınlatsın. Daha merhametli daha adil yüreklerle, daha temiz ve şeffaf düşüncelerle daha nice güzel baharlara erişebilmek dileğiyle...

BİR NOKTA “.”

ÖMER FARUK DAĞLIOĞLU 6F-BAŞAKŞEHİR

Merhaba, ben bir noktayım; beni bilmeyeniniz yoktur. Ben en çok cümlelerin sonunda kullanılırım. Benim birçok arkadaşım var bunların bana en yakın olanı virgül arkadaşımıdır.

Virgül ve ben gayet normaliz fakat bazı arkadaşlarımızın çok belirgin özellikleri var. Örneğin soru işareti çok meraklıdır, hep sorular sorar ve çok bilgilidir; ama ünlem her işi abartır. Örneğin bir uçak gördü, onu bize şöyle anlatır: “Arkadaşlar geçen gün bir nesne gördüm, havada dengede duran ev gibi bir şey. Çok beyazdı ve büyüktü, üstümüze düşecek sandım, korkudan elim ayağıma dolandı. Parantez ise derine inmeyi sever yani detayları anlatır. Başka noktalama işaretleri de var ama biz virgül, soru işareti, ünlem, parantez ve ben en iyi arkadaşlarız. Evet, şimdi sizlere bir günümüzü anlatacağım. Sabah erkenden kalkarız diyemeyeceğim; çünkü biz uyumayız, gece gündüz her zaman çalışırız. Benim işim yazılmak olduğu için çok çalıştığım söylenmez aslında. Ben de sabah erken kalkarız demek isterdim ama öyle değil. Bu güne nereden başlayacağımı bilmiyorum, geceleri uyusaydım o günü anlatmaya sabah kalktığımda başladım. Ben de gece yarısından başlayayım:

O gün rüzgârlıydı. Gecenin karanlığında bomboş ve sessiz bir sokakta kapkara kıyafetli bir noktalama işareti görüldü. Siyah olması normal çünkü genelde

kurşun kalem kullanılır. Sonra bir gök gürültüsü sesi duyuldu veee büyük bir silgi onuuu... Virgül birden söze girdi: “Anladık, sildi!” Ünlem ona kızmıştı ve tam da heyecanlı yerindeydim, hem konuşanın sözü kesilmez, dedi. Sonra tatlısından büyük bir parça yedi. Soru işareti ise tatlısını bitirmişti ve Parantez’in annesine yemekler için ve bu hafta sonu onlarda kalmalarına izin verdiği için teşekkür etti. Yemekten sonra beş arkadaş odada otururken neşeliydiler. Ünlem tatlımın tatlılığını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Herhalde siz bizim böyle kâğıtta yapışık kalıp öylece durduğumuzu sanıyorsunuz, ortada kâğıtta kalma falan yok. Biz siz bizi görmediğinizde canlanıp resimlerdeki eşyaları veya başka çizilen şeyleri kullanabiliriz. Biz de böyle yaşıyoruz işte. O güne dönelim. Biz otururken bir noktalama işareti bir çocuğun defterden konu tekrarı yapmak için yaklaştığını söyledi. Birden herkes koşuşturmaya başladı; ama benim yerim bu ev resminin hemen yanı. O yüzden acelem yok. Yerime yattıktan sonra o çocuk beni ezberledi, bu çok güzel bir duygu. O gün bizim neden gece yemek yediğimizi sorarsanız, bizim için hiçbir şeyin zamanı yoktur.

Ve son olarak yazara not: Noktalama işaretlerini kullanırken hatalar yapmış olabilirsin dikkatli ol.

Yazarın cevabı: Onları da okuyucular bulup düzeltsin bakalım.

GÜZEL BAŞLAYABİLMEK

HARUN DEMİRCİ 7A-ÇEKMEKÖY

Selam vermek Allah katında çok önemli bir rol oynar. Peygamber Efendimiz (sav.) sürekli selam verirdi. Bu yüzden selam vermek sünnettir; fakat selamın karşılığı olan ve aleykümselam ve rahmetullahi ve berakatühü farzdır. Selam karşımızdaki insana dua etmek demektir. Karşılığı da dua etmeye denk gelir ve Allah bizlere dua edene dua etmeyi farz kılmiştir.

Selamın günümüzdeki yani “ selam, merhaba...” gibi karşındaki insanın nasıl olduğunu sorduğumuz şeklinin toplum arasındaki önemi çok fazladır. Birçok muhabbet, arkadaş ortamları hatta ömrümüzün diğer kısmın-

da hayatını bizimle beraber geçireceği eşimiz ile yaptığımız ilk konuşmalarının çoğunun başı bu şekildedir. Eğer biz biri ile sohbet edeceksek veya bir arkadaşlık kuracaksak başını bu şekilde kurmak bizim için daha iyi olacaktır; fakat başka bir şekilde hatta karşımızdaki kişiyi tahrip edecek bir şekilde konuşmaya başlarsak o konuşmanın sonu pek iyi bitmez.

Bir işe nasıl başladığımız önemlidir. İlk girdiğimiz ortamda konuştuğlarımız daha da önemlidir. Biz Müslümanların yapması gereken girdiğimiz ortamlarda bu sünneti uygulamaktır.

YALNIZ SONBAHAR

ASUDE REYYAN ÖZDEMİR 8C-ÇEKMEKÖY

Sonbahar, en acımasız mevsimdir. İnsan ne kadar dirense de iliklerine işler soğuğu. Her rüzgâr esintisinde baharda açmış olan yaprakları etrafa savurur. Aslında sonbahar yalnızların mevsimidir, benim gibi yalnızların. Her mevsimde üşüyen yalnızların halini anlatan mevsimdir.

Cam fitilinin boşluğundan içeri giren rüzgâr sesiyle uyanmıştım. Pencereden dışarıya göz gezdirdim. Sahilde sadece yapayalnız oturan, her esintide yılların yükünü taşıyan saçları savrulan bir yaşlı vardı. Yalnızların halinden ancak yalnızlar anlardı. Bu sırada hazırladığım kahveyi bir mataraya koydum. Her sonbahar giydiğim, bana tekrar dirilişi hatırlatan koyu kırmızı, yeşil iri düğmeli kabanımla, geniş koyu kahve renkli şapkamı alarak dışarı çıktım. Acımasız bir sonbahar günü daha... İnsanın her zerresine işleyen dondurucu soğuk kışın habercisiydi. Sahilde yavaş adımlarla yürürken hazırladığım kahveden aldığım bir yudum, sanki o anda tüm vücudumun hücrelerine dağılmış ve beni tekrar hayata döndürecek bir panzehir olmuştu. Kendime uygun bir banka doğru yönelirken bankın altına usulca kıvrılmış soğuktan gelecek ölümü her hücresinde bekleyen, yapayalnız belki de terk edilmiş bir kedi vardı.

İçimi ısıtan kahvemi yanıma bıraktım. Kediye ku-

cağıma aldım. Artık eskidiği için tüylenmiş olan eldivenlerimi çıkarıp boynumdaki kendi ellerimle işlediğim, işlerken de derin düşüncelere daldığım eski, içinde her renk bulunan atkıyı çıkarıp kedinin üstünü örttüm. Acı acı miyavlıyordu. Sanırım henüz ısınmamıştı. Kucağıma iyice sarıp doğrucu eve gittim. Hemen şöminemin ateşine birkaç odun daha attım. Ateş iyice harlanmıştı. Sanki hiç bu kadar huzurlu olmamış gibiydi. Tabi ben de öyle. Evde benim dışımda hayvan da olsa birinin olması bana da huzur veriyordu galiba.

Ilık bir su hazırlayıp eve getirdiğim kediye yıkadım. Tertemiz olmuştu. Tabi yıkamam bir hayli zor olmuştu. Daha sonra çalışma masama geçtim. Her zaman resim yaparken ne çizeceğim konusunda çok düşünür, bazen de ne çizeceğimi bulamaz resim yapmaktan vazgeçerdim. Bu sefer hiç zor olmadı karar vermem. Şöminenin başında sıcaktan mayışmış olan kedimin bir portresini çizmeye karar verdim ve hemen işe koyuldum. Tablo bittiğinde ben bile kendime inanmamıştım. Bu resmi uzun zamandır yapmadığım için kaybettiğimi düşündüğüm resim yeteneğimi açığa çıkaran kedime borçluyum.

Şimdi de geçimimi bir sokak ressamı olarak sağlıyorum. Yalnızların resmini çizmeyi de hiç unutmadım.

BİR ÇOCUK

MUHAMMED KURDAŞ 8B-MALATYA

İlkokulda duvarda asılı panoya takılırdı gözüm. Dört renkli mevsimler panosu, dalar giderdim bazen içinde: ilkbahar, yaz, sonbahar, kış. Belki bana güzel gelirdi yaz. Sonbahar darılırdı buna, ilkbahar gülümserdi hep, sıcak ve samimi. Oysa kış tüm o sertliğinin arkasında pamuktan tanelerini bırakırdı yavaş yavaş masmavi gökyüzünden...

Küçükken severdim tüm mevsimleri ama büyüdükçe küsmüştüm mevsimlere, kırılmıştım. Sonbahara hep dargındım hatta.

Bence çocuklar gibidir mevsimler. Çocuklar gibidir,

saf ve beyaz. Bazen kızır sinirlenir her tarafa vurur öfkesini. Tıpkı sonbahar gibi... Esen hırçın rüzgârını oradan oraya vurur sonbahar. Çocuk o siniri unutur bir anda, göstermeye başlar yamuk yumuk dişlerini; gülmeye başlar sonra. Tıpkı yaz gibi. Gördüğü ilk güneşte yumuşar yaz. Ama çocuk bu arada oyuna merak salar: topa, bebeğe, arabaya... Tıpkı ilkbahar gibi... İlkbahar kucak açar tüm o oyunlara. Yorulur mu? Evet, yorulur ama bitmez onun enerjisi. Çocuk yorulur, sonradan göz kapakları ağırlaşır; taşıyamaz olur. Uyku zamanı gelmiştir çocuğun bir anda tutamaz kendini ve uykuya dalar. Bu ise tıpkı kış gibidir.

SICAK HAVA, BOĞUK RÜZGÂR, LAPA LAPA YAĞAN KAR

BEYZA TABAKOĞLU 7A-ÇEKMEKÖY

Hava, dünyaya meydan okuyordu adeta dördü birden başa bela. Sıcak hava, boğuk rüzgâr lapa lapa yağan kar. Güz rüzgârları ortalığı kavururken, yeşil buluştu toprakla ve karıştı havaya bu eşsiz çiçek kokuları. Belki bu dört kargaşa dengeydi bu dünyaya. Bunlar mevsimlerdi. Hepsi birden kargaşa ile koşturup duruyordu. Acaba hangi mevsim ilk sırada?

İlkbahar hazırlanmış, dünyanın her türlü bölümünde bulunacaktı şimdi. Yine o güzel yeşili her tarafı süslemişti. Çiçekleri fazla mı fazla idi ilkbaharın. Karanfilden, papatyaya, gülden menekşelere oradan da sümbüllere uzanıyor, daha devam ediyordu çiçekler. Ağaçlar şenlik yapıp açtı gözlerini. Ağaçlar renkli renkli şimdi. Piknik var otların üstünde. Böceklerde nasibini alıyor şimdi ilkbahardan. İlkbahar ne sıcak ne soğuk tam bir renk cümbüşü ortalık. Çocuklar çığlıklarla neşeyle koşuyor bir oraya bir buraya. Güneş sıcak gülümsemesi ile aydınlatıyor ortamı. Güzel mi güzel ilkbahar yine gel! Sıra yazda şimdi, ikinci mevsim geldi dünyaya.

Sıcak mı sıcak şimdi hava. Denizde insanlar, plajda oturanlar. Dondurmasından mısırına her taraf eğlence... Akşam vurduğunda açık hava konserleri ve güneş gözlükleri... Biraz sıcak sanki ama alışsın, havaya uyum sağlarsın. Yapraklar mı dökülüyor ne? Üçüncü mevsim de kimdi? Kasırga gibi bazen hava, bazen sıcak yel gibi. Sonbahar sesiz ve sakin şimdi hava. Yapraklar hışır hışır. Kaşkollar ve şapkalar takılmaya başlansın. Deri ceketler moda uyum sağlasın. O kadar soğuk değil hava aslında ama botlar girsın şimdi havaya. Çünkü şimdi kış kapıda. Dördüncü mevsim soğuk galiba... Ama lapa lapa kara doyum olmaz asla. Kardan adamı havucu, renkli soğuğu insanı rahatlatır. Ağaçlar çıplak kaldı şimdi ama kışa uyum sağlamak lazım ama. Kalın montlar işin içine girdi şu anda. Ama rüzgâra kendini bırakmayı sakın unutma.

Dört mevsimi de saydık şimdi, özellikleri ile hepsi kendi tarzında kıyafetleri ile. Yakışan bu onlara sığağı soğuğu ile açıkçası sevilir bu mevsim kargaşası.

HER HALİ İLE GÜZEL

MAHMUT ENSAR DEVELİOĞLU 8A-BAŞAKŞEHİR

Mevsimler ne güzel değil mi? İlkbahar, yaz, sonbahar ve kış. İlkbahar denilince akla kuşların cıvıltısı gelir, toprağın yeşermesi geliyor. Bir de mis gibi salıkım sümbülü.

İlkbaharın ardından yaz gelir. Yaz denilince biz öğrencilerin aklına tatil gelir. Tatil demek beş yıldızlı otellerde zaman geçirmek değil. Bence yurdu muzun güzel gezilip görülecek yerlerini hem gezmek hem görmek.

Sonra sonbahar gelir. Yapraklar önce sararır sonra yavaş yavaş dökülmeye başlar. Göçmen kuşlar göç etmeye başlar. Ne güzel uçarlar. Uçun seneye tekrar

gelmek üzere diye seslenmek gelir içimden.

Sonra kış gelir, kış denilince akla soğuk ve kar gelir. Fakat İstanbul'da çok az kar yağıyor. Şöyle her yer pamuk kar olsa ne güzel olur. Bir de şöyle duymuştum her bir kar tanesini bir melek indiriyor.

Mevsimleri insana benzetecek olursak, ilkbahar çocukluk çağı, yaz gençlik, sonbahar orta yaş, kış yaşlılık gibi...

Mevsimler soğuğuyla, sığağıyla, mavisiyle, yeşiliyle, her hali ile güzel. Mevsimlerin güzelliklerini görebilmek, hissedebilmek... En önemlisi mevsimlerin kıymetini bilmek...

ÇALINAN SES

DİLARA BAŞAR 7D-BÜYÜKÇEKMECE

Yıllar sonra tekrar duymuştum o nehrin şınlıtısını. Tekrar duymuştum kuşların cıvıltısını ve o yıllardır duymadığım yaprakların hışırtısını. Hasret kalmıştık bu seslere. Kulağa hiç bu kadar mükemmel ve imkânsız gelmemişti yıllar önce. Ama şimdi her an tekrar gidecek korkusu vardı içimizde. Ama sesleri duydukça gidiyordu tüm korkumuz. Yıllardır beklediğimiz o harika gün gelmişti. Biz sesi tekrar kazanmıştık.

Yazdığım notu arkadaşşıma uzattım. O da bir şeyler yazıp bana verdi. Ben çok sıkıldım, yazmıştım. O da: "Haydi ormana gidelim." yazmıştı. Oysa ormana gitmek eskisi gibi harika gelmiyordu artık. Geçen sene oraya akşamüstü gider, baykuşların seslerini korkutucu canavarlara benzetip ormanda kaybolmuş gezginler gibi yapardık. Ama artık bunu yapamıyorduk çünkü ne korkunç baykuş sesleri, ne de canavarlar bizi duyacak korkusu ile yavaşça adım atma seslerimiz vardı. Aslında sessizlik bir yıl önce başladı. Bazı çılgın bilim adamlarının havaya saldığı bir gaz yüzünden hiçbir şeyden ses çıkmaz oldu. Birçok insan bunu araştırdı, denedi, temizlemeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Ve sessizlik sesleri başladı. Deniz de bunu biliyordu. Ama yine de burada boş boş oturmaktan daha iyiydi. Bunun üzerine evden çıkıp ormanın yolunu tuttuk. İyice derinliklerine inip en sevdiğimiz ağaca tırmanıp oturduk. Dünya o kadar sessizdi ki bazen sağır olduğumu sanırdım. Ama kesin olan bir şey varsa o da artık konuşmak yerine yazmaktan bıkmıştım. O sırada bir ses duyduğumu sandım. Hemen Deniz'e baktım. O da kafasını kaldırmıştı. Birbirimize korkuyla baktık. Hemen ağaçtan indik. Bu bir yanıltma değildi. Biz bir mırıltı duyuyorduk! Hemen o yöne doğru gitmeye başladık. Koşarken bir anda ağaçların arasında iki kişi gördüm. Hemen Deniz'in kolunu tutup ağaçların arkasına çektim. Orada yüzüne tuhaf bir şey takmış bir adam aynı şeyi takmış biriyle konuşuyordu ve gerçekten sesi çıkıyordu! "İstediğim şeyleri getirdin mi?" "Evet torbada" dedi diğeri. Sonra kafasını sallayıp yürümeye başladı beyaz önlüklü adam. Ardından diğeri. Biz de onları takip etmeye başladık. Bir süre sonra bir ağacın dibine gelip çimenlerin arasındaki gri bir şeyi kaldırdı ve birlikte aşağı indiler. Birkaç dakika sonra Deniz'le birlikte oranın başına geldik. İkimiz de sesi tekrar duymak için yanıp tutuşuyorduk. Hemen o şeyi tutup kaldırdım. Yeni, temiz ve uzun bir merdiven var-

dı. Yavaşça inmeye başladık. Kapağı da üstümüzden kapattık. Heyecandan nefesimi tutmuş, sanki kanımın ilerlemesini durdurmuşum. Uzun süre sonra karşıma bir kapı çıktı. Kapıyı açtık ve içeri girdik. Kocaman bir laboratuvar karşımızda duruyordu. Vay canına dedim ve gerçekten sesim çıktı! Deniz şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra ürkek ürkek "Merhaba" dedi. Gerçekten konuşabilişti! O sırada ayak sesleri duyduk. Ve hemen bir dolabın arkasına saklandık. Adam da önümüzden geçti. Hemen Deniz'e dönüp: "Deniz burada nasıl ses var? Bu imkânsız değil mi?" diye sordum. O da "Bence buraya o gazdan hiç sıkılmamış" dedi. "Yani gazı her yere sıkan bunlar mı?" diye sordum. Evet, dedi. Buna inanamıyordum. Bu adamlar neden gazı sıkmışlardı? Ve şu anda bunları öğrenmenin tam vaktiydi. Geriye sadece ailelerimize haber vermek kalmıştı. Kapıya doğru gidip açmaya çalıştım ama kilitliydi. Bunun üzerine Deniz'le başka biri dışarı çıkarken onun arkasından çıkarız diye düşündük çünkü kapı kartla açılıyordu ve bizim kartımız yoktu. O sırada birkaç tane adam daha geldi ve dolabın arkasına iyice saklandık.

Gözlerimi açtım. Zifiri karanlık bir odadaydım. Ellerim ve ayaklarım sıkı sıkı bağlanmıştı. Neden burada olduğumu hatırlamıyordum. Biraz bekleyince gözlerim karanlığa alışmıştı. Yanımda Deniz vardı. Hemen onu uyandırdım. O da yavaş yavaş kalktı. Bir sürü soru sordu ama hiç birinin cevabını bilmiyordum. Bunun üzerine duvarları yoklamaya başladım. Bir kapı kolu vardı. Açmaya çalıştım ama açılmadı. Başka yollar denedik ama çıkamadık. Çok korkuyordum. Kaç saattir buradaydık, kim bizi buraya getirmişti bilmiyordum. O sırada kapı sesi geldi. Işık gözlerimi acıtmıştı. Birkaç adam beni ve Deniz'i tutup sandalyeye oturtular. Bir adam karşımıza geçip esrarlı bir sesle: "Burada olmamalıydınız. Nasıl girdiniz?" diye sordu. İkimiz de konuşmadık. Sonra devam etti: "Burada konuşabildiğimizi fark etmişsinizdir ve bunu bilmemeniz gerekirdi. Burası gizli bir araştırma tesisi ve burada olup bitenlerin dışarı çıkmasından hoşlanmayız." dedi. Başım dönmeye başlamıştı. Bu adam ya bizi sonsuza kadar burada tutacak, ya da bizi öldüreceklerdi. Adam bize kızgın kızgın bakıp çıktı. Kapıyı da arkasından kapattı. Ağlıyordum. Bir daha hiç ailemi görememekten, buradaki büyük sırrı kimseye söyleyememekten korktuğum için ağıl-

yordum. Deniz de benim gibiydi. Birkaç saat sonra zamanın kaç olduğunu anlayamadığımız için uyumaya çalıştık. O sırada kulağıma bir mırıltı geldi. Çok direndim ama uyku galip geldi. Ama sesler çok zor duyuluyordu. Kalın bir ses: "Peki bunları nereye koyacağım?" "Her zamanki yere tabi ki..." "Orada yer kalmamış." Öyleyse diğer odaya koymaya başla." Torbaları her yerleştirdiğimde senden anahtar almaktan bıktım bu yüzden anahtar bende kalmalı." Paraları alıp kaçmayacağını nereden bileyim. Sonuçta koca koca bankaları soyuyorsun." Daha fazlasını dinleyemedim çünkü ses giderek azalmıştı. Buna inanmıyordum. Demek ki gazı salmalarının nedeni buydu. Ses çıkarmadıkları için bir yerleri soymak daha kolay oluyordu. Ne de olsa alarmlar çalmıyor, hırsız soyarken hiç ses çıkarmıyor ve onu gören biri çılgık atamıyordu. Ya da birileri eşyalarını ya da paralarını koyduğu kasaların şifresini girerken sessizce oturup bekleyebilir, böylece şifreleri öğrenebilirdi. Acil durumlar için geliştirilen bayraklar vardı ama o bayrağı kaldırıma kadar hırsız çoktan kaçmış oluyordur zaten. Şimdi her şey daha mantıklı geliyordu. Ben bunları düşünürken Deniz uyandı. Ona düşüncelerimi anlattım. O da "Zaten sessizlik dönemine girdiğimizden beri hırsızlıklar kontrolden çıkmıştı ama bunu daha önce hiç düşünmedim. Yani tek sorun buradan bir an önce çıkabilmek." dedi. Plan yapmaya başladık. Adamların bir dahaki yemek getirişlerinde kaçmaya kara vermiştik çünkü kapı sadece o sırada kilitli olmuyordu. Devamını düşüncektik ama adamlar yemeklerimizi getirdiler. Yemekleri yemeye başladık. İkisi de başımızda dikiliyordu. Sonra bir anda Deniz tepsisini devirerek adamın üstüne sıçradı. Ben de diğer adamın beşliğinden geçip kapıya koştum. Hemen açtım ve "Deniz" diye bağırdım. Deniz de adamın üstünden yere atlayıp koşmaya başladı. Bu sırada diğer adam bana yetişmişti. Tam hamle yapacakken bir anda suratına yumruk attım. Adam sendelerken biz Deniz'le dışarı çıkıp kapıyı üstlerine kapattık. Önüne de yanlardaki birkaç dolabı ittik. Adamlar kapıyı açtıklarında herkese haber verecekleri için elimizi çabuk tutmalıydık. Saklana saklana ilerlemeye başladık. Her yerde insanlar vardı. Biraz sonra kapıyı gördüm. O sırada alarm sesleri her yeri kaplamış, kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. Anlaşılan adamlar kırmızı düğmeye basmışlardı. İnsanlar bir anda koşuşturmaya başladı. Dolaplara masalara her yere bakıyorlardı. Yakalanmamız an meselesiydi. O sırada çıkış kapısına kartını okutan bir kadın gördüm. Bu tek şansımızdı. Deniz'le birlikte koşmaya başladık. Herkes bizi görmüş, arkamızdan koşmaya başlamışlardı. Ama biz ka-

dını itip merdivenlerden çıkmaya başladık. Bir anda tüm sesler kesilmişti ama bu gaz yüzündeydi. Koşmaya başladık. Arkama baktığımda altı tane güneş gözlüklü adamın oradan çıkmış bize doğru koştuğunu gördüm. Çılgınlık attım ama sesim çıkmadı. Adamlar giderek yaklaşıyorlardı. Ormanda koşmaya devam ettik. Deniz önümden gidiyordu. Artık ayaklarımda güç kalmamıştı. Sonunda şehir görünmeye başladı. O sırada bir el sırtımı sıyırdı. Arkama baktığımda adam bana çok yaklaşmıştı. Bir anda öyle bir güç geldi ki daha hızlı koşmaya başladım. Ama şehre geldiğimizde kimse sesimizi duymadığı için bir şey yapmadı. Çocuklar dışarıda oyun oynamadığı için görmedi. Ben de bir evin önüne geçip zil yerine kullandığımız kapı ışıklandırmasına bastım. Buna bastığımda evde mavi ışık yanıp sönüyordu. Ben bunu yaparken adamlar giderek yaklaşıyordu. Sonra kapı açıldı. Evin sahibine hiçbir şey söylemeden Deniz'le birlikte içeri girdim. Kapıyı kapatıp kilitledim. Deniz de acil durum bayraklarını çıkarıp salladı. Kâğıt kalem alıp: "Bu adamlar sesi yok etti ve bunu bildiğimiz için bizi yakalamaya çalışıyorlar." yazdım. Adam inanmazlıkla baktı ama yine de yardım edeceğini yazdı. Ne de olsa o adamların bize kötü bir şey yapacağı belliydi. Bu sırada adamlar evin etrafını sarmış kapıyı açmaya çalışıyorlardı. O sırada kapının açıldığını gördük. Bunun üzerine en sahibi ve Deniz gardiobun içindeki eşyaların arasına girdi. Bense yatağın altına saklandım. Adamlar eve girmiş her yere bakıyorlardı. O sırada yatağın altından adamların ayaklarını gördüm. Sesin çıkmaması çok iyiydi. Adamlar her yere bakmaya başladılar. Biri dola-bı açarken birinin eğildiğini gördüm. Adam beni fark etmişti! Ayaklarımdan tutup çekmeye başladı. Tekme savurmaya çalıştım ama olmadı. Adamlar Deniz ve ev sahibini de bulmuşlardı. Tam bizi götürürlerken içeri polisler girdi ve adamları yakaladılar. O kadar korkmuş ve yorulmuştum ki yüzümde ter damlaları vardı. Ama adamlar en sonunda yakalanmıştı. Oyunu biz kazanmıştık.

Şarkıcılar mesleklerine geri dönmüştü. Filmleri tekrar sesleriyle birlikte izleyebiliyorduk. Radyo dinleyebilir, telefonla konuşabiliyorduk. Doğanın seslerini duyuyor, müzik aleti çalabiliyorduk. Eskiden bu kadar değerli olduğunu anlayamadığımız seslerin tadını çıkarıyorduk. Aslında adamlar yakalandıktan sonra, polisler yerlerini göstermişler. Onlar da oraya baskın yapıp panzehiri almışlardı. Bir hafta sonra da sesler tekrar gelmişti. Bunun üzerine gazetelere ve televizyonlara çıkıp ödül almıştık. Ama artık sesin değerini biliyorduk.

SESİN TADI

ŞULE HANNE KURT 7D-BÜYÜKÇEKMECE

Daha üç yaşında bir kız olan Hatice çok meraklı, her şeyle ilgili güzel bir kızdı. Merak ettiği şeylerin peşine düşer, onları öğrenene kadar yakasını bırakmazdı.

Derken aylar ayları yıllar yılı kovalamıştı. Hatice on iki yaşına gelmişti. Yine bu merakı on iki yaşına kadar sürmüştü, liselilerin öğrendiği konuları Hatice şimdiden öğrenmişti. Fakat bir konuda çok takılıyor, bir türlü anlayamıyordu. Ses. Hayal gücünü zorlayan bu konu, Hatice'yi strese sokmuştu.

Ses konusunu hala öğrenmeye çalıştığı bir gün her yaz tatilinde olduğu gibi dedesinin evine gitmişlerdi. Dedesi her zamanki gibi eski nostalji radyosundan haberleri dinliyordu. Derken anneannesinin bakkala yollaması seslenmesiyle akşam yemeğinin de yaklaştığını da hatırlayan dedesi radyoyu kapatmayı unutup hemen fırladı. Hatice de bu fırsatı kaçırmadı. Hemen o eski radyoyu incelemeye başladı. Bir tuşa bastı ve neler olacağını merakla beklemeye başladı. Radyo eski zamandan kaldığı için günü-müzdeki radyolar gibi hemen açılmıyordu. Açıkçası değişik bir radyoydu bu. Cızırttı, dızırtı! Radyodan değişik sesler gelmeye başladı. Hatice bu seslerden sonra neler başlayacağını çözme-ye çalışıyor fakat bir türlü yapamıyordu.

Zaten ses konusunu da anlayamamıştı. Radyoyu kapatmaya karar verdi fakat kapatma düğmesi çalışmıyordu herhalde. Bu sorunu çözmek için büyüklerinden yardım istemek üzere balkondan eve girdi. Anne, baba! Bu radyo neden kapanmıyor? Hatice sorusunu biraz endişe ve korku içerisinde tekrarlamak zorunda kaldı. Çünkü evde az önce bir bayram yaşanırken şu anda ıssız bir çölden farkı yoktu. Sorusunu tekrar sorduktan sonra evin en uzak odasından çok hoş bir melodi duydu. O sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladı fakat ses tam da odanın kapısını açarken kesildi. Hatice, bu durumdan biraz endişelense de yine de evde kimse yokken, daha doğrusu herkes bir anda yok olmuşken bu hoş melodinin nereden geldiğini merak ediyordu. Aslında maceraları

severdi ama bu durum diğerlerine hiç mi hiç benzemiyordu. Ve bu yüzden de Hatice'nin içi bayağı bir ürpermişti. İşte evet ses o odadan geliyordu. Bu sefer sesi yakalayacaktı. Odadan odaya, koridordan balkona her yere yetismeye çalışırken kendini bir an bir su birikintisinin içinde buldu. Fakat bu su birikintisi diğer su birikintilerine benzemiyordu. Sanki sudan daha hafif bir maddeye benziyordu. Dur bakıyım biraz daha dikkatli dinlerse sanki bir şeyi hatırlayacaktı. Evet evet bu kendisini odadan odaya koşturduğu o hoş melodiydi. Az önce o sesin peşinden koşarken şimdi o ses Hatice'nin ayağına gelmişti. O melodiyi dinlerken etrafına baktı ve sesin çıkardığı tatlı cıvıltılar onun çok hoşuna gitmişti. Kelebekler, papatyalar, güller derken sesi çok sevmişti Hatice! Nasıl geldiğini hala çözemediği, fakat çok beğendiği bir yerdi burası. Bayağı bir süre sesle güzel vakit geçirdikten sonra burasıyla vedalaşmanın vaktinin geldiğini anladı. Ve tekrar o su birikintisini bulup üstünde zıpladıktan sonra suların sesiyle ve önüne gelmesiyle birlikte Hatice kendisini bir boşlukta hissetti. Ama sonradan küçük serçelerin sesiyle uyanan Hatice annesinin seslenmesiyle kahvaltıya indi. Kahvaltı yaparken ara sıra dalıp hayal kuran Hatice hala gördüğü rüyanın etkisindeydi.

Onun bu durumunu farkedenden annesi bunun nedenini sordu. Hatice de gördüğü rüyayı bir bir anlattıktan sonra kahvaltısına devam edip kısa bir süre sonra bitirdi. Hatice, annesine 'Ellerine sağlık, Allah razı olsun!' dedikten sonra dedesi ve anneannesinin yanına bahçeye çıktı. Anneanesi güneşin altında olgunlaşmış kıpkırmızı tombul elmaları ağaçtan toplamakla meşgulken, dedesi yeniden bir bitki büyütme heyecanı yaşamak ve daha çok taze sebze yensin diye tohum ekiyordu. Hatice de dedesi ve anneannesine yardım ettikten sonra evin balkonundan kesik kesik sesler geldiğini fark etti. Balkona gittiğinde, açık kalan radyonun sesi olduğunu farkedenden Hatice, radyonun kapatma tuşuna bastı ve bir gülümsemeyle ablasının piyano çaldığı odaya izin alıp girerek o hoş melodiyi dinlemeye başladı.

TEBESSÜM

DEMET YILDIRIM 8B-BÜYÜKÇEKMECE

Tebessüm, insanların ilacıdır. Günümüzde yaşanan acımasız olayların ilacı gibi Allah'ın bize verdiği bir nimettir. Tebessüm ki insanlar arasındaki sevgi bağına güçlendirir. Sevgi olmayan bir millet uzun süre ayakta kalamaz. İnsanlar arasında da böyledir. Güven verici bir tebessüm tüm önyargılarınızı alıp götürebilir. Savaş anında olan bir ülkede yardımlaşma olmaz ise, sıcak bir tebessüm olmaz ise, güven olmaz ise yıkılmanın eşiğindeki bu vatan yerle bir olur. İnsanlar arasındaki güven bir tebessüm ile sağlanabilir. Hataları unutturabilirken bir tebessüm, neden bazı insanlar bunu reddeder? Onlar ki toplum hayatından dışlanmış nitelikte olanlardır. Onlar belki de sevgiye, o sıcak tebessüme,

o güven verici tebessüme en çok ihtiyacı olanlardır. O insanlara toplumda yer verildiği an, kendi ellerimizle kirlettiğimiz bu dünyada biraz da olsun güzel şeyler barındırmaya başlayacağız. Fakat o insanlar toplum içerisinde dışlanmaya devam edildiği sürece dünyamız kirli kalmaya mahkûmdur. Tebessüm insanlığın gidişatını değiştirebilecek bir güçtür ve en önemlisi ise katı kalpleri biraz da olsun yumuşatan özelliği ile vicdanı sağlar. Tebessüm insan hayatını oluşturan yapı taşlarıdır. Aynı bir yapıtın temelleri gibidir. Temeli olmayan iş yıkımla sonuçlanır. Tebessüm olmayan bir dünyanın da sonu aynıdır.

SEVMEMİN NEDENİ

BEYZA ULUÇAY 7D-BAŞAKŞEHİR

Küçük kız sarı dalgalı saçlı, yeşil gözlü, dünyalar güzeli bebeği ile sohbet ediyordu her akşam yaptığı gibi. Onun gözlerinin içine büyük bir mutlulukla bakarken anne şefkati ile okşuyordu saçlarını. Bebeğine bir anne edası ile bakmıştı her zaman, bundan sonrada öyle bakacaktı. Onu o kadar çok seviyordu ki okula giderken bile yanından ayıramıyordu. Başkaları için o kadar da güzel görünmeyen bebek kızın gözünde hayallerdeki beyaz atlı prensin prensesinden bile daha güzeldi adeta.

Bu kız içine kapanık, doğru düzgün arkadaşlığı bile olmayan sessiz bir kızdı. Ona bebeği ile kurduğu bağ yetiyordu. Teneffüslerde herkes oyunlar oynarken kız oturup bebeği ile sohbet etmeyi tercih ediyordu.

Bir gün öğretmenleri en sevdiği oyuncağı ve bunu neden bu kadar çok sevdiklerini yazmalarını istedi. Herkesi kâğıdında fiziki özellikleri yazarken kızın kâğıdında şunlar yazıyordu: "O benim hem başka bir diyara giden annem hem olmayan arkadaşım hem de konuşamayan kardeşim."

CENNETMEKÂN SULTAN ABDÜLHAMİT HAN

MUHAMMED ALİ KÖSEN 7A-BAŞAKŞEHİR

Osmanlı Devleti'nin 34.padişahı olan Ulu Hakan Sultan II. Abdülhamit Han 1842-1918 yılları arasında yaşamış, 1876-1909 yılları arasında saltanat sürmüştür.

Ulu Hakan Sultan II. Abdülhamit Han'ın milletine çok faydası dokunmuştur. Borçları kapatmıştır, Filistin'i satın almak isteyen Siyonistleri kapısından kovmuştur, hiç kimseyi ezdirmemiştir ve dahası...

Bir gün bir adam II. Abdülhamit'e mektup göndermiş, mektubunda doğum olacağını ve zor durumda oldu-

ğunu anlatmış. II. Abdülhamit çok üzülmüş ve doktor göndermiş adamın evine. Bebek sağlıklı bir şekilde doğmuş ve sultan II. Abdülhamit bebeğin sağlık durumunu çok merak etmiş. Sonra da bebeğin iyi olduğu haberini alınca çok sevinmiş. Bebeğin annesi ve babası bebeğin adını Abdülhamit koymuş.

Yıl 1909, Siyonistler II. Abdülhamit'in Filistin'deki toprakları vermeyeceğini anlayınca onu tahtan indirdiler. Ve aradan 9 yıl (1918) daha geçtikten sonra Ulu Hakan Sultan II. Abdülhamit Han vefat etti.

SEMİNER FACİASI

SÜHA ERKUT TOKSOY 6F-BAŞAKŞEHİR

Bir gün dedektif Hayri "sevgi " konulu bir seminere davet edildi. Hayri bu daveti reddedemeyip seminere gitti. Seminer başladıktan yaklaşık bir saat sonra beş el ateş edildi. Bu beş elin beşi de farklı kişilere atıldı. Hayri hemen komiser Rıza'yı aradı:

- Komiserim ben bir seminerdeyim.
- Eee ne olmuş?
- Seminerde beş kişi vuruldu ve beşi de öldü.
- Tamam Hayri geliyoruz. Sen bana adresi ver.
- Komiserim, Nur Sokak A1.

Komiser geldikten sonra Hayri olayı anlattı:

- Komiserim bir adam şuradaki tepeden beş el ateş edip kaçtı. Ben adamın yüzünü göremedim, yüzü kar maske-siyle kapalıydı. Ama adam kısa boyluydu. Ve bir adam şuradan hep oraya bakıp onu bekliyordu.
- Nereden biliyorsun onu beklediğini?
- Komiserim bir kişi bütün seminer boyunca oraya bakar mı?
- Belki dalıp gitmiştir.
- Ama komiserim adam hiç durmadan oraya bakıyordu. Dalsa bile bir süre sonra kendinde gelirdi. Bu adam bir saat boyunca oraya baktı.
- Tamam, onu şüphelilere ekleyelim. Peki, öldürülen kişiler kimler?
- Biri sunucu, biri en önde şurada oturan adam diğerleri de şu sırada oturuyorlardı.
- Peki, öldürülenler nasıl öldürülmüşler?
- Komiserim hepsi kafalarından vurulmuş.
- Garip. Peki, bu olay ne kadar süre içinde oldu?
- Yaklaşık iki dakika içinde. Ve bu cinayetin zorlu kısmı burası, bu insanları öldüren kişinin çok usta nişancı olması lazım ve bu kadar usta bir nişancının İstanbul'da bilinmeden yaşaması çok zor.
- Niye ki?
- Çünkü komiserim bu kadar usta bir nişancıyı sadece devlet eğitmiş olabilir. Eğer devlet eğitmişse bu adam kayıtlarda vardır.

Birden Hayri'nin aklına olay yerini incelemek geldi. Komiserle beraber incelemeye başladılar. Olay yerinde bir sürü kâğıt vardı. Hepsisi de başka yerdeydi. Bu kâğıtlar sanki eskiden bütün bir kâğıdın ayrılmış parçaları gibi duruyordu. Hayri kâğıtları evine götürüp birleştirdi. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

" Sevgili torunlarım sizlere şunları bırakıyorum. Evimi, arabamı ve hayatımdaki değerli her şeyi. Eğer bunları istiyorsanız bu kâğıdı birleştirin. Ve birleştirdiğinizde arkayı okuyun.

Not: Eğer bu kâğıt başka birinin eline geçerse onun hayyatı mahvolur. Eğer arkayı okuyup arkadakini yapmaya çalışırsa ölür.

Hayri arkayı okusam mı okumasam mı diye düşünürken telefon çaldı. Hayri telefonu açtığında Komiserin onu aradığını anladı:

- N'oldu komiserim?
- Hayri bir kişi bulduk olay yerinde olanları anlatmak istiyor.
- Geleyim mi komiserim?
- Gelsen iyi olur.
- Tamam, geliyorum komiserim.

Hayri hemen karakola gitti. Orada adamı dinlediler. Hayri'ye göre adam yalan söylüyordu. Ve Hayri bu adamın cinayeti işleyebileceğinden şüpheleniyordu. Sonra Hayri'nin aklına kâğıt geldi. Ve onu komiserine anlattı. Komiser bu kâğıdın hemen kaldırılması gerektiğini düşündü. Eğer notta yazanlar doğru olursa insanlar ölebilirdi.

Hayri o gelen adamın kim olduğunu sordu. Komiserin söylediğine göre bu adam Hakan Oymacıoğlu'ydü. Sonra Hayri'nin aklına seminerde cinayeti işleyen adamı izleyen adam geldi. Onun yüzünü görmüştü Hayri ve hemen hatırladı. O kişi Hakan Oymacıoğlu'ydü. Bunu hemen komiserine söyledi Hayri. Komiser de Hakan Oymacıoğlu'nun ifadesini aldı. Sonunda Hakan Oymacıoğlu itiraf etti. Hayri cinayeti işleyen adamın kim olduğunu söylemesini istiyordu. Ama Hakan o adamın ismini vermiyordu. Hayri hemen telefonundan internete girip araştırma yaptı. Birden Hayri'nin kafasında şimşekler çaktı. Hayri Hakan'a bir şey söyledi ve Hakan onları o adamın yanına götürceğini söyledi. Komiser Hayri'nin adama ne söylediğini çok merak ediyordu.

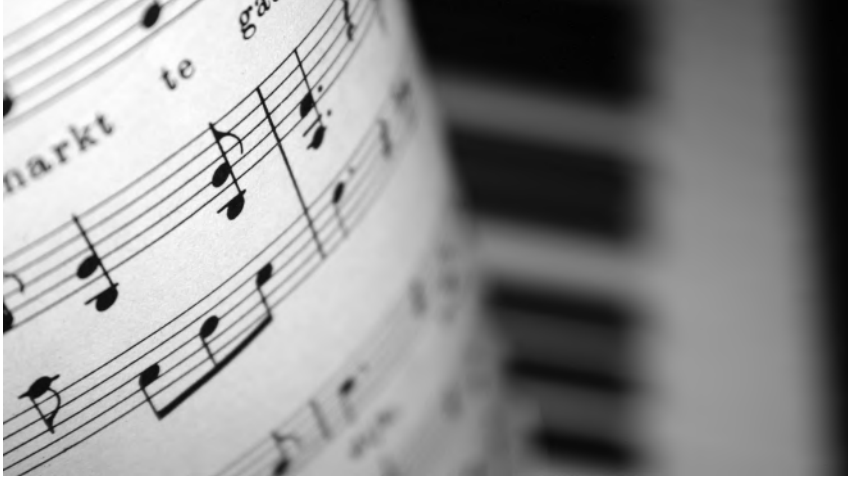
Derken harabe gibi görünen bir yere geldiler. İçeride cinayeti işleyen adam duruyordu. Komiser cinayeti işleyen adamı görünce çok şaşırdı. Çünkü adam Hakan'ın ikiz kardeşiydi. Komiser hemen Hayri'ye döndü ve:

- Sen nereden anladın?
- İnternet sayesinde. İnternette araştırma yaptım. Hakan'ın kardeşi dışında başka akrabasının olmadığını gördüm. Bir de ben olay yaşanırken cinayeti işleyen adamın gözünün rengiyle Hakan'ın gözünün renginin aynı renk olduğunu fark ettim. Böylece bir akrabası olabileceğini tahmin ettim.

Hakan'ın kardeşi de itiraf etti suçunu. Ve böylece olay çözüldü.

HAYATIMIZIN HER YERİNDE

OGUZ YILDIRIM 7E-BAŞAKŞEHİR

"Müzik ruhun gıdasıdır." gibi bir sözle başlayayım yazıma. Bu klişeleşmiş söz belki çoğu insana saçma gelebilir ama benim gibi bir insanı tam karşılıyor. Müzik benim hayatımın her yerinde. Havada, karada, hatta suda... Benim için müzik her yerde. Hatta şu an bu yazıyı yazarken bile müzik dinliyorum. Aslında bana bu yazıyı yazdıran da müzik... Tabi içinizde "Amaaan felsefe yapma!" diyenler de vardır. Tamam, felsefe yapmayacağım. Felsefe yapmasam bile, müziğin insanın duygularına ve düşüncelerine yansıdığı kanıtlanmıştır. İnanmıyor musunuz? İnanmalısınız... Siz fark etmeseniz bile müzik sizi ele geçirir ve sizi kontrol eder. Tabi böyle söyleyince müzik dünyayı ele geçirecek gibi oldu ama anladınız siz. Mesela şu an dinlediğim müzik beni damdan dama atlatıp sokaklarda artist artist yürütecek gibi. Ama ne yapalım, müzik bu. Kendini dinletiyor.

Maalesef müziğin kötü yanlarının olduğunu da belirtmek zorundayım. Çünkü müzik duygulara ve düşüncelere yansıdığı gibi davranışlara da yansır. Mesela hareketli bir şeyler dinlediğinizde içinizden dans etmek gelir. Coşkulu bir şeyler dinlediğinizde ise sanki savaşta kazanan taraftaymışsınız gibi gelir. Tamam, bunlar kötü şeyler değil ama rock dinlediğinizde... Zaten heavy metal tarzı rock dinleyenlerin hâlini görüyoruz (Sözüm meclisten dışarı). Rock'ın dinleyici kitlesi "genelde" siyah kıyafetler giyip şu filmlerdeki isyancılar gibi davranmaya başlarlar. Her ne kadar "bazıları" buna inanmasa da bence heavy metal "AA-AAĞĞGHHHGHGHHHHH" diye bağırarak bir adamın sesinden başka bir şey değil!

Müziğin "yan etkilerinden" bahsettikten sonra, mü-

ziğin kullanıldığı yerlere geçmenin vaki geldi. Müziği her halükarda tek başıma dinlemeyi sevsem de, filmlerde ve oyunlarda da şöyle ortama uygun bir şey hiç fena gitmiyor hani... Fakat tekrar aynı durum söz konusu hatta bu sefer daha büyük bir şekilde... Filmleri izlerken, arka plandaki o müzik, konuşmalardan yüksek sesli değilse fark etmiyoruz bile. Fakat o arka plandaki "önemsiz" daha doğrusu "önemsemediğimiz" müzik aslında o kadar önemli ki... Öncelikle, o müzik her

yerde olduğu gibi bizim filmin o sahnesinde, oyunun o bölümünde olanları benimsememizi sağlar. Mesela Yıldız Savaşları izlerken Darth Vader birden sislerin arasından çıkıyor diyelim. Arkada bir İmparatorluk Marşı iyi gitmez mi? Gider... Zaten o yüzden koyarlar. Bir korku oyunu oynarken arkada şöyle tiz bir ses sizi ürpertmez mi? Ürpertir... Zaten o yüzden koyarlar.

Peki, bu her yerde kullanılan ve bizi etkisi altına alan müzik nasıl yapılıyor? Fark ettiyseniz şu ana kadar yazımda genellikle fon müziklerinden bahsettim. Ama sözlü müzikler yani şarkılar hayatımızda çok daha fazla yer tutuyor. Son zamanlarda her ne kadar hit şarkılar argo terimler vs. içerse de, bazı şarkılar efsane olmuştur ve halen de nesilden nesle aktarılmaktadır. Mesela Frank Sinatra'nın New York şarkısı pek yeni olmasa da (!) benim dilimden düşmeyenler arasındadır. Hazır söz eski şarkılardan açılmışken bir konuya daha değinmek istiyorum. Günümüzde gençler daha çok yeni çıkan şarkıları dinliyor ve yeni bir şarkı çıktığında eskisinin yüzüne bile bakmıyor. Mesela benim çok sevdiğim ama çok eski bir şarkı var. Geçen gün bunu mırıldanırken arkadaşlarımdan biri "Sen de şarkıdan hiç anlamıyorsun!" dedi bana. Oysaki ben ne demek istediğini bile anlamamıştım. Sonra ona sorduğumda "Söylediğin şarkı çok eski!" dedi. "Ne olmuş yani?" deyince de "Ufff!" deyip gitti. Demek istediğim, böyle insanlar neden yaptıklarını bile bilmeden eski şarkıları unutup, çok kötü, berbat, rezil olsalar bile arkadaşları arasında havalanı olsun diye yeni şarkıları dinliyorlar.

Her ne olursa olsun, müzik hayatımızın her yerinde ve bundan çok memnunum. Peki ya siz?

ZAMANI KULLANMAK

YUNUS EMRE GÜN 7B-BAŞAKŞEHİR

Zaman nedir? Zaman bence ve eminim ki çoğu insana göre değerli bir hazinedir. Her saat, her dakika her saniye ve her salise azalan bir hazine... Zaman bir günü yirmi dört saat süren bir şey değildir bence. Boşa dememişler "Vakit nakittir" diye. Zaman bu dünyada olan her insanda bir gün bitecek. O yüzden boşa harcamamalıyız.

Peki, zamanı nasıl boşuna harcamayız? Bana kalırsa boş vakit harcamamanın en iyi yolu plandır. Eğer günlük hayatımızda düzene plana özen gösterirsek zaman harcamakla ilgili sıkıntı olabileceğini sanmıyorum. Her şeyimizin bir saati uygulaması olmalıdır. Sabahtan akşama kadar kafamızda yapmak istediğimiz ne kadar şey olursa olsun, bir planla hem yapmak istediklerimizi uygun saate yaparız ve aklımızda yapmamız gerekenler kafamızı kurcalamaz.

Bana göre değerli zamanımızın boşa harcanmasının

bir sebebi de pek çok kişi sorumluluklarını zamanında yapmakta sıkıntı yaşamasıdır. Çoğu düzensiz insan, günlük hayatta yapmak istediği her şeyi geciktirip büyük sorunlarla karşılaşır. Herhangi bir örnek verelim, mesela çocukken okulda öğrencilerde yapması gereken sorumlulukları var. Ödev yapmak, ders çalışmak ne kadar zevk almasak bile sorumluluk işte. Bunlardan birini sonraya erteleyip yapmadığında olan kişiye oluyor. Düşük not alınca morali bozuluyor.

Çoğu zaman "O kadar şeyi yapacağıma keşke biraz daha derslerime önemseseydim." diye düşünebiliyor ve sonradan fark ediyor, altın değerinde zamanının olduğunu ve hepsini boşa harcadığını anlıyor. Bu yüzden zamanımızın değerli olduğunu ve onu en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

THE NENE PARTY

HİLAL AKBAŞ 8A-BAŞAKŞEHİR

Kapı zili birbiri ardına çaldı. Yaşlı teyzeler Kur'an'larını alıp gelmişler. Süslü çantalardan ev terliklerini çıkarıp oturdular. Yaşları 70-80 civarındaydı. Kimisi oturur oturmaz torununu-kızını anlatmaya, kimisi cuma vakti diye Kur'an okumaya, kimisi de epeydir göremediği arkadaşlarıyla özlem gidermeye başladı. Sarışın, renkli gözlü teyzeler birer pamuk neneydiler.

Huriye Nene gözlüğünü unutmuş, üst kattaki evine almaya giderken karşı komşunun ziline basmayı ihmal etmemişti. Annemle babaannemi almaya gittik. Babaannem giyinmiş, damadının getirdiği takvimlerden birkaç tane eline almış, çantasına da terlik yerine sevdiği renkli çetiklerden koymuştu.

Anneannemin mutfağı ise görülmeye değerdi. Tavana kadar hamur işleri yapılmış, tatlılar da balkondaki masaya kaldırılmıştı. Çubuk börekleri, keteler, poğaçalar, katmerler ve yaşlı hâliyle tek tek

açtığı baklavalılar... Hele 7 numarada oturan Kadriye Nene'nin kızının kavurduğu helva da unutulmaz bir tattaydı. Ara ara sigara böreklerinden çalıp, hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ediyordum. Telefonum çalıyordu ve arayan altı senelik dostum Ayça idi. Geçen sene babasının görevi ile buraya taşınmıştı. Yani Çorlu'ya. Annesi de teyzemin tedavi gördüğü hastanede göreve başlamıştı. Yozgatlı arkadaşım ile buluşmak için gün-saat ayarladık. Bulgaristan göçmeni neneler babaannemle sohbete başlamıştı. Birbirlerinin uzak akrabaları, uzak akraba çıkmıştı. Sohbet bittikten sonra Yasinler, Tebarekeler okumaya başladı. Duanın sonunda herkese bir mutluluk geldi, herkes derin bir oh çekti. Servis tabaklarının ardından, tavana kadar olan tatlı ve tuzlu çeşitleri bitmişti. Bütün neneler güzel güzel pardösülerini giyip tıpış tıpış, adım adım evlerine gittiler. Ve güzel bir gün de bu şekilde bitti...

GECEMİZ

HATİCE EBRAR ÖZEN 8B-MALATYA

Çoğunuz macera, bilim-kurgu kitaplarını okumuşsunuzdur. Bu kitaplar farklı zamanlarda farklı olayları, hiç gerçek olmayacak olayları yansıtır gibi görünebilir. Ama aslında böyle bir durum yoktur.

Aslında tüm bu fantastik hikâyelerin yeri ve zamanı aynıdır. Şu an bulunduğumuz yer ve şu an bulunduğumuz zaman. Fakat bunları kitaplara bu şekilde yansıtmayı sağlayan şey bakış açılarıdır. Bakış açısı bir bardağın boş mu yoksa dolu mu olduğunu anlamamızı sağlayan şeydir.

Tüm bu kitaplar aslında bir duygunun, olayın, kişi veya kişilerin isim veya şekil değiştirerek veya değiştirmeyerek gerçeğe veya hissedilene en yakın biçimde anlatma çabasıdır.

Duygular ortaktır: acı, sevinç, mutluluk, hüznün, aşk, kin, isyan... Fakat bu kitapların ortak bir yanı daha vardır: savaş. Her kitapta, filmde silahlı veya silahsız olmak üzere bir savaş vardır. Bu savaş duygusal, fikrîsel veya kanlı olabilir.

Savaş kötü müdür? Vereceğimiz cevap değişebilir. Çünkü bahsettiğimiz savaşın hangisi olduğunu bilemeyiz. Bahsettiğimiz savaş ruhsalsa doğru cevapları bulduğumuz sürece iyidir. Fakat eğer yanlış cevaplara ulaşırsak işte bu kanlı savaşlara neden olabilir.

Peki, bu kanlı savaşlar iyi midir? Hayır, elbette değildir. Bu savaşların iyi tarafının olması için savaşan kişinin amacı ve yolunun iyi olması gerekir. Fakat şu an böyle bir savaş var mı?

Suriye, Filistin, Irak ve adını bildiğimiz veya bilmediğimiz yerler. Bu savaşların niyetinin iyi olabileceği aklınıza geliyor mu? Çıkan bazı savaşlar iyi niyetle çıkmış

olsa bile yapıldığı yollar yanlış.

Peki, bu kanlı savaşları bitirmenin yolu var mı? Bunu ben bilemem ama umarım vardır. Biz bitirebilir miyiz? Belki evet, yeterince istersek. Peki, bu savaşları bitti diyelim, hep böyle mi kalacak? Hayır. Kan her zaman dökülecek, tabi ki dünya hayatı boyunca. Dünya hayatı bitmeden mutlak barışa varamayız. Ya yaşanan acıları azaltmak? Evet, bunu yapabiliriz. Birbirimizin yarısını sarabilir, birbirimizi mutlu edebiliriz. Ama şunu unutmamak gerek: Ulaşmak istediğimiz şey ne kadar yüksekse o kadar, o hedefe yakın olabiliriz. Çünkü hiçbirimiz mükemmel değiliz. Tamam, peki. Savaşın bitmeyeceğini biliyoruz. Ama açılan yaraları sarmak için savaş bitirmeyi hedeflemeliyiz ki elimizde umutların en büyüğü olsun, biz de onunla yaraları saralım. Yorulalım, önemli değil. Biz de yaralanalım, olsun; iyileşiriz. Çocukların yüzündeki gülümsemeyi her defasında gördüğümüzde biraz daha iyileşmez miyiz? Allah(c.c.)'ya verdiği nimetler için şükretmez miyiz? Her bir hücremiz sağlam olduğu için, mükemmel bir şekilde yaratıldığımız için, nefes alabildiğimiz için... Sayamayacağımız tüm rızıklar için... Ayrıca bunca nimete rağmen şikâyet ettiğimize utanmaz mıyız?

Bunları bir sonuca bağlayacak olursak eğer, hakla batıl bir olmaz. Şu an bizim gecemiz. Güneş batmış olabilir ama gökyüzünde hala ay ve yıldızlar var. O zaman bize karanlığın içinde parlayan yıldızları görmek düşer. İşte o zaman anlarız ki yıldızlar da en az güneş kadar güzel.

Sonra elbet muhteşem bir renk cümbüşüyle güneş doğacak...

KIYAMETE GEREK YOK

SALİH SÜHAN KARACA 8G-BAŞAKŞEHİR

Dünya değiştirilmeli mi? Değiştirilmeli ise nasıl değiştirilmeli? İnsanlar birbirlerini öldürüyor, hayatlar hiç sayılıyor...

Böyle bir dünya değiştirilmeli ama nasıl! Savaşla mı, bombalayarak mı? Bu sadece daha fazla nefreti doğurur hiçbir şey değişmez. Aslında düşününce bu dünya da bu nefret zinciri yüzünden bu hale gelmedi mi? İnsanlar birbirini öldürdü, ilerdeki nesillere bile işledi bu nefret.

O zaman sözcüklerle, anlaşmalarla mı? Bu da en ço-

cukça ve imkânsız olanı, çünkü dünyayı güzel kelimelerle değiştirmek mümkün değil!

Düşününce şu andan şikâyet ediyorum ama sanki ben savaşların durması için bir şey yapabiliyorum...

Kıyametin varlığı muhakkak ama dünya sonsuza kadar sürse, bu insan beyni ile dünyayı biz zaten batırırız. Savaşlar, çöpler, atıklar bunlar senelerce birikecek yani, Allah'ın kıyametle uğraşmasına gerek kalmadan biz bu dünyayı mahvedebiliriz bile.

YERYÜZÜ DOKTORLARI

NUREFŞAN SULTAN GÜLGEN 6B-MALATYA

Sabahın erken saatleriydi. Bavulunu hazırlamıştı zaten. Merdivenlerden inip mutfağa gittiğinde annesi ona sarmalar, dolmalar hazırlamıştı. Annesine "Günaydın!" deyip masaya oturdu. Annesi de gelip karşısına oturdu. Kahvaltısını yaptıktan sonra ceketini giydi ve annesiyle vedalaştı. Anlaşılan annesi de pek razı değildi. Ama hayırlı bir iş için gittiğini düşününce daha da rahatlıyordu. Gözleri dolmuştu. İlk defa uzun bir zaman boyunca ayrılacaktı annesinden. Arabaya bindi ve otogara doğu yola çıktı.

Yolda giderken gözünün önünden annesiyle hatıraları geçti. Parka gitmeleri, birlikte oyun oynamaları... Hepsi gözünün önünden geçmişti.

Otogara gelmişti. Elindeki bilete baktı ve hangi otobüse bineceğini bulmak için otobüslerin önünden yürümeye başladı. Sonunda bulmuştu. Otobüsün içine girdi ve bileti uzatarak yerine oturdu. Evet, artık otobüs kalkmıştı. Uzun bir seyahate çıkmıştı ve annesiyle gittikçe uzaklaşıyorlardı. Otobüsün gürültüsünü dinlemek istemiyordu. Bu yüzden kulaklığını taktı ve yavaş bir müzik açtı, dinlemeye başladı. Öyle rahatlıyordu ki anlatamazdı.

İşte sonunda yolun sonuna gelmişlerdi. Otobüsteki herkes ayaklandığı için yerinde oturup, beklemeyi tercih etti. Bu arada gelirken getirdiği yardım paketlerini hazırlamaya başladı. Galiba otobüste olanlar da buraya yardım yapmaya, insanları doyurmaya ve hayır işlemeye gelmişlerdi.

İçinde bir rahatlık vardı. Otobüsten inince göreceği çocuklar için hazırladığı hediyeleri vermeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Şimdi otobüsten inme sırası ona gelmişti.

Otobüsten indikten sonra gördüğü manzara onu terdihin etmişti. Çocuklar ve orada onları bekleyerek karşılayacak olan kişilerin hiçbirisi orada değildi gördüğü kadıyla. Onları bekleyerek karşılayacak olanlar neredeydi?

Gözleri bunları ararken dikkatini biri çekti. Bir rehber gibi... O herkesi bir yere götürüyordu. O da onlara katıldı ve onların peşinden gitti.

Sonunda evlerin olduğu alana geldiler. Bir tarafta çocuklar, başlarında öğretmenler onları eğlendiriyorlardı. Bir tarafta yardımlardan gelen yemekler pişiriliyor ve hazırlanıyordu. Bir diğer tarafta yardım derneği "Yeryüzü Doktorları" vardı.

Tabii, bir otobüs insanın çıkagelmesi çocukların dikkatini dağıtmış ve meraklandırmıştı. Bütün çocuklar onlara bakıyorlardı. Aralarından bir kız çocuğu ayağa kalktı, koşmaya başladı ve ona yaklaşarak, "Bunları bize mi getirdiniz?" dedi.

O anda gözleri dolmuştu. Kafasını sallayarak cevap verdi "Evet, bunlar sizin için.". Sonra küçük kız: "Teşekkür ederiz." dedi. O anda aklından şunları geçirdi: "Şimdi siz bize muhtaçsınız ama inanıyorum bir gün biz de zor durumda kalırsak siz de bizlere yardım elinizi uzatacaksınız..." Bu hayatında hissettiği en güzel duygu ve yapabileceği en güzel şey buydu.

İNSANIN KÜÇÜK TARİFİ

BEDİRCAN UĞAN 8B-BAŞAKŞEHİR

O kadar sabırsız ki
Sonsuzluğu beklemeye yakın.

Öyle ezberlerimiz var ki
Bozamıyoruz hiçbirini.

O kadar benciliz ki
Günahımızı bile veremiyoruz.

O kadar uzağ ki doğruluktan
Doğru yola gelmeye çekiniyoruz.

Ve o kadar yalancıyız ki
Hakikati söylemeye bile yiğitlik yok.

Bazıları şansa bırakır, bazısı zamana.

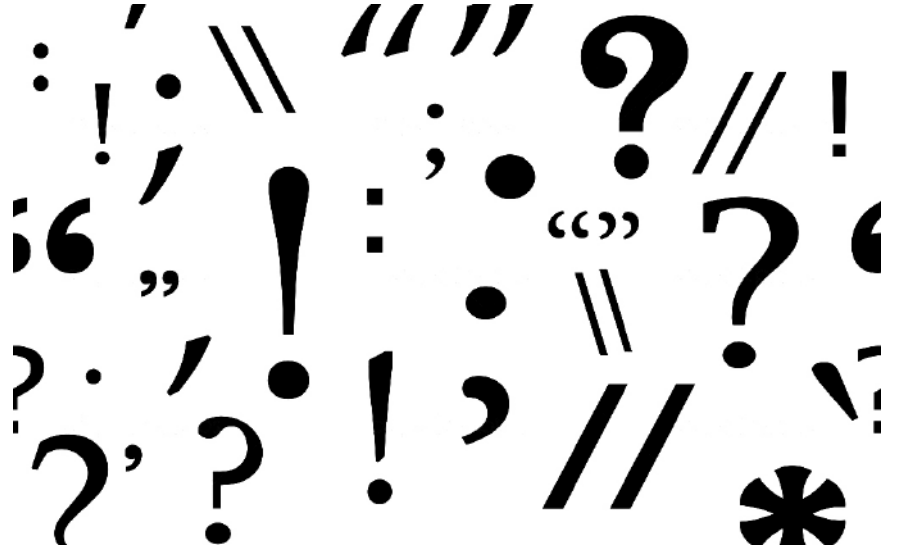
Biz ise bırakalım 'ALLAH' a...

HERKES ÖNEMLİDİR

MEHMET EMİR KAMA 8F-BAŞAKŞEHİR

Günlerden bir gün bütün noktalama işaretleri toplanmış. Noktalı virgülün doğum günüymüş. Noktalı virgül çok mutluymuş. Uzun zamandır beraber olamıyorlarmış. Aslında hepsi birbirini çok özlemiş ama birbirlerine söylememişler. Beraber oyun oynamaya karar vermişler. Nokta "Bence kovalamaca oynayalım." demiş. Virgül "Bence saklambaç oynayalım." demiş. Her bir noktalama işareti bir fikir söylemiş; ama noktalı virgül bir şey söylememiş. Noktalı virgül çok kırlmış. Herkes fikrini söylemiş ve oyuna karar verilmiş ama hepsi noktalı virgüle sormayı unutmuş. Noktalı virgül "Beni unuttular onlar için hiç değerli değilim?" diye düşünmüş. Oyuna karar verilmiş. Saklambaç oynayacaklarmış. Herkes oyun için bahçeye doğru yola koyulmuşlar. Ve sonunda oyuna başlayacaklarmış. Nokta "Kim ebe olmak ister?" demiş. Ünlem işareti "Ebe ben olacağım." demiş. Sonra saymaya başlamış. Herkes saklanmış. Ünlem işareti saymayı bitirince önce noktayı sonra virgülü bulmuş. Ünlem işareti hepsini bulmuş ama noktalı virgülü bulmamış. Noktalı virgül "Beni hala bulamadılar, demek ki iyi saklanmışım." diyerek kendini avutmuş. Yaklaşık 15 dakika geçmiş ama noktalı virgül hala saklanıyormuş. Noktalı virgül sıkılıp saniyelerin sayıldığı yere gelmiş ve bir bakmış ki kimse yok. Aramış ama onları hiçbir yerde bulamamış. O kadar üzülmüş ki ağlamaya başlamış. Noktalı virgül "Benim doğum günüm diye toplandık ama hiçbiri beni düşünmüyor belki hatırlamıyor bile." demiş. Ve hemen ardından noktalı virgül "Bu kadar mı değersizim ben!" diye bağırmış sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamış. Sonra birden aklına bir şey gelmiş. "Acaba bunların hepsi bir oyun mu?" demiş kendi kendine ama sonra vazgeçmiş. "Yok yok, olmaz, imkansız, onlar bana değer vermiyorlar ki belki unutmuşlardır bile beni." diyerek somurtmuş. Sonra birden bir ışık görmüş. Işık o kadar güzelmiş ki hemen takip etmeye başlamış. Bir süre sonra ışık kaybolmuş ama kaybolduğu yerde bir not bulmuş. Notta sadece iki kelime yazıyormuş: "HERKES ÖNEMLİDİR" Bu notu okuyan noktalı virgülün kafası karışmış. Sonra o

ışığı bir daha görmüş. Takip etmiş ama yine ışık kaybolmuş. Kaybolduğu yerde bu sefer bir not yokmuş. Noktalı virgül her kendini kötü hissedişinde bir çınar ağacının altına oturup düşünürmüş. Yine öyle yapmış. Tam kalkarken ağaçtan sarkan bir not bulmuş. Notta "Çok yaklaştın." yazıyormuş. Anlamamış. İşte tam o sırada yerde bir gül yaprağı bulmuş. Biraz ileride bir tane daha varmış onu da almış. Gül yapraklarını takip

ederek bir eve ulaşmış. Noktalı virgül çok üşüyormuş ve hemen eve girmiş. "Kimse var mı?" diye bağırmış. Bir daha bağırmış ve bir daha. Hiç ses çıkmamış. Tam çıkarken kapıda bir not bulmuş. Notta "Noktalı virgül" yazıyormuş. Hemen arkasını dönmüş ve duvardaki o kocaman noktalı virgül işaretini görmüş. O duvara doğru yaklaşmış. Duvarın dibine girince bir ayak sesi duymuş ve hemen arkasını dönmüş. Bütün noktalama işaretleri orada onu alkışlıyormuş. Her yerden "İyi ki doğdun!" sesleri geliyormuş. Noktalı virgül o kadar mutluymuş ki... Ve pasta gelmiş. Pastada "Herkes önemlidir, bizim için çok önemlisin, iyi ki doğdun." yazıyormuş. Noktalı virgül bunları okurken sevinçten ağlamış ve hepsine "Ben, beni unuttuğunuzu sanmıştım. Sizin için değersizim sanmıştım. Ama öyle olmadığını gösterdiniz. Hepinize teşekkür ederim." demiş ve masaya oturmuşlar. Noktalı virgül tam pastayı kescekken bir şey fark etmiş. Bir koltuk boşmuş. Ve demiş ki "Pastayı kesmeden önce bir şey sormak istiyorum." demiş. "Buyur sor." demişler. Noktalı virgül "Her şey tamam da... Soru işareti nerede?"

EY MÜJDELENEN, ÇAĞ AÇIP ÇAĞ KAPATAN

ALPEREN PEKER 7B-MALATYA

Sen ki Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) tarafından müjdelenen, uğrunda nice Müslüman savaşçının şehit olduğu, İstanbul'u fetih edip, Osmanlı İmparatorluğuna başkent yapansın.

Babamdan öğrendim ki memleketim olan Kastamonu'yu, Anadolu'daki diğer beyliklerle birlikte Avrupa'da bir sürü ülke fethetmişsin. Biz senin İstanbul'u fethettiğin ettiğin yaşta bırak önemli bir iş yapmayı daha üniversiteyi bitirip iş bile bulamıyoruz. Tabi ki kendimizi seninle karşılaştırmak yanlışlığına düşmeyeceğim. Senin devrinin en ünlü âlimlerinden, hocalarından aldığın ders ve terbiyeyi alsak bile kaderimizde müjdelenen şehri fethetmek yok. Çünkü nice Müslüman halife ve şanlı komutanın almak istediği İstanbul'u sen aldın. Almak basit bir kelime, sen ikiye bölünmüş Roma İmparatorluğu'nun

doğusunu fethettin, bir çağı kapatıp yeni bir çağ açtın. Aman dileyeni bağışlaman, herkesin rahatça dini ibadetlerini yapmasına izin vermen vb. nedenlerden dolayı kendi dininden olan despot krallarından kurtulmak için sana bizim ülkemizi de fethet diye mektuplar gönderip ülkelerini sana sundular.

Sultanım, benim sana bir şikâyetim var. İstanbul'u fethettiğin zaman camiye çevirdiğin, devrindeki dünyanın en büyük mabedi olan Ayasofya'da artık namaz kılamıyoruz. Çünkü camimizi müze yaptılar. Senin kutsal emanetine sahip çıkamadığımız için atalarımız adına senden özür diliyorum.

Mekânın cennet olsun, ruhuna Fatıha okuyanlar hiç eksilmesin inşallah. (âmin) En derin muhabbet ve saygılarımla...

VE'L-ASR

YUSUF TOY 8H-BAŞAKŞEHİR

Zaman son derece büyüleyici bir o kadar da anlaşılması ve değerlendirilmesi zor bir kavramdır. Bazen zaman insana işkence gibi gelirken kimi vakit de insan zamana boyuna eğer. Gel gelelim asıl konumuza insanın zamana karşı olan sorumlulukları nelerdir? Bizim zamana karşı olan sorumluluklarımızın hepsi değer kavramıyla yakından ilgilidir. İnsan ilk olarak zamanın değerini bilmeli daha sonra da onu hakkıyla değerlendirebilmelidir. Zamanın değerini bize hatırlatan iki kelime vardır: "Ve'l-Asr"... Yüce Allah zamana yemin olsun diyorsa şüphesiz ki zaman önemli bir varlıktır. Ve onu düzgün değerlendirmek gerekir. Aslında Peygamberimiz (sav)'in sünnetlerine uyan

kimse gerçek anlam da zamanı kullanmayı ve değerlendirmeyi bilir. Namaz vaktinden, imsak vaktine, imsak vaktinden iftar vaktine çeşitli vasıtalarla insan ve zaman bütünleşir. Bazen de insan zamanı değerlendirdiğini zannederken koca bir 24 saati heba eder. Bazense insanın hayatını en çok 'Boş vakitlerimde yapıyorum' dediği şeyler değiştirir. Bazı insanlar zamanın kıymetini bilmez ve sürekli geleceği düşünür. Aslında geleceği oluşturan şu an da yaptıklarımızdır. Ama bunu bilmez ve geleceği şimdi yaşar ve endişelenir. En çok zamanın kıymetini yapacak işi olanlar bilir çünkü onlar iki saat için servet bile verebilirler.

MİRASIMIZ TÜRKÇE

BARAN DEMİR 8B-BAŞAKŞEHİR

Dünyada kullanılan birçok dil vardır. İngilizce, Fransızca, Almanca, Rusça, Çince, Arapça vb. bunlara örnektir. Birçok dilin arasından Türkçemiz dünyanın en zor dillerinden birisidir. Ancak Türkçemizi güzel kullanmalıyız.

Türkçemizi yabancılaştırmamalıyız. Yani "ok-tamam, yes-evet, mega-büyük, market-dükkan, star-yıldız vs. gibi." Bir ülkenin gelişmişliğinde dil çok önemli bir

rol oynar. Sömürülmüş ülkelerde de halkın bir kısmı dillerini kaybederler. Mesela, Senegal ve Cezayir uzun bir zaman Fransa tarafından sömürüldüler. Halkın bir kısmı Fransız vatandaşı olmuştur.

Dilimiz bizim en önemli mirasımızdır. Dilimize saygı göstermeliyiz. Türkçemizi en yalın haliyle kullanarak mirasımıza sahip çıkmalıyız.

ÇOK AZİZ VE KIYMETLİ HÜNKÂRIM

MELİH İNSEL 7A-MALATYA

Allah'ın selamı üzerinize olsun. Hünkârım adım Melih on üç yaşındayım. Malatya vilayetinde yaşamaktayım. Bugün saygıdeğer hocamız bize ecdadımıza mektup yazılmasını vazife olarak verdi. Biz de sınıfça çok heyecana ve sevince kapıldık.

Kıymetli Hünkârım, ben de mektup yazmak için çok çaba sarf ettim. Çünkü size mektup yazmak kolay olmasa gerek. Efendim sizi tarih kitaplarından okudukça hem Osmanlı'ya hem de size karşı hayranlığım ziyadesiyle arttı. Özellikle Peygamber Efendimiz'in Hadis-i Şerif'ine mazhar olduğunuz için size müte-

şekkirim. İstanbul gibi güzel bir şehri fethedip bize armağan ettiğiniz için size minnettarım. Keşke ben de sizin neferiniz olsaydım da bu kutlu vazifede görev alsaydım. Sizin gibi kudretli bir komutana sahip olduğumuz için Yüce Allah'a hamd ediyorum. Rabbimden sizin gibi komutanları başımızdan eksik etmemesini niyaz ediyorum.

Sultanım satırlarına son verirken mübarek ellerinizden öper mahşerde Peygamber Efendimizin sancağı altında buluşmayı Cenab-ı Hak'tan niyaz ederim.

Dua ve selam ile...

KANUNİ SULTAN SÜLEYMAN HAN HAZRETLERİNE

MEYSUN SAVACI 7C-MALATYA

Saygıdeğer Hünkârım;

Duydum ki, sefere çıkan askerleriniz çok imanlı ve inançlıymış.

Allah korkusu ve Peygamber sevgisi o kadar yüceymiş ki, fethedilen yerlerde insanlara zulmetmez, onların; canlarını, mallarını, namus ve emniyetlerini, kendi canları ve namusları gibi emniyet altına alırlarmış

Hatta fethedilen bir beldeden askerler geçerken, orada bulunan bağ ve bahçelerden azıklarına meyve ve sebze almışlar. Alınan bu meyve sebzelerin ücretini

bahçe sahibine ödemek istemişler, fakat bahçe sahibini bulamamışlar. Askerler de karşılık olarak meyve ve sebze fidelerinin altına birer altın asmışlar. Aslında kendilerine savaş ganimeti olan bu ürünlere ücret ödemeleri gerekmezken, sizin değerli komutan ve askerleriniz bunu ödemiş.

Kul hakkına ve insan emeğine canı kadar değerli gören bu askerlerin ve bu askerleri yetiştiren bir padişahın ceddini ve neslim olmasından onur ve gurur duydum. Sizleri selamların en güzeli Allah'ın selamı ile selamlıyorum.

CİHAN PADİŞAHI FATİH SULTAN MEHMET HAN'A

MUHAMMED EMİR ŞAHİN 7A-MALATYA

1432 yılında Edirne Sarayı'nda bir cihan fatihi doğdu demişlerdi. Çocukluğunuzdan beri İstanbul'un fethini düşündünüz ve babanızın ölümünden sonra tahta geçtiniz. Hazreti Peygamberin müjdesine mazhar olabilmek için tutuşuyordunuz. Gece gündüz İstanbul'u nasıl alırım diye uykusuz kaldınız. Cenab-ı Hakkın izniyle İstanbul'u Cihan Devleti'nin pay-ı tahtı yaptınız. Siz gittiğinizden beri İstanbul öyle değişti ki görseniz tanıyamazsınız.

İstanbul'un fethi yeniçağı başlattı başlatmasına ama Osmanlının kalbi ne dumanlarla ne entrikalarla kirlenir oldu. Hâşâ bunlar size olan şikâyetlerim değildir. Bunlar paylaşmadığım sıkıntılarımdır.

Sizin hoşgörünüze, merhametinize sığınarak yazıyorum bu satırları. Şimdi içinize su serpecek bir şeyler söylemek istiyorum. Size teveccüh gösterenler, dilimizi ve kaybolmaya yüz tutmuş kültürümüzü korumaya çalışanlar elbette muvaffakiyete kavuşacaklardır. Bu sorunlar en kısa sürede imandan, vicdandan ve maneviyattan istifade edilerek çözülecektir. İftihar edilecek gençler yetişecektir. Siz gönlünüzü ferah tutun. Tarihi ni muhteva eden vatanın temelleri atılıyor.

Dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük liderimiz en yakın zamanda bahtiyar olacağımızı temenni ederek mektubumu sonlandırıyorum.

DİLİNİ KAYBEDEN HER ŞEYİNİ KAYBEDER

KEVSER ELİF UÇURUM 8H-BAŞAKŞEHİR

Dil, millet olmanın ve milli kültürün temel unsurudur, bir milletin ortak malıdır. Dili olmayan millet yoktur. Peyami Safa'nın "Dilini kaybeden millet, her şeyini kaybetmiş demektir." sözünde de dilin önemi vurgulanmıştır.

Dil bir milletin sahip olduğu en değerli şeydir. Çünkü dil kültürü yaşam tarzını ve düşünce yapısını şekillendirir. Mesela bir milletin dilini yabancı kelimelerle yozlaştırarak manevi değerlerini kültürünü değiştirmek mümkündür. Çünkü dil bir iletişim aracıdır. Bir düşünceleri aktarma yoludur. Örneğin bir milletin dili olmazsa kültürü olamaz, ortak noktası olamaz. Ve en önemlisi kendisi bir bütün olamaz. Dil dağılmayı önlere milletin bir bütün kalmasını sağlar. Dil olmasaydı edebiyat olmazdı. Tarihi geçmiş olmazdı. Eğer bir milletin doğru düzgün dili olmazsa hiçbir şeyi olmaz.

Kendimize ait bir dil olmadığını düşünelim. Ülkemizde karışık diller kullanılsa mesela. Böyle bir durumda kültürümüz yok olup maddi manevi her yönden çöküş yaşanır. Çünkü milletimizin ortak noktası olup konuşamazdı. İnsanlar anlatamadıkça gelecek nesillere kültürümüz geçemeyecekti. En önemli noktalardan biri de dilin kültürü de beraberinde getirmesi. Örneğin dilimize "burger" kelimesi girdiğinde sadece kelime

olarak yer etmedi. Ayrıca kültür olarak da yer etti.

Millî varlığın korunmasıyla dilin korunması arasında çok sıkı bir ilgi vardır. Dilini unutmayan fakat bağımsızlığını kaybeden bir toplum milliyetini koruyor demektir. Bu toplum, bağımsızlığını kazanıp bir devlet kurarak, bir millet olarak yeniden tarih sahnesine çıkabilir. Sovyet Rusya'nın dağılmasıyla Türklerin ve diğer milletlerin bağımsız birer devlet olarak yeniden tarih sahnesine çıkmaları bunun en yeni örneğidir. Tarihte bunun başka pek çok örneği vardır. Ancak dilini kaybeden milletlerin tarih sahnesinden silindikleri de bilinmektedir.

Dil, milletin manevî gücünün aynasıdır. Bir milletin kültürel değerlerini oluşturan ve o milleti ayakta tutan; edebiyatı, sanatı, bilim ve tekniği, dünya görüşü, ahlâk anlayışı, müziği... Geçmişten günümüze ancak dil sayesinde aktarılmaktadır. Dolayısıyla dilin korunmasıyla millî varlığın korunmasını aynı seviyede algılamak gerekir.

Sonuç olarak dil bir toplumu ayakta tutan yegâne şeylerden biridir. Bir toplumun dili kültürünü de yansıtır. Bu yüzden dil bir toplumun manevi olarak en değerli şeyidir.

EN GÜZEL KELAM

BURAK EFE ÇELİK 6F-BAŞAKŞEHİR

Bu aralar canım çok sıkkın. Çünkü kimse birbirinin yüzüne bakmıyor, sosyalleşmiyor, yüz yüze konuşmuyor. Bunun nedeni ise o ellerindeki telefonlar ve teknolojik aletler. Bütün gün başlarını kaldırmaksızın onlarla oynuyorlar. Bunu sadece büyükler değil çocuklar bile yapıyor.

Geçen akşam annemle konuşmak istedim ama annem telefonla üst komşumuzla konuşuyordu. Ben de ona niye yüz yüze konuşmuyorsun diye sordum. Ama bana cevap vermedi. Ben de babamın yanına gittim. O da tabletiyle işini hallediyordu. Ben de bugününün nasıl geçtiğini sordum ve bana cevap vermedi. O da artık dış dünyayla ilgilenmiyordu. Sonra kardeşimin yanına gittim o da doğum gününde alınan tabletiyle oynuyordu. Kardeşime niye diğer oyuncaklarıyla oynamadığını sordum. O da bana elindeki teknolojik bir alet olduğunu söyledi. Ona başka bir soru sormak istedim ama bana başka cevap vermedi. Ben de uyumak için herkese iyi geceler dedim; ama bana başlarını kaldırıp bana iyi geceler demediler. Ben de odama gidip dü-

şünmeye başladım. Bu insanların niye selamlaşmadığını, hem kendi kendime sordum hem de düşündüm. Bunları düşünürken uyuyakaldım. Bu düşüncelerle uyandım ama hala can sıkıntım geçmemişti. Annem, sabahleyin bakkala gidip ekmek almamı söyledi ben de hemen hazırlanıp evden çıktım. Asansöre binip giden komşularımıza selam verdim ama onlar hiç ses çıkmamış gibi ellerindekilerle uğraşmaya devam ettiler. Aşağı inince onlara niye selamlaşmadıklarını sordum. İçlerinden biri 'Bana sen mi selam verdin ufaklık?' diye sordu. Ben de ona 'Evet selam verdim ama siz her zamanki gibi telefonlarınızla uğraşıyordunuz.' diye cevap verdim ve hızla apartmandan çıktım.

Arkadaşlar gördüğünüz gibi selamlaşmak bu seviyeye geldi. Arkadaşlar selamlaşmak sadece tanıdıklarımıza değil, yolda ve her yerde gördüklerimize ve konuştuğumuz her insana selam vermeliyiz. Hiç kimseden selamımızı esirgememeliyiz. İşte arkadaşlar selamlaşmak bu seviyede olmalı. Eğer selamlaşmak bu seviyede olursa birbirimizi daha iyi tanırız.

DÜRÜSTLÜK VE GÜVEN

AHMET EMİN KAYA 8H-BAŞAKŞEHİR

Dürüst olmak insan ilişkilerinde çok önemlidir. İnsan karşısındaki kişiye daima dürüst olmalıdır. Bir insana yalan söylersek o insan bunu öğrendiğinde bize karşı güveni kalmaz. İnsanlar güvenmediği kişilerle arkadaş olmazlar. Aralarında kan bağı olan aile fertlerinin ilişkilerinin temelinde bile dürüstlük ve güven vardır yani bir insan yalancı olursa yalnız kalır. Aile fertleri tarafından bile sevilmez.

Yalan söyleyen insanın kendisi de rahatsız olur. Yalan söyleyen insan sürekli yalanının ortaya çıkmasından korkar ve bundan korktuğu için devamlı yeni yalanlar söyler. Fakat dürüst insanın böyle bir endişesi yoktur.

Dürüst insan bu konuda vicdanen rahattır.

Doğruluk ve dürüstlük bütün peygamberlerin ortak vasfıdır. Peygamber Efendimiz bu konuda insanlığa en büyük örnektir. Peygamberliğini ilan ettiğinde insanlar onu birçok şeyle suçlamışlardır fakat kimse onun yalancı olduğunu söyleyememiştir. Çünkü peygamber olmadan önce de asla şaka bile olsa yalan söylememiştir.

Bu dünyada insanların sevdiği ve güvendiği öbür dünyada da Allah'ın razı olduğu bir insan olmak istiyorsak peygamberimizi rehber edinip her zaman doğru olmak ve doğrunun yanında yer almalıyız.

MINİK DOSTLARIM

AYLA KURTULAN 7A-BÜYÜKÇEKMECE

Okulların kapanmasıyla gerçekleştireceğimiz tatil planları arasında, dedemlerin yanında birkaç hafta kalmak vardı. Büyük şehirde yaşayıp da kasaba hayatına gitmek benim için sıkıcı geliyordu. İsteksiz bir şekilde hazırlıklar yapıldı ve dedemlerde kalmak için yola çıktık.

Sıkıcı bir yolculuktan sonra kasabanın müstakil bahçeli evleri ve birkaç yüksek bina arasında dedemlerin bahçeli evi görüldü. Anneannem ve dedem bizi gördüklerinde çok mutlu oldular. Ben de onları gördüğümde çok mutlu oldum. Ama "Kasabada ne yapabilirim ki!" diye düşünmüyordum değilim.

Dedem benim sıkıldığımı anladı ve benim mutlu olmam için elinden geleni yaptı. Önce bana kümesi gösterdi. Buradan günlük yumurta toplayıp taze yumurta yememi sıkı sıkı tembih etti. Sonra, av köpeği olan Paşa'yı günlük beslemem için beni görevlendirdi. Bunlarla mutlu olmaya başlamıştım. Beni en çok mutlu eden şey ise samanlıkta gurka yatmış tavuğun civcivlerinin bir bir yumurtadan çıkıp anne tavuğun arkasında dolanmasıydı. Sürekli onları takip ediyordum. Anne tavuk da bana alışmıştı.

Fakat bir gün anne tavuğa araba çarptı yavrular da yalnız kaldı. Anne tavuğun cansız yatmasına mı üzüleyim yavrularının annesiz kaldığına mı bilmedim. Dedem onlar için kafes gibi bir küme yaptı. Benim çok üzüldüğümü fark etmiş olmalı ki dedem, soğukkanlı-

lıkla "Onları artık sen güdersin." dedi. Evet, onlar artık benim minik dostlarımdı. Her sabah erkenden kalkıp civcivleri bahçeye salıp yem atıyordum. Kedi kapmanın diye etrafı gözetliyor, çevreye dağılan dostlarımı bir araya getirmek için bir sağa bir sola koşuşturuyordum. Karınları doyunca güneşe serilip genleşe genleşe uyuyorlardı, ben de onları seyredip her hallerini izliyordum. Kimseye minik dostlarımı emanet etmeye güvenemiyordum, eve girecek olsam onları kafesine koyup birlikte içeri giriyorduk. Akşamları bile kafeslerini odaya getirip onlarla yatıyordum. Onların anneleri ben olmuştum adeta.

Her birinin ayrı ayrı ismi vardı; Benekli, Kuyruklu, Güneş, Uyuşuk ve Şımanık... Bunlar benim minik dostlarımdı. Çok çabuk büyüyorlardı. Artık onlar da, benim peşimden ayrılmıyorlardı. Farkında olmadan zaman çok çabuk geçmişti. Artık gitme vakti yaklaşıyordu. Kasabaya gelmemek için elimden gelen her şeyi yapan ben değilmişim gibi şimdi anneme biraz daha kalalım diye yalvarmaya başlamıştım. Annemin de hoşuna gitmişti. Tatilimiz biraz daha uzadı.

Bu tatil sandığım gibi sıkıcı değildi. Aksine hayvan bakımı konusunda birçok şey öğrendiğim, annesizliğin nasıl bir şey olduğunu anladığım ve tamamıyla çok zevk aldığım bir tatildi. Önümüzdeki yıl belki de minik dostlarımla yavrularını beslerim kim bilir.

MUTLULUĞUN RESMİ

ZEYNEP SERRA ÖZTÜRK 7E-BAŞAKŞEHİR

"Mutluluk nedir?" diye sorduğumuzda, akla pek çok cevap gelebilir. Bu sorunun yanıtını ararken Brigitte Labbe adlı bir yazarın "Mutluluk ve Mutsuzluk" adlı bir kitabıyla karşılaştım. Kitabı bir solukta okudum.

Kitap çok güzel bir soruyla başlar. Der ki; "Yeterince kıyafetimiz, yiyeceğimiz, paramız, evimiz olmadığında mutsuz oluruz. Peki ya bütün gereksinimlerimiz karşılandığında? Rahat bir yaşamı olan her insan mutlu mudur?"

Mutsuzluğun ne olduğu konusunda hepimizin bir fikri vardır. Peki ya mutluluğun ne olduğunu bilir miyiz? Çoğu zaman hayır! Mutsuzluğu hemen hissederiz, oysa mutluluk orada olduğunda kimi zaman farkına bile varmayız; onu her zaman göremeyiz. Peki, mutluluğu nasıl tanıyacağız? Belki de yapılacak ilk iş, mutluluğu görmeye çalışmaktır. Dikkat etmeye, mutluluk geldiğinde onu fark etmeye, seçmeye çalışmak...

50 yaşında biri, 20 yaş daha genç olsa mutlu olacağını düşünebilir. Ancak olanaksız bir şeyin gerçekleşmesini bekleyerek mutsuz olmaya değer mi? Mutsuz olmak çok kolaydır. Mesela, bir deftere yolunda gitmeyen her şeyi not etmekle başlanabilir. Sonra başımıza gelecek en kötü şeyleri düşünebiliriz. Günün birinde öleceğim, anne ve babam ölecek gibi. Sahip olamadıklarımızı, hiç olamayacağımız şeyleri de düşünebiliriz. Mesela hiç en güzel, en ünlü, en zengin, en zeki, en güçlü olamayacağımızı düşünerek sürekli mutsuz olabiliriz. Bu listelere bakıp her gün kolaylıkla tekrar tekrar mutsuz olabiliriz.

Peki ya mutluluğun bir formülü var mı? Ya da bir resmi?

"Mutluluğun Resmi" adıyla bilinen ünlü bir resim var aslında. Nazım Hikmet'in "Mutluluğun resmini yapabilir misin Abidin?" dediği şiiri nedeniyle bu resmin ressam Abidin Dino'ya ait olduğunu zanneden birçok kişi vardır. Oysa resmin asıl ressamı Dianne Dengel'dir, ve orijinal ismi "Home Sweet Home" dur. Peki, bu resme mutluluğun resmi unvanını kazandıran nedir?

Bu resmin adı anıldığında neredeyse herkesin aklına aynı şey gelir. Aşırı derecede fakir bir aile, derme çatma bir ev, damlatan çatı, bütün

ailenin yattığı daracık bir yatak, perde görevi gören gazete kâğıtları... Hiç kimse böyle bir durumda olmak istemez. Hepimizin aklına, öyle olsaydık ne kadar mutsuz olacağımız gelmiştir. Peki, ama bu aile, nasıl bu kadar huzurlu ve mutlu uyuyabiliyor?

Bu resme bakan birçok kişi, ailenin birlikte olduğu sürece mutlu oldukları kanısına varacaktır. Peki, madem bizim bütün ailemiz yerinde, hepimiz bir aradayız, hatta halimiz vaktimiz de yerinde, biz neden mutlu olamıyoruz? Mutluluğu kendi elimizde olan şeylere bağlamak en iyisidir. Tıpkı bu resimdeki gibi... Aslında mutluluğun son derece pratik bir formülü var: Birilerine mutluluk vermek. Mutluluk verdikçe, bizim mutluluğumuz katlanarak artar. Bu, olağanüstü bir olaydır. Deneyin ve görün. Ömrümüzü beklemek, sızlanmak, sahip olamayacağımız şeyleri düşünmekle geçirmek yerine, mutlu olabilmek için elimizden geleni yapabiliriz. Mutluluğu satan bir yer yoktur. Bu yüzden yapmamız gereken elimizdekilerle yetinip, mutluluğun peşinden koşmak. Hem de hiç beklemeden!

Rabbimizin verdiği nimetlere şükretmek aslında mutluluğun temel formülüdür. Zira Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) bu konuyu şöyle güzel bir hadis-i şerifle açıklar. "Maddi anlamda durumu sizden daha kötü olanlara bakın; daha iyi olanlara bakmayın. Bu, Allah'ın size verdiği nimetleri küçümsememeniz bakımından daha uygun olur."

AFFETMEK SANATI

SETENAY YILMAZ 6C-BÜYÜKÇEKMECE

Sanatların en büyüğüdür affetmek.

Büyükliğini göstermektir.

Allah'ı, O'nun yüce kudretini düşünmektir.

Adını merhametliye yükseltmek için,

Yolunda açılan binlerce kapıdan biridir affetmek.

Affetmek, Osmanlı davranışlarından biridir.

Affetmek Rabb'in yüce kudreti içindir.

Affetmek dilenen affın karşılığını vermektir.

Affetmek Allah'ın affedenleri sevdiğini bilmektir.

Yaş kemale erdikçe anlıyor insan

Affetmek büyük yetenek;

Lâkin yeteneklerin sadece yeteneklilerce

Kabul edildiğini unutuyor hep.

SAVAŞ OLMASA

EMRE SELVİ 7A-ÇEKMEKÖY

Savaş olmasa dünyada,

Ne güzel olurdu dünya,

Nice canlar gitmese,

En güzel eserler yok edilmese...

Fakat savaş oluyor yine,

Biz istemesek de oluyor.

Bazıları hep bana deyince,

O an savaş başlıyor.

Keşke herkes dursa yerinde,

O zaman yaşardık güvenle,

Savaşlar biterse,

Yaşarız dünyada keyifle.

OLMAYANA ÖZLEM

YAĞIZ ALİ TÜZÜN 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Bugün sevindirici bir haber aldık. Kuzenim Duru'nun bir kardeşi olacağını öğrendik. Ben de çok sevindim. Erkek olursa onunla top oynayabileceğimi hatta büyüdüğünde tıpkı dayımın bana yaptığı gibi ona tuttuğu takımın formasını alabileceğimi düşündüm. Çok se-verim, dedim kendi kendime. Bir sürü şey öğretebilir-im, dedim ona. Duru'nun Ali abisiysem onun da abisi olurum. Hem şimdi daha büyük, daha güçlü ve daha akıllıyım. Onu markete götürüp istediğini alabilecek yaştayım. Ayakkabılarını bağlamayı öğretebilirim, düştüğünde canın çok acıdı mı diye sorup ağlamaması için türlü türlü komiklikler de yapabilirim. Parka gö-türür o sıkılana kadar saatlerce sallanm onu. Pamuk şeker alırız sonra. Doymazsa annemin bana yaptığı

gibi benimkini de veririm ona. Islak mendille ağzını ellerini siler, evin yolunu tutarız. Yorulursa kucağıma alırım. Evlerine vardığımızda annesi açar kapıyı. Ali abim gitmesin diye ağlar belki arkamdan. Söz veririm en kısa zamanda tekrar geleceğim diye. İnanır bana. Çünkü abiler verdikleri sözleri tutarlar. Gerçek kar-deşleri olmasa da kardeş gibi gördüklerini hayal kı-nıklığına uğratmazlar. İnsanın birileriyle kardeş olması için aynı anne babadan ya da aynı milletten gelmesi-ne bile gerek yoktur çoğu zaman. Sevmeyi bilmekle başlar her şey, güvenmekle devam eder. Olmayan bir kardeşe duyulan özlem ancak herkesi bir kardeş gibi görmekle diner.

HAYATIN ANLAMI

BEYZA ÇELİK 8D-BAŞAKŞEHİR

Dostluk çok farklı bir şeydir. Dost: "Kardeş demektir, her şey demektir. Yardıma koşan, seninle gülüp seninle ağlayandır."

Herkes seninle gülebilir ama herkes seninle ağlayamaz, dost ağlar. Onsuz kalbinin atamayacağını düşünürsün. Sevgi dolu iki kalbin birleşmesi dostluğu, kardeşliği getirir ortaya. Onun adı söylenince ağzın kulaklarına varır. Zihninin onunla ilgili bir sürü iyi ve kötü anılarla doludur. Ona her baktığında tekrar tekrar ne kadar iyi bir dostun olduğunu anlarsın.

Dostla arkadaş arasında çok ince bir çizgi vardır. Bir gün elinde olmadan ayrılacağını bilirsin ama kabullenemezsin, ayrılmayacağını dersin. Gün gelince mecbur ayrılırsın ama kalpleriniz hep bir olur. Dost asla unutulmaz, istesen de unutamazsın. Her ne engel olursa olsun o dostluk bitmez, bitemez. Üzülürsün ama fark ettirmemeye çalışırsın, o da sana fark ettirmemeye

çalışsa da olmaz. Ayrılınca dünya başına yıkılmış gibi hissedersin, hayattan zevk alamazsın. Sadece onunlayken mutlu olursun. Ama bazen şartlar izin vermez ama hâlâ iki sevgi dolu kalp birbiri için atar. Yeniden buluşana dek ona, canından bir parça olan insana – dostuna- sınıksız sarılana dek beklersin. Ayrılmadan önceki anıların, her şeyin, yaşadığın her dakikan, her saniyen onunla olan güzel günleriniz, gülücükleriniz aklınızdan çıkmaz. Onu istersiniz her daim. Bir insanı ona benzetmek size her şeyi anımsatır, her şeyi hissettirir. Ya da bir insanın sesi, bir insanın sana beslediği hisler... Onu neden bu kadar seversin, nasıl dostun bilirsin biliyor musun? Evet! O insan senin ailen olmuştur bir kere. Her anında seninle olması, senin ona yaptığın onun sana yaptığı iyilikler unutulmaz olmuştur bir kere. Çünkü onunla sen yaşadığınız zaman diliminde en güzel anılarınızı biriktirmişsinizdir. Çünkü o senin için artık hayatının anlamı olmuştur.

PAMUK ELLİM

BURCU NUR KILIÇ 5C-BAŞAKŞEHİR

Sevgili anneanneciğim,

Bu mektubu sana vermek isterdim ancak sen annem küçükken ölmüştün. Seni o kadar çok görmek istiyorum ki tahmin edemezsin... Hani bir anneanne torunuyla ilgilenir, ona kazak örer ya... İşte ben de böyle güzel şeyleri seninle yaşamak isterdim. Seninle pikniğe gitmeyi, bana masal anlatmanı, birlikte oyunlar

oynamayı isterdim. Bunların hepsi olsaydı dünyanın en mutlu çocuğu ben olurum. Sana "anneannem, pamuk ellim" demek hayalim oldu. Bu hayal içimde o kadar büyüdü ki; bazen patlayacak gibi hissediyorum. Seni hiç görmesem de, seni hiç bilmesem de seni çok seviyorum anneanneciğim. Acaba sen de beni merak ediyor musun?

EN ANLAMLI DUA

MUHAMMED SALİH AKGÜMÜŞ 8C-BAŞAKŞEHİR

"Aranızda selamı yayınız."

Selam, iki insan arasındaki en iyi ve en anlamlı duadır bence. Çünkü insanlar selamlaşırken birbirlerine Allah'ın selamını ve Allah'ın onunla beraber olmasını dilerler. Allah bir insanla beraberken o insanın başına, ne kötülük ne de bir musibet gelir. Bu sayede insan mutlu, huzurlu ve güvenli bir şekilde zaman geçirir. Ve

bir insanın Allah ile beraber olması, onun kötülükten, günden ve haramdan uzak olması anlamına gelir. Böyle bir insan da Allah'ın hoşnut olduğu ve sevdiği bir kişi olur. Allah'ın da hoşnut olduğu bir kimse Allah'ın izniyle cennete gider. İşte bu yüzden selam benim için insanlar arasındaki en iyi ve en anlamlı dua.

VESSELAM...

ANNEM

MUHAMMED İKBAL AKSU 5D-BAŞAKŞEHİR

Beni tüm hücreleriyle seven annem,
Beni tüm hücreleriyle saran annem,
Beni uçurumun kenarında yorulmadan tutan annem,
Tebessümüyle korkularımı alır götürür annem...

Gözünde hiç büyüyecek beni, sabırlar dokuyan annem,
Hastayken başımda duran annem,
Saçlarımı taradı mı başımdan dertlerimi döken annem,
Sırtımı yasladığım en kıymetlim annem...

SEVGİ EMEK İSTER

İREM SUCİ 5D-BÜYÜKÇEKMECE

Sevgi, ruhumuzda bir çiçek
Eğer susuz kalırsa solar bu çiçek
Veremez çevresine güzel kokular
Gül bataklıkta bile güzel kokar
İnsan, sevmek istediği zaman.

İnce narin çiçekler, derelerin kenarında yetişirler
Çiçeklerin arasında arılar gezinir
İşte insan arı misali gezinir bu dünyada
Nihayet bu gezmenin sonunda sevgi dolu bal yaparlar.

DÜNYALARA DEĞİŞMEM

ŞEYDA ZÜLAL ORHAN 5E-BAŞAKŞEHİR

Annelerin en güzeli,
Benim canım annem,
Dünyalara değişmem,
Canım annem, güzel annem...

Dokuz ay taşıdın beni,
Giydirdin süsledin beni,
Hep güldürdün beni,
Canım annem, güzel annem...

Ne sevimli annesin,
Benim canımın içisin,
Sen iyi ki varsın,
Canım annem, güzel annem...

NADİR BULUNAN CEVHER

FARUK EYMEN BALTACI 8C-BAŞAKŞEHİR

Dost dediğim zaman
İlk aklıma gelen şudur:
Dostum her daim,
Benimle sırt sırta olur.
Dost demek: Can demektir.
Her şeyi bölüşmektir.
Sevinci de hüznü de,
Birlikte göğüslemektir.
Dost bulmak zordur. Lâkin
Bulunca da sıkı sarılmalıdır.
Ufak tefek şeyler için
Dostluklar yakılmamalıdır.
Dost nadir bulunan bir cevherdir.
Onla hayat güzeldir.
Dosta dost gibi
Değer vermek gerekir.

DÖRT KARDEŞ

RANA DİLARA TAŞTEKİN 8D-BAŞAKŞEHİR

İdil, Yâren, Songül ve Kıvılcım kardeşlermiş. Bir gün bu dört kardeş piknik yapmaya karar vermişler. İdil yemyeşil, Yâren rengârenk, Songül soluk bir sarı, Kıvılcım da bembeyaz bir elbise giymiş. Bahçeye çıkmışlar. Bir ağacın gölgesine örtülerini sermişler ve oturmuşlar. Herkes piknik sepetinden kendi getirdiği meyveyi çıkarmış.

İdil:

Ben çilek, erik, böğürtlen ve daha birçok meyve getirdim. Peki ya sen Yâren?

Ben de karpuz, kiraz, kayısı ve birbirinden tatlı başka meyveler getirdim. Songül sen neler getirdin?

Ben ayva, üzüm, incir getirdim. Kıvılcım sen ne getirdin canım kardeşim?

Mandalina, elma, greyfurt, nar... Ooh bir sürü meyve var daha.

Herkes getirdiği meyveleri çıkardıktan sonra başlamışlar afiyetle yemeye. Hepsı de birbirinden güzelmış. Sonra bir oyun oynamaya karar vermişler.

İdil:

Haydi, saklambaç oynayalım. Nasıl fikir ama?

Songül atlamış söze:

Bence başka bir oyun oynayalım. Mesela: Hangimizin özellikleri daha iyi oyunu? Ne dersiniz?

Hepsı onaylamış bu oyunu. İlk olarak İdil başlamış özelliklerini anlatmaya:

Beni herkes çok sever, etrafa neşe saçarım, yeşil kıyafetlerimle insanların içini açarım. Hayvanlarla bitkilerle de aram çok iyidir. Aranızda en iyi özelliklere ben

sahibim. Yâren hemen söze karışmış:

Aa İdil... Kendini çok övdün ama sıra bende artık... Asıl ben geldiğim zaman ortalık şenlik alanına döner. Beni görünce herkesin yüzü güler. Rengârenk kişiliğimle çok sevilirim. Aranızda en iyi özellikler bende.

Songül durur mu? O da başlamış kendini övmeye:

Siz kendinizi öve öve bitiremediniz. Oysa asıl güzellik bende. Ben ne Kıvılcım gibi üşüyen ne Yâren gibi hareketli ne de İdil gibi sıradanım. En iyiniz benim. Giydiğim kıyafetlerin rengiyle etrafa ışık saçarım adeta.

Songül böyle heyecanlı heyecanlı konuşurken Kıvılcım onun sözünü kesmiş:

Aa yeter ama... Bana hiç sıra gelmeyecek sandım. Ne bu böyle? Bana hiç fırsat vermediniz. Şimdi sıra bende. En çok benim sevildiğimi herkes biliyor. Hem büyükler hem de çocuklar beni çok eğlenceli buluyor. Çok güzel kartopu oynarım ayrıca.

Bu dört kardeş kendilerini yarışmaya öyle bir kaptırmışlar ki artık birbirlerine ne söylediklerini duymaz olmuşlar. İdil Yâren'e, Songül Kıvılcım'a... Kıvılcım İdil'e, Yâren de Songül'e... Dördünün sesi yükselmiş. Tatlı bir heyecanla başlayan bu yarışma bencil bir kavgaya dönüşmüş. İdil bağırıyordu:

En iyiniz benim!

Hayır, hayır benim!

Yâren onun sesini bastırıyordu, Songül daha çok bağırıyordu:

İkiniz de yalan söylüyorsunuz. Benim en güzel!

Kıvılcım herkesin sesini bastırıyordu:

Hayır! En iyi benim ben... Ben! Ben!

Onlar kavga ederken sesleri duyan komşu teyze gelmiş. Olanı biteni sormuş. Olayı anlayınca hepsini toplamış etrafına.

Siz hepiniz birbirinizden güzel çocuklarsınız. Tüm mevsimler nasıl birbirinden farklı özelliklere sahip ise siz de öylesiniz. Sizin en iyi olanınızı seçmek söz konusu bile olamaz.

Bu konuşmadan sonra çocuklar anlamışlar hatalarını, birbirlerinden özür dileyip pikniklerine mutlu mesut devam etmişler.

MUTSUZ İNSAN YOKTUR

AYŞEGÜL ŞAHİN 7C-BAŞAKŞEHİR

Mutluluk en güzel duygudur ve hepimiz mutlu olmayı isteriz. Mutlu olmanın çok zor olduğunu düşünen insanlar vardır. Ama mutlu olmak zor bir şey değildir. Ve bunun için çok uğraşmaya gerek yoktur aslında. İnsanlar mutluluğun yanı başında olduğunu bilmezler. Ancak o yanı başındaki mutluluğa ulaşmayı bilen insanlar da vardır. Bu tür insanlar genelde birçok şeye olumlu yönden bakan insanlardır.

Mutlu olmanın önüne geçen en belirgin özellik "bencillik" tir. İnsan sadece kendisini düşünmemelidir. Başkalarını düşünen insan, bencil bir insandan daha mutlu olur. Ah bir şeyleri vermenin güzelliği bir görünebilse... Bencillikle beraber gelen kibirlilik ise mutsuz insanların gözlerini tamamen kör eder. İnsan kendi kendini beğenip övmemeli, kendini herkesten önde görmemelidir.

Allah katında Türk, Kürt, Arap, Çerkez vb. herkes eşittir

ve kimsenin kimseden üstünlüğü yoktur. Allah insanları bu şekilde ayırmazken, insan kendini başkalarının arasından ayırmamalıdır. Dinimize göre kibir şeytanın huyudur. Kibir her iyiliğin önüne geçer. Bunun dışında mutluluğu engelleyen bir diğer sebep ise kıskançlıktır. İnsan bir kardeşini kıskanmamalıdır. Hele bir de kıskançlıktan onun eşyasına zarar veriyorsa o insan mutlu olamaz. Kim kimin eşyasına zarar verip mutlu olabilir ki... Mutlu insanlar ise birçok şeye olumlu yönden bakmaya çalışan, cömert, alçakgönüllü kişilerdir. Mutluluk; dediğimiz gibi yanı başımızdadır. İnsanın gözü mutluluğa karşı kör olmamalıdır. Mutlu bir insanın en ufak bir şeyde yüzünde kocaman bir gülümseme oluşur. İnsan en ufak bir şeyden mutlu olamayıp çok büyük şeyler beklerse mutlu olamaz. Bir insan başka bir insana dönüp bir selam verip tebessüm etse o anda belki de dünyanın en mutlu insanı olacaktır ancak bundan haberi yoktur. Mutluluk öyle bir şeydir ki bir insan ne kadar çirkin olursa olsun onu dünyanın en güzel insanı yapar.

Kısacası; mutlu olmak zor değildir, sadece insanların gözü kördür. Bir dönüp çevreye bakmalı doğaya, hayvanlara, insanlara, böceklerle bunların hepsine bir bakmalı. İnsan bakar ama göremeyebilir. Siz siz olun sakın mutlu olmanın çok kolay olduğunu ve hep yanı başınızda olduğunu unutmayın. Mutsuz insan yoktur, mutlu olmayı bilmeyen insan vardır..

ZOR MU?

SEVDE ÖZEN 8B-BAŞAKŞEHİR

Bence mutluluk çoğu insanın zihninde büyüttüğü fakat aslında hiçbir zaman sanıldığı kadar zor olmayan bir kavramdır. Çoğu insanın hayallerini süsler. Büyük evler, spor arabalar, koca holdingler veya yurt dışına taşınmak gibi. Fakat kimse asla düşünmüyor.

Mutlu olmak, mutlu olmayı becerebilmek bu kadar zor mu? Hiçbir zaman bulunduğumuz konumu beğenmez hep daha fazlası için çalışır, çabalarız. Bize sorulduğunda ise bunu mutlu olmak için, kendimizi huzurlu kılmak için yaptığımızdan söz ederiz. Bence insanlar

kendi durumlarına bakıp üzülme yerine her şeye rağmen mutlu olanları düşünmeli. Çünkü bizim için normal olan bir şey bir başkasının hayalini süslüyor olabilir. Kimi zaman bir oyuncak araba, kimi zaman bir okul, kimi zaman sıcak bir aile ortamı... Hiçbir şeyinin olmadığını düşündüğünüz bir çocuk aslında sizin aksinize sahip olduklarının farkında biri olarak mutluluğa sahip olabilir. İşte bu yüzden mutluluk bu kadar zor bir kavram değildir. Aslında en başından beri içimizde bulunan bir duygudur. Sadece onu ortaya çıkarmak bize kalmış.

NEDİR?

EBRAR ÇATALKAYA 7C-BAŞAKŞEHİR

İnsanın çok uzağında zannettiği ama hep yakınında olan, her zaman insanın yanında taşıdığı duygudur. Kişi eğer hüznün, umutsuzluğun yerine mutluluğu koyarsa hayatın zevkini çıkarır ve hiçbir şeyin insanın mutluluğundan, karşısındaki insanın da mutluluğunu görmekten önemli olmadığını fark eder. Eğer insan mutlu olursa çevresi de arkadaşları da mutlu olur. Mutluluk aslında herkesin içindedir. Önemli olan ise bu mutluluğu açığa çıkarmaktır. Mutluluk sadece kızların dediği gibi; çikolata yedikten sonra salgılanan bir hormon mudur? Hayır, kesinlikle hayır.

Mutluluğun ismi yoktur aslında. İnsanın hiç tanımadığı birine yardım ettiğinde, karşısındaki insanın mutluluğuyla mutlu olmaktır, bazen ise ektiğiniz çiçeğin gözlerinizin önünde sizin sevginizle büyüdüğüne, ol-

gunlaştığına şahit olmaktır mutluluk.

Peki, mutluluk tek kişilik midir? Kişinin mutluluğu paylaştıkça mı çoğalır? Mesela; bir ressam için mutluluk nedir? Çok güzel bir resim çizmek midir? Tabi ki hayır. Bir ressam için mutluluk; yaptığı resimlerin olduğu, insanların beğenisine sunduğu bir sergi açarak insanların gözünde saygın, beğenilen bir ressam olmaktır.

Belki bir insanın hayatı boyunca en zor yakaladığı şey mutluluktur aslında, bir insanın da hiç değerini bilmediği tek şeydir.

Size tek bir tavsiye; "MUTLULUK" kapınızı çaldığında ona yaşam sevgisi kadar tutunun ve onu hiç bırakmayın...

ALLAH'IN BİZLERE EMANETİ

İCLAL MEMİŞOĞLU 8C-BAŞAKŞEHİR

Allah'ın ona emanetiydim ben. Onun bana gözü gibi bakması, benim ona son derece saygı göstermem gereken bir emanet.

14 Ağustos 2001

Ben doğdum. O da doğdu. Daha ilk kez açmıştım bu yalan dünyaya gözlerimi. İlk kez onu gördüm. O da beni gördü. Ben korkudan o sevinçten ağlıyordu. Daha bilmiyordum ki nasıl bir yere geldiğimi. Kimin bana sahip çıkacağını, kimin bana dost olacağını, kimin beni büyüteceğini bilmiyordum. Allah'ın beni hangi meleğe emanet edeceğini bilmiyordum. Annem kim, bilmiyordum.

Beni kucağına aldı karnımı doyurdu. Yemedi, yedir-di. Giymedi, giydirdi. Yeri geldiğinde uykusuz kaldı. Ama beni elinden gelen, gücünün yettiği en iyi şekilde yetiştirdi. 1 Mart 2003. Bir melek daha doğdu şimdi. 3 Ekim 2008. Yine bir melek doğdu.

18 Ocak 2011

Bir melek daha aramıza katıldı.

Ve 17 Kasım

Son bir melek daha...

5 kardeş olmuştuk. Hepimizi karnında taşıırken mide bulantısı çekti. Ayakları şişti. Vücudu ödem yaptı. Derisi gerildi. Biz karnındayken en basit işlere bile nefesi yetmez oldu. Çünkü nefesini bizimle paylaştı. Doğumumuz ise tarifi imkânsız bir acı çekmesine yol açtı.

Oysaki tek amacı; bize sahip olmaktı. Başka hiçbir amaç bu acıyı çekmeye değmezdi. O bizim bakıcımız, hamalımız, öğretmenimiz, şoförümüz, aşçı, temizlikçi, en büyük hayranımız, en sadık dostumuz, en ama en yakın arkadaşımızdı. Bizim dünyaya geldiğimiz andan beri kendini hep ikinci plana attı. Biz yedikçe o doydum. Biz uyudukça o dinlendi. Bizim için hep umut etti. Bize dair hayaller kurdu. Ve bunların hepsini karşılıksız yaptı. O hep bizim için savaştı.

Şimdi ise hastanenin en soğuk katındayız. Kardeşlerim ağlıyor. Ben ne yapacağımı bilmeden o kapının önünde bekliyorum. Herkes bize acıyarak bakıyor. Herkes ağlıyor, başımızı okşuyor. Annem öldü. En yakın arkadaşım, en sadık dostum yok artık. Bir tahta kutunun içinde götürüyorlar. Yaklaştırmıyorlar bile. Belki bir nebze o kokusundan kalmıştır. Koklayamadık.

Artık o yok. Şimdi sıra bende. Annem bana hep "Benden sonra onların annesi sensin, onlara sahip çıkacaksın" derdi. Üzülmüyorum. Çünkü arkasında kardeşlerimi bıraktı. Nasıl 14 Ağustos'ta gözlerimi açtımsa Allah'ın dilediği bir zamanda da kapatacağım.

Bir göz açıp kapatmakla biten yalan bir dünya bu. Bir gün bunlar sizin de başınıza gelecek. Olmasa keşke ama yaşanacak. Lütfen fırsatınız varken, en güzel şekilde değerlendirin. Kıymetini kaybettikten sonra anlayanlardan olmayın. Allah hepinizin annesine uzun ömürler versin inşallah... Âmin...

SICACIK YUVA

AHMET TAHA AYDIN 6E-BAŞAKŞEHİR

Soğuk kış günü
Seni içinde barındıran,
Sıcak bir yuvadır aile.

Okuldan döndüğünde,
Küçük kardeşinin
Tebessümüdür aile.

Sen doğduğun andan
Sen büyüyene kadar bakan,
Annenin sabrıdır aile.

Tam göçmeye hazırlandığında
Seni hayata bağlayan,
Şifalı ilaçtır aile.

KİM BİLİR NEREDE

Begüm ULUBAŞ 5G-BAŞAKŞEHİR

Bazen bir bebeğin tebessümündedir mutluluk,
O bebeğe göre annesinin sarılmasındadır.
Bazen Kaf Dağı'nın tepesindedir mutluluk,
Uçan bir kuşa göre ise özgürlüktedir.

Bazen bir yetimin başını okşamaktadır mutluluk,
O yetime göre verilen sevgidedir.
Bazen bir martının kanatlarındadır mutluluk,
Bir çocuğa göre o martıya ekmek atmaktadır.

BENİM GÜZEL YURDUM

CEMAL KEREM BOZOKLU 6F-BAŞAKŞEHİR

Havası, suyu, toprağı
Laz'ı, Çerkez'i, Uşak'ı
Sevgi dolu insanı,
Benim güzel yurdumun.

Türlü türlü sebzesi, meyvesi
Horonu, halayı, efesi
Ne güzeldir dağları, tepesi
Benim güzel yurdumun.

Akdeniz'i, Karadeniz'i, Ege'si
Toprağında yaşanır dört mevsimi,
Destanlarla doludur tarihi,
Benim güzel yurdumun.

MELEK ANNEM

AFRA BETÜL KARATAŞ 5C-BAŞAKŞEHİR

Canım annem benim,
Melek gibi güzel annem...
Sen olmasaydın eğer,
Ne yapardım bilmem...

Bazen kızsarın bize,
Doğruyu görmemiz için...
Her zaman ol yanımızda,
Benim melek annem...

Çok seversin sen bizi,
Mutluyuz hep seninle...
Merhametle sabır sende,
Benim melek annem...

Sen yemedin yedirdin,
Hep fedakârlık ettin...
Çok seviyoruz seni,
Benim melek annem...

KABADAYI ALİ

BURAK YASİR KURUŞTAK 6C-BAŞAKŞEHİR

Komşumun Ali isimli bir çocuğu vardı. Çocuğun tek yaptığı şey neredeyse bütün gün tembel tembel oturmaktı. Sadece bu kadarla kalsa etrafındakiler yine "eyvallah" diyecekler ama insanları bıktıracak derecede de şımarıktı. Nereden mi bu kanaate sahip oldum? Çünkü Ali daha birinci sınıfa gitmesine rağmen üç kere okuldan kaçmıştı ama masum bir yüz ifadesi olduğu için öğretmeni çok kızmamış. Annesi çok yumuşak ve çok sessiz bir kadındı. Ali de bunu kullanıp ona hep bağırır annesi de Ali'ye hiç ses çıkarmazdı. Anne yüreği ne yapsın oğlunun biraz büyüyünce düzeleceğini umut ederdi. Komşu çocukları oğlunun okuldaki vurdumduymazlığını, üşengeçliğini anlatınca 'Ya Rab-bim sen evladına merhamet et!' diye dua ederdi.

Aslında Ali çok zekiydi, doğru dürüst ders çalışmamasına rağmen notları hiç de fena değildi. Biraz derslerine dikkatini verse, şımarık davranıp arkadaşlarını ve öğretmenini zor durumda bırakmasa sınıfın iyi öğrencilerinden olmaması için bir sebep yoktu. Ne kadar konuşsak da o bildiğinden şaşmıyordu.

Hele yaz tatili yaklaştığında okula gitmeyi bile istemiyordu. Ali ders dendi mi ya dışarı çıkar ya da odasına gidermiş. Öğretmeni ödev verince ödev kâğıtlarını çöpe atmaya bile başlamış. Ali'nin bu hali benim de canımı sıkmaya başlamıştı. Ali bir gün yine ödevini çöpe atmak için çöp kutusuna yaklaşınca annesi arkadan tutmuş kızsam mı kızmasam mı diye düşünürken

Ali bir anda bağırarak annesi ürkümüş. Olanları uzaktan gören Türkçe öğretmeni gelip Ali'ye kızmış, Ali hiç al-dırış etmemiş. Annesi bu duruma çok üzülüp giderken Ali ödevini çöpe atmış. Türkçe öğretmeni Ali'ye ders verme zamanının geldiğini düşünüp bir plan yapmış. Önce annesiyle konuşmuş:

-Ali'ye bir ders vermenin vaktidir. Yoksa hepimiz çok üzülürüz. Ben ödevlerini almayıp çöpe atınca kızacağım aynı tepkiyi siz de vereceksiniz. Arkadaşlarına da tembih edeceğim onlar da oğlunuza tepki gösterecekler. Yalnız kaldığını ve tepki aldığını gördükçe umarım korkar ve yapması gerekenleri yapmaya başlar.

Evet, Ali bu yalnızlaştırılmaya iki hafta dayanabildi. Sonrasında öğretmen planının meyvesini toplamaya başladı. Ali yalnız kalmamak için arkadaşlarının kendisiyle oynamaları için verilen ödevleri yapmaya çalışı-yordu. Hatta bazen benim kapımı bile çalıyor:

-Burak Amca ödevlerimde bana yardım eder misin? Diyordu.

Cezanın sonucunda böyle olması beni pek mutlu et-mişti öteki halini düşününce Türkçe öğretmenini içten içe kutluyordum. Annesi mi; o da Ali'nin bu halinden çok mutlu ve Rabb'ine şükrediyordu.

Bizim Ali artık ödevlerini hiç aksatmadan yapıyor arkadaşlarına hiç kaba davranmıyor ve annesine 'uf' bile demiyor.

SEVGİ ODAĞIM

ŞEVVAL BAŞAK 6F-BAŞAKŞEHİR

Hayatını gözden geçir, seni en çok etkileyen, seven, senin ile ilgilenen, sevgisini paylaşan, derdinle dertlenen kim diye sorulduğunda aklına kim gelebilir?

Sıkıldığın veya birinin seni üzdüğü zaman, en güvendiğin liman annenin kolları olacağından eminim. Okula başlamadan önce seni iyi yetiştirmek için elinden gelenin fazlasını yapan annenden başkası değildi.

Toplumun temel yapısı olan ailenin yapı taşı annedir. Onun ailedeki görevleri aile fertlerinin hepsine

adil davranmak, huzuru ve mutluluğu sağlamaktır. Bir toplum dağılmaya yüz tutmuş ise bunun en büyük sorumluları parçalanmış ailelerdir. Çocuklarına sahip çıkamayan, sorunları ile yüzleşmeyen aileler arttıkça sorunlar da dağ gibi büyümektedir.

Aile sevgisi ve şefkati ile büyüyen çocuklardan kimseye zarar gelmez. Ailemizin, annemizin kıymetini bilelim. Onların deneyimlerinden ve farklı bakış açılarından faydalanalım. Burnumuzun dikine gitmeyelim!

İYİ Kİ VARSINIZ

ARMAĞAN YÖRÜR 5E-BAŞAKŞEHİR

Dostluk en güzel bağıdır insanlar arasında,
 En mutlu anımızda, en zor zamanımızda,
 Konuşmak, paylaşmak mutlu eder bizi onlarla,
 Ne mutluyum ki bütün dostlarım yanımda,
 İyi ki varsınız dostlar, dostlar, dostlar...
 Sizlerle vakit geçirmek mutlu eder beni,
 Alıp götürür bütün kederimi,
 Mutluluğum paylaştıkça artar sizinle,
 Gam, keder, can sıkıntısı gider sayenizde,
 İyi ki varsınız dostlar, dostlar, dostlar...
 Siz yokken yanımda özlemim artar,
 Yanımda olmanız isteği içimi yakar,
 Sizinle vakit geçirmek isterim her an,
 Kavuşunca dostlarıma unuturum özlemimi bir an,
 İyi ki varsınız dostlar, dostlar, dostlar...
 Ne kadar şanslıyım ki çok arkadaşım var yanımda,
 Her anım güzel, mutlu ve değerli onlarla,
 Birbirinden kıymetli bütün dostlarımla,
 Hayatı yaşamak, yaşamak ne güzel onlarla,
 İyi ki varsınız dostlar, dostlar, dostlar...

DOST BULMAK

ARDA BUĞRA ÖNCÜL 8B-BAŞAKŞEHİR

Hemen güvenip aldanma dostuna,
 İyi tanımalısın dostunu.
 Seni en iyi onlar tanır.
 Tanımadan güvenme dostuna.

Asla unutmamalısın ki,
 Her dost bir parça vicdansızdır.
 Zor öğrenilir güvenmek.
 Tanımadan güvenme dostuna.

Sağlam dostun varsa tamamdır olay,
 Tüm dünya sana karşı bile olsa
 Seni yine o toparlar.
 Tanımadan güvenme dostuna.

Dost dediğin kolay bulunmaz.
 Buldun mu kolay bırakılmaz.
 Dostsuz hayat susuz çiçektir.
 Tanımadan güvenme dostuna.

KENDİ SEÇTİĞİN KARDEŞ

NAZLI ATICI 8C-BAŞAKŞEHİR

Genç kız yaz tatilinde Yalova'nın şirin bir sahil kasabası olan Esenköy'e gitmişti. O yaz, diğer yazlardan farklı şekilde geçmekteydi. Yaşadığı bir takım sıkıntılardan dolayı o en sevdiği mevsimi doyasıya hissedip yaşamıyordu. Yine bir gün isteksizce annesiyle birlikte plaja gitmişti. Kayanın üstünden denize atlamak için hazırlanırken bir el onu ayak bileğinden çekip denizle buluşturdu. Canının acısıyla kendisini çeken elin tarafına döndü ve bir çift muzip gözle karşılaştı. İkisi de olayın garipliğine aldırmadan yüksek sesle ve samimi bir şekilde kahkaha atmaya başladılar. Bu kahkaha ikisinin de beraber geçirecekleri yılların başlangıcıydı.

Görünüş ve karakter olarak birbirlerine hiç benzemeyen bu iki arkadaş zamanla birbirlerine benzemeye ve aynı şeyleri hissetmeye başlamışlardı. Bunun nedeni yıllarca karşılaştıkları tüm badirelerden, ateşin içinden el ele birlikte geçebilmeleriydi. Elif'in sevdiği ve hayatını birleştirmeyi düşündüğü kişi Beyza'nın varlığından rahatsız olmakta ve onu çok kıskanmaktaydı. Elif'in Beyza'yla olan bağının kopması için gizliden gizliye

elinden geleni yapmaktaydı. Birçok şey yapmasına rağmen bu bağı kopartamamış aksine dostlukları daha çok güçlenmişti. En sonunda Elif'e Beyza'yı hayatında istemediğini ve onu hayatından çıkartmasını söylemişti. Elif onu çok sevmesine rağmen bu tutumundan dolayı onu terk etmiş ve bir daha yüzünü görmemişti. Beyza ise tüm bunlardan habersiz dostu için üzülmekte ve onun hayatındaki kişinin doğru kişi olmadığını, ona nasıl anlatacağını kara kara düşünmekteydi. Cesaretini toplayıp Elif ile konuştuğunda, Elif dostunun bunu hissetmiş olmasına çok sevinmiş ve bu duruma bir son verdiğini Beyza'ya anlatmıştı.

Bu olay aralarındaki bağı bir adım daha ileri taşıdı. Farklı düşüncelerine rağmen birbirlerine her zaman saygı gösterdiler. Aralarındaki güven bağını hiçbir zaman kopartmamış, aksine yaşanan her olayda daha da güçlendirmişlerdi. Hata yaptıkları zaman da birbirlerine anlayış gösterip birbirlerini affetmişlerdi.

"Dost kendi seçtiğin kardeşindir." sözünün en güzel örneklerinden biri oldular.

DEĞERLİ BİR DOSTUN OLMALI

MERVE GÜNSELİ GÜNEY 6C-BAŞAKŞEHİR

Kimi zaman tutunacağın,
Kimi zaman yokluğunda ağlayacağın,
O yokken eksik kalacağın,
Değerli bir dostun olmalı.

Unutmaktan korktuğun,
Görmeyince kendini avuttuğun,
Onunla mutlu olduğun,
Değerli bir dostun olmalı.

Seni en çok anlayan,
Hiç yalnız bırakmayan,
Özleyince arayan,
Değerli bir dostun olmalı.

Senle ufak tefek tartışan,
Bazen surat asan,
Sonra gelip barışan,
Değerli bir dostun olmalı.

Şakalaşıp neşe saçan,
Komiklik yapınca kahkaha atan,
Mutlu olman için çabalayan,
Değerli bir dostun olmalı.

Yoklukta, varlıkta
Zor durumda hep yanında,
Hastalıkta başucunda,
Değerli bir dostun olmalı.

ANLATAMAM

ENES KADUMİ 8E-BAŞAKŞEHİR

Yalnızlığın şiiirini,
Ve tek başına geçen saatleri,
Karanlıkta sessizliği,
Bilirim, anlatamam.

Issız sokakta yürürken,
Yağmurda ıslanırken,
Basamak basamak koşarken,
Yürürüm, anlatamam.

Adalet yok olunca,
Nefret kalbe dolunca,
Haklı haksız karışınca,
Görürüm, anlatamam.

Bir dost "Nasılsın" dese,
Gider bütün kederim,
Yüzümde güller açar,
Yaşarım, anlatamam.

SEVGİ

HASAN KARAHASANOĞLU 8C-BAŞAKŞEHİR

Sevgi insanın içinde bir bahçe,
Çiçekler, gül, papatya, lale.
İnsanların yakıtıdır sevgi.
Sevgi taşıyan insan bırakır etki.

İnsanlar sevgiyle anlaşır,
Tanışır, küser, barışır.
Kalbinde taşır insan sevgiyi,
Paylaşır, besler, anlaşır.

KARDEŞMİŞ GİBİ

HANNE SENA DALKILIÇ 8E-BAŞAKŞEHİR

İnsan hayatının önemli bir parçasıdır. Dostluk karşılıklı fedakârlık ister, dayanışma ister, paylaşma ister. İnsan hayatında çok farklı olaylar yaşayabilir. Zor zamanlarda üzüntüler dostlarla paylaşılır. Dostlar birlikte ağlar, derde birlikte çare arar. Dostunun üzüntüsünü ta kendi yüreğinde hisseder. İyi günde yine mutluluk dostlarla paylaşılır, birlikte gülünür. Hissettiğin mutluluk katbekat artar onlarla. Bazen dostlar ayrılmak zorunda kalır. Dost uzağa gitse bile dostunu yüreğinde taşır. Onu duasından eksik etmez halini hatırlar. Duyarsa bir sıkıntısını koşar gelir. Bazen koşup gelecek imkân olmaz, uzaklardan teselli eder dostunu. Dost da bilir ki uzaklarda da olsa dostu ona hep yakındır, ona

hep güvenebilir.

Bazen istemeden de olsa dostlar birbirinin kalbini kırabilir. Ama bir hatadan dolayı dosttan vazgeçilmez. Yüzleşilir, affedilir, unutulur ve dostluğa kaldığı yerden devam edilir. Çünkü çok kıymetlidir dostlar. İnsanın tanıdığı, çevresi, arkadaşları çok olur ama dostları genelde bir elin parmağını geçmez. Dostlar birbirinin yanında huzur bulur. Birbirlerine güven verirler dostunla her şeyini paylaşabilirsin, seni anlar, dinler ve bunlardan sıkılmaz çünkü seni olduğun gibi kabul eder değişmeni istemez seni sen olduğun için sever. Yanında hissedersin hep. Dost kelimesi öyle basit kalır ki. Sanki senmiş gibi, kardeşmiş gibi. Ve onlar, iyi ki varlar.

GERÇEK DOSTLUKLAR

AYBERK ÖZER 6C-BAŞAKŞEHİR

Ali babasının tayini nedeniyle küçük yaşta daha 9 aylıkken Sakarya'ya taşınmışlardı. Daha bebek yaşta kreşe gönderilmişti. Hayatının ilk yıllarını orada geçirdiği için ilk dostluklarını da orada edinmişti. Daha 4 yaşında iken annesi ile el ele tutuşup kreşten gelirlerken sitenin bahçesinde gördüğü çocuklarla arkadaşlık kurup dostluklar edinmişti. Kendilerince oyunlar oynuyor, birbirlerinin üzerine toprak ve kum serperek eğleniyorlardı. Yıllar geçtikçe Ali'nin arkadaşlıkları gittikçe güçlenmeye başlamıştı. Artık bu arkadaşlıklar dostluğa dönüşmüştü. Çünkü Ali ne zaman canı sıkılsa derdini anlatabileceği arkadaşları vardı. En iyi arkadaşları Kerem, Boran ve Mehmet'ti. Evde canı sıkıldığında, morali bozulduğunda hemen onların yanına gider derdini anlatırdı. Onlar da onu rahatlatır, üzülmemesi gerektiğini söylerdi. İşte Ali o zaman dostluğun ne kadar önemli bir şey olduğunu hissedirdi. Ya dostları olmasa ne yapardı? Derdini kimlere anlatırdı?

12 yıldır yaşadığı Sakarya'dan babasının tayini sebebiyle ayrılmak zorunda kaldılar. Ali bu duruma çok üzülmüştü. Yıllardır yaşadığı şehirden Boran, Kerem ve Mehmet'ten nasıl ayrılacaktı? Onlar olmadan ne yapacaktı? Gerçek dostluklar kurmak kolay değildi. Taşındıkları gün arkadaşları kapıya gelip Ali ile vedalaşıp araba uzaklaşana kadar ona el sallamışlardı. Ali'nin içini bir hüznün kaplamıştı.

Antalya'ya gelip yeni evlerine taşındıklarında kendini yalnız ve boşluğa düşmüş gibi hissetti. Gözünün önüne hep dostları geliyor, onlarla geçirdiği mutlu günleri düşünüyordu. Onları hiç unutmayacak, internetle ve telefonla sürekli görüşeceklerdi. Birbirlerinden kopmayacaklarına söz vermişlerdi. Çünkü gerçek dostluklar böyle olmalıydı. Ali yine yeni taşındıkları yerde de arkadaşlıklar kurdu onlarla da mutlu günler geçirdi ama ilk dostları Kerem, Mehmet ve Boran'ı hiç unutmadı çünkü gerçek dostluklar bunu gerektirirdi.

ARANAN MUTLULUK

MERVE ZERDALI 8E-BAŞAKŞEHİR

Mutluluk nedir? Mutluluk kimine göre 8 harf üç hece den oluşan harf yığını, ses kirliliği, zaman israfıdır. Bazısına göre elde etmek için bütün servetini verebileceği bir duygudur. Mutluluk deyince aklımıza bir soru gelir:

Mutluluk herkes için aynı mıdır herkes aynı şekilde mutlu olur mu?

Kimsenin mutluluğu birbirine benzemez diye kalıplaşmış bir cümle vardır hayatımızda. Ben de bu cümleye katılanlardanım. Parayı hiçe sayan, her istediği iki dudağının arasında olan, hiçbir şeye ulaşmak için zorlanmayan zengin bir aile çocuğu ile annesi her gün aynı bir evi temizleyen, bir şeyi almak için haftalarca para biriktirmesi, uğraşması gereken birisinin yaşadığı mutluluk bir midir? İkisinin de mutluluğu bir midir? O fakir aile çocuğunun haftalarca uğraşıp, didinip, para biriktirip, emek harcayarak aldığı ayakkabı ile zengin olan çocuğun yardımcılarından isteyerek en fazla bir saatte eline aldığı zamanki sevinç bir midir? Fakir olan çocuğun aldığı arabasını pisenmesin diye dışarı çıkartmaması yanında gezdirmesindeki endişe var mıdır zengin çocukta? Zengin olan "Nasıl olsa yenisini alırım. Daha güzeli vardır." düşüncesiyle daha kutusunu açmadan eskilerinin yanına fırlatıyordur belki? Peki, o zengin çocuğun o kadar imkân varken, rahata alışmışken hangi hediye mutlu edebilir ki onu? Hangi oyuncak? Mutlu olabilir mi? Belki babası gece geç saatlere kadar çalıştığı için babasını günlerdir göremi-

yordur. Peki, uykuya yenilmeyip babasını geç saatlere kadar beklediğinde babası ona yorgun olduğunu uyuması gerektiğini söylediğinde o çocuğun yüzünde oluşan endişe var mıdır diğerinde? Nasıl olsa her gün sarılıyordur annesine babasına. Onların sevgisine doymuştur zaten. Peki ya bu durumda ikisinin de mutluluğu bir midir?

Bu sözün en basit açıklaması iki kardeşle bile olabilir. Biri erkek biri kız iki kardeş. Erkek olan oyuncak arabalar, formalarla mutlu olurken kız; oyuncak bebekler ve kıyafetlerle mutlu oluyordur. İkisinin de eşyalarını değiştirseniz aynı mutluluğu sağlayamazsınız. Aslında mutlu olmak o kadar zor değildir. İnsanlar ufacık bir şeyden mutlu olabiliyorken niye mutlu olamıyoruz diye depresyona girelim ki? Belki yolda gördüğünüz balon satan adam sizi mutlu eder. Aklınıza eskiden yaşanmış bir anıyı getirir. Belki oyun oynayan bir kedi sizi mutlu edebilir. Ya da yardıma muhtaç bir dilenciye para veren genç. Aslında mutlu olmak bu kadar kolaydır. Peki, mutlu olmak bu kadar kolayken niye mutlu olamıyoruz diye sızlanırsınız. Genellikle insanlar etrafına bakıp mutluluğu fark edemezler. Etrafımıza bakmayız. Mutluluğun bu kadar kolay bulunabileceğini bilmeyiz. Kısacası mutlu olmak bu kadar kolayken kendimizi üzmemeliyiz. Boş uğraşlara girmemeliyiz. Mutlu olmak istiyorsak elimizdeki değerini bilmeli ve başımızı kaldırıp mutluluğu keşfetmeliyiz. Mutluluk her yerde, fark edebilersen.

SEVGİ İÇİN ATILAN TOHUM "SELAM"

AHMET FARUK SÜS 7C-BAŞAKŞEHİR

Selamlaşma bireyler arasında "Merhaba, Günaydın ve Selam" şeklindedir. İslam dininde selamlaşma ise "Selamünaleyküm" şeklindedir. Bunu duyan kişi şöyle demelidir: "Aleykümselam". Eğer bir kişi bunu yaparsa sevap işlemiş olur.

Bizler tanıdığımız bir kişiye selam verdiğimiz zaman ona olan sevgi ve saygımızı ifade etmiş oluruz. Ama ilk defa karşılaştığımız bir kişiye selam verdiğimizde onun kalbine sevgi tohumu ekmiş oluruz.

Selamı kullanmak ve yayılması için uğraşmak bir iba-

dettir. Allah'a ve peygamberine uymaktır. Cennette kulaklara gelecek ilk söz "Selam"dır.

Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur:

"Selamı aranızda yayın!"

Rabbimiz ise Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"İmân edip sâlih ameller işleyenler ise, onları yaratanın izniyle içinde sürekli kalacakları ve altından ırmaklar akan cennetlere konulurlar. Oradaki dirlik temennileri selamdır." (İbrahim/23)

SEVDİK Mİ?

BÜŞRA DALMAN 8B-BAŞAKŞEHİR

Sevgi hakkında bahsedilebilecek bir sürü kavram olan, atılabilecek ve atılması gereken birçok alt başlık barındıran gerçekten kapsamlı bir konu. İnsanlar çoğu kişi veya eşya için söylerler. Onu sevdiklerini, onun için manevi bir değeri olduğunu ve değer verdiklerini. Fakat düşünsenize? Biz sevdiğimizi söylediğimiz, değer verdiğimiz dile getirdiğimiz neleri veya kimleri gerçekten bütün kalbimizle sevdik ki?

Herhalde yaşadığımız şu yüzyılda insanların her önüne gelene düşünmeden, özellikle hissetmeden söyledikleri tanıdık bir cümle vardır. "Seni seviyorum." Hemen hemen herkese söylerler. Ama hep merak etmişimdir. Bir kişi bu söylediğine inanmadan önce düşünüyor mudur, diye. Sevgi bu kadar basit mi? Biz önümüze gelen herkesi sevebilir miyiz?

Sevgi asla bu kadar basit olmadı, olmamalı. Konunun başında da bahsettiğim gibi: "Sevgi" kelimesinin altına atılması gereken bir sürü alt başlık vardır. Bence bu alt başlıklardan en önemlisi: "Güvenmek". İnsan-

lar her ne kadar kabullenemiyorlarsa bile eğer birine güvenmiyorlarsa gerçekten sevmiyorlar demektir. Fakat güven öyle kolayca kazanabileceğimiz veya para ile satın alabileceğimiz kolay bir duygu değildir. Bize doğuştan gelen, o başlı başına duygulardan da değildir. Yaşadığımız süreç boyunca kazanmamız gereken, bize kazandırılması gereken bir duygudur. O alt başlıklarından başka biri de "Tutarlılık" tır. Çünkü gelip geçen bir sevgi, asla var olmamıştır. İnsanlar şu zamanda moda haline getirmişler "Sahte Sevgi"yi. Bir gün sevdiklerini söyledikleri birine yarın nefret ettiklerini söylüyorlar. Fakat unutmamalıyız ki biten bir sevgi asla var olmamıştır. Biten bir sevgi size yalanı yaşatmıştır. Hani o hissettiğinizi sandığınız o duygular var ya? Hepsini sahte sevginin başının altından çıkmıştır işte. O alt başlıklardan bence en önemli ve sonuncusu ise "Fedakârlık" tır. Neden biliyor musunuz? Bir cümle ile bile açıklayabilirim size. Çünkü bir insan sizin için kendinden ödün veriyorsa, "Seni Seviyorum" demesine gerek yoktur.

MUTLU OLMAK İÇİN MUTLU ETMEK YETER İNSANA

HİLAL ERTEN 8E-BAŞAKŞEHİR

Mutluluk nedir? Ya da mutlu olmayı kimler gerçekten hak eder? Herkesin mutlu olmak için illa bir gerekçesi vardır. Maddi mutluluklar vardır mesela, yemek içmek gibi çoğaltabileceğimiz anlık mutluluklar.

Ya maddi olmayanlar. Onlar nedir? Ya da illa maddiyat mı olmalıdır mutlu olmanın kaynağı? Tabii ki de değil. Birinin hüznünü paylaşmaktır mutlu olmak, birinin yaralarını sardığında içten bir sarılmaktır mesela. Eline istediği oyuncak verilecek çocuğun gözlerindeki parlaktır. Ya da İstanbul'u seyre dalan şairin sözleri şiirleştirilmesidir mutluluk. Küçük merhaba bile mutlu edebilir kimi zaman en mutsuz insanı bile. Mutlu olmak için maddiyata gerek yoktur. Sadece ikinci bir varlığa ihtiyaç vardır. Canlı veya cansız fark etmez yeter ki bize o duyguyu hissettirsin. Beklentimiz sadece o duyguyu hissetmek olmalı. Neyin hissettirdiğinin bir önemi yoktur o an. Sadece o duyguyu hissetmek isteriz çünkü dünyada en güzel en anlamlı histir mutlu olmak. Nedenleri kişiye göre değişse de sonuç hep aynıdır. O his o kadar güçlüdür ki mutlu olan kişi etrafındakileri de mutlu etmek için çabalar. Bir an herkes aynı hissetsin ister, herkes bilsin onun içindeki duyguyu. Hayat her zaman mutlu etmez belki bizi ama o duyguyu hissetti-

ğimiz anda her çektiğimize değer aslında. Mutluluğu aramaya çalışır bazıları en olmadık yerlerde en uzaklarda. Hâlbuki görmez en yakınındaki mutlu olmasına sebep olacak nedenleri. Gözleri uzağa bakmaktan önündekini fark etmez bazen. Çünkü o mutluluğu erişilmez ulaşılmaz görür. Aslında görmesini bilse her şey çok farklı olacaktır onun için ama göremez bir türlü gözleri.

Mutlu olmak için servete ihtiyaç yoktur. Bir çay molasına sıkıştırılan kısa bir muhabbet bile insana yeter bazen. Mutlu olmanın formülü çok basittir aslında – karşılık bekleme- çünkü karşılık beklersen beklentin gerçekleştiğinde mutlu olmadığın gibi üzülürsün de. Sadece yap, varsın o cevap vermesin sana, varsın bilmesin değerini boş ver. Sen yaptığın şeyden memnun musun hissettin mi o duyguyu yeter sana, gerisini salla gitsin. Hiç bir şey yapmıyorsan geç aynanın karşısına bugün de uyandım bugün de nefes alıyorum mutluyum de. Ya da git sarıl sevdiğin birine mutlu et onu; mutlu et ki sen de hisset o duyguyu. Sen mutlu ol ki diğerlerine de geçsin o duygu örümcek ağı gibi sarsın dört bir yanını. Yeter ki unutma: 'Mutlu olmak için mutlu etmek yeter insana.'

HERKESİN YAPAMADIĞI

EMİRHAN AYDIN BADUR 5G-BAŞAKŞEHİR

Affedebilmek herkesin yapamayacağı bir şeydir. Örneğin bir kişi en yakın arkadaşını başka kişilerin arasında kötülerse ve bu arkadaşının kulağına giderse arkadaş onunla konuşmayabilir. Belli bir süre sonra konuşmayan arkadaş kendisini kötüleyen arkadaşını affederse onun erdemli bir insan olduğunu anlayabiliriz. Verdiğimiz örneklerden eğer bir şey çıkarmamız gerekiyorsa bu, affedebilmenin büyük bir erdem olduğudur. Başta da belirttiğim gibi affedebilmek büyük bir iştir. Bunu yapabilmek büyük emek ister.

Allahütealâ bize iyilik etmeyi ve affetmeyi emreder. Peygamber Efendimiz'in zamanında sahabeler her ne olursa olsun kötülük yapan kişiyi affetmeyi çok iyi bilirdi. Bir insan küstüğü kişiyi affetmezse karşı taraf-taki insan kendini kazanmış hisseder. Ancak bir kişi karşısındakini affederse kendisi kazanmış olur. Affedebilmek için insanın içinde merhamet, acıma, iyilik vb. şeyler olmalıdır.

İnsanın karşısındakini affedebilmesi için cesaretli olması lazımdır. Affetmenin gereksiz ve saçma olduğunu düşünen insanların kendileri gereksiz insanlardır. Bağışlamak iyi insanların karşısındakinden intikam alma sanatıdır. Ne zaman ki insanlar "affetmek" ile ilgili tatlı bir sohbet açarsa bilin ki o insanlar aslında "unutmak"tan söz ediyorlar.

Çoğunlukla yakın akrabalarımızı incitiriz ve "Onlar akrabamız. Bize darlıp küsmezler." deyip kenara atarız ancak şunu bilin ki size en çok darlacak insan ak-

rabalarınızdır. Buna örnek olarak şunu gösterebiliriz: Bir gün yeğeninizin yanına gittiğinizde onun küçüklüğünden bahsedersiniz. Bazen söylediğimiz sözler onu incitebilir. Ancak siz bunu umursamadan "Geçer ya... Bir şey olmaz. O benim yeğenim nasıl olsa..." dersiniz. Ama yeğeniniz size darılır. Ve uzun süre sonra sizdi affederek sizinle konuşmaya başlar. Fakat o olay hep yeğeninizin aklında kalır ve her seferinde "Dayım (amcam, eniştem) beni falan günde falan kişinin karşısında küçük düşürdü." der ve aklında hep bu şekilde kalırsınız.

HER ZAMAN YANIMDA

SÜMEYYE ERTEKİN 7D-BAŞAKŞEHİR

Bence dostluk, zevklerin ve düşüncelerin uyuşmasıdır. Dostluk hatırlanmaktır, gerçek arkadaşlıktır. Dostlukta çok duygu vardır. Üzüntüdür, sevinçtir. Dost dediğin başın sıkıştığında yanına koşabilmeli, gözlerindeki o bakışı anlayabilmeli. İhtiyaç duyduğunda derdini dinleyip ağlayabilmeli, omuzlarına yaslanabilmeli insan. En gizli sırlarını bile verebilmeli, sana senden daha çok güvenen bir sırdaş olmalı. Moralimizin bozuk olduğu zamanlarda yüzümüzü güldürecek bir dost olmalı hayatımızda.

Bazılar yanlış dostluklar kuruyor. Bu çok kötü bir şey çünkü Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin dediği gibi "İn-

san dostun huyunu alır." Dost seçerken de çok dikkatli olmalı insan. Yanlış dostluklar kurmamalı. Herkese dost dememeli. "Dostunu söyle, kim olduğunu söyleyeyim!" Bu atasözünü bilmeyenimiz yoktur. Gerçekten de dostun insan üzerinde kendini pek hissettirmeyen ama çok derin etkileri vardır.

Her şeyin bir ölçüsü olduğu gibi dostluğun da bir ölçüsü vardır. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (sav)'in dediği gibi: "Dostunu severken ölçülü sev. Belki bir gün düşmanın olabilir. Dargın olduğun zaman da ölçülü ol ki bir gün dost olursun. Sonra da yaptığına pişman olursun."

MESAFELER ENGEL TANIMAZ

İREM AKGÜN 7A-BAŞAKŞEHİR

Günlerden bir gün yine okulda tek başıma bir kenara çekilmiş kitap okuyordum. Çok güzel bir kitaptı. İçinde kısa kısa güzel hikâyeler vardı. Okumaya dalmışım.

"Miray, kızım ders başladı sen hala kitap okuyorsun!" diye bir sesle irkildim.

Arkadan arkadaşlarımla kıkırdama sesleri geliyordu. Eyvah! Ders matematikti. Hoca bu halimi görünce biraz kızmıştı. Şansa bak bu gün de ödevimi yarım yapmıştım. Hoca bunu duyunca iyice sinirlenecekti bana. Neyse ki bana sıra gelmesine üç kişi kala çıkış zili çaldı.

Yine şanslıydım. Hemen servise koştum. On dakika sonra evdeydim zaten. Eve gidince elimi yüzümü yıkayıp, yiyecek bir şeyler alıp oturdum kitap başına. Yirmi dakika sonra kitap bitmiş gibi gelmişti. Fakat saate baktım. İki saattir kitap okuyormuşum meğer. Kitabı, biten diğer kitaplarımla yanına koyduktan sonra elime telefonumu aldım ve müzik dinleyerek biraz telefonda dolaştım.

Tanımadığım biri bana arkadaşlık isteği göndermişti. Profiline baktım. Bir ortak arkadaş diyordu. Eski sınıf arkadaşımın bir arkadaşı olsa gerek dedim. Profilinde biraz dolaştıktan sonra arkadaşlık isteğini kabul ettim. Beş dakika sonra mesaj geldi:

"Selam. Merhaba!" diye. Aynı şekilde cevap verdim.

"Merhaba."

En az yarım saat, kırk beş dakika mesajlaştık. İyi bi-

rine benziyordu. Her gün saatlerce mesajlaşır hale geldik. Benim gibi utangaç birinin bu kadar çok konuşması (aslında mesajlaşması) kendime bile garip gelmişti açıkçası.

"Nerede oturuyorsun?" diye mesaj attı bir gün.

"İstanbul. Peki ya sen?" demiştim.

"İngiltere." diye cevap vermişti. Aramızda kocaman bir mesafe vardı.

Aradan bir buçuk sene geçmişti. Her gün eskiler gibi konuşuyorduk. Hiçbir şey değişmemişti ve o benim hala en yakın dostumdu. Bir gün Gizem'den mesaj geldi:

"Miray, İstanbul'a taşınıyoruz!" diye.

Sevinçten havalara uçacaktım. Taşındıktan sonra yine de bizden bayağı uzakta kalmışlardı doğrusu. Bir sene aramızda yine mesafeler ve mesajlarla yaşadık. Bir müddet sonra yine mesaj geldi Gizem'den:

"Hey Miray! Seneye sizin okula gelebilirim." diye. Ben yine çok mutlu olmuştum. Yaz tatili boyunca yine görüşmeye devam ettik. Yaz tatili bitmeden bir on beş yirmi gün önce mesaj attım.

"Gizem? Bizim okula geliyor musun?" diye.

"Hayır." Diyerek cevap vermişti. Çok üzülmüştüm açıkçası. Olsun canı sağ olsun... Er ya da geç birbirimizi görecektik ya! Kendimi o şekilde teselli ediyordum.

En sonunda öğrendim gerçek dostluğun ne olduğunu. İyi günümde, kötü günümde her zaman yanımda oldu. Sanki yediğimiz içtiğimiz doğduğumuzdan beri ayrı gitmiyormuş gibi. Meğer gerçek dostluk sosyal medya üzerinden de olabiliyormuş.

O günlerin üzerinden on beş sene geçti artık onu neredeyse her istediğimde görebiliyorum. Anladım ki bir arkadaş dünyanın öbür ucunda otursa bile gerçek dostsa her zaman yanındadır.

HİÇ BİTMEYEN DOSTLUK

YAĞMUR MERVE DENİZ 7A-BAŞAKŞEHİR

Beş yaşında geçirdiği rahatsızlık sonucu işitme engelli olan bir kızdı Almilla. Okula başladığından beri kimseyle doğru düzgün dostluk kuramadı. Çünkü arkadaşları onunla iletişim kurmakta zorluk çekiyorlardı. Ne zaman bir şey anlatsalar Almilla'da ne anlattıklarını merak eder onların beden diliyle anlatmasını isterdi.

Almilla 10 yaşındayken başka bir okula kayıt oldu. Ailesi bu okulda dostluk kurmasını istiyordu. Ve bu okula Almilla çok çabucak alıştı. Çünkü onunla aynı sınıfa giden Ayça denen bir kız vardı. Almilla'nın en yakın arkadaşı oldu, çünkü Ayça da Almilla gibi işitme engelli idi.

Birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlardı. Diğer arkadaşları da Almilla ile çok iyi anlaşıyorlardı. Hep Almilla'ya yardım ediyorlardı. Aynı Ayça'ya yardım ettikleri gibi. Almilla ile Ayça sanki bir elmanın iki yarısı gibilerdi. Gerçek dostluk dedikleri bu olsa gerek. İkisinin de geçemeyecekleri engel yoktu. Artık bütün engelleri aşmışlardır. Dostluktan daha güzel bir şey olabilir miydi? Sırf işitme engelleri var diye önlerindeki engelleri aşamayacakları anlamına gelmiyordu.

İkisi hep birlik, beraberlik içinde oldular. Aynı sırada otururlar, yemekte birlikte otururlar, birlikte gezerler ve beden dili içeren oyunlar oynarlardı. Almilla çok mutluydu. Ayça' da bir o kadar mutluydu. Sürekli birbirlerine "Bu dostluk ömür boyu bitmez." diyorlardı. Onları gören aileleri onlardan da mutlulardı. Çünkü kızlarının mutlu olmasından başka bir şey istemiyorlardı.

Aylar geçti Almilla'nın ailesini çok sevindirecek bir ha-

ber geldi. Yurtdışından bir profesör doktor ülkelere geldi ve Almilla'yı tedavi edecek ameliyatı bulduklarını söyledi. Almilla ve ailesi bu durumu duyunca sevinçten havaya uçtular. Almilla ameliyatını 1 hafta sonra olacaktı. Almilla haberi alır almaz okuldaki en iyi dostu olan Ayça'ya haber verdi ve Ayça da kendi ailesine söyledi. Ayça ve ailesi de çok mutlu oldular. Almilla'nın ailesi ve Ayça'nın ailesi bir araya geldiler ve bu işi konuştular. Artık Ayça'da bu engeli aşacaktı. Almilla ve Ayça aynı gün ameliyat oldular.

Bilin bakalım ne oldu? Ameliyatları çok güzel geçti ve artık ömür boyu duyabileceklerdi.

Artık Almilla ve Ayça rahatlıkla duyup konuşuyorlardı bu günlerde bile birbirlerini hiç yalnız bırakmazlardı.

Aradan 10 yıl geçti. Almilla ve Ayça yine önceki gibi en iyi dostlardı. Hatta dosttan öte kardeşlerdi. Aynı evde yaşıyorlardı ve ikisi de mesleklerini ellerine almışlardı. Meslekleri ne idi diyecek olursanız, Almilla ve Ayça artık büyümüş ve özel bir okulda öğretmen olmuşlardı. Bu okul maddi durumu iyi olmayıp ameliyat yaptıramayan işitme engelliler için özel yapılmıştı. Almilla ve Ayça burada gönüllü çalışıyorlardı. Almilla ve Ayça öğrencilerini çok seviyorlar, öğrenciler de Almilla ve Ayça'yı çok seviyorlardı. Bu mesleği yapma sebepleri ise; küçükken ikisinin de ne zorluklar çektiğini bilip öğrencilerinin nasıl hissettiklerini anlayabiliyor olmalarıydı.

Aradan 30 yıl daha geçti. Almilla ve Ayça hala en iyi dostlar ve artık evlenip çocuk sahibi olmuşlardı. Hatta torunları bile olmuştu. Ayça bir gün bir trafik kazası geçirdi. Hemen hastaneye kaldırdılar. Durumu ağırdı. Bunu duyan Almilla hemen hastaneye fırladı. Almilla hep Ayça'nın yanındaydı. Ama maalesef Ayça tüm müdahalelere rağmen hayatını kaybetmişti. Son sözünü Almilla'ya söylemişti:

"Bu dostluk ömür boyu sürer demiştik. Haklıymışız. Bir an olsun seni kaybedeceğim diye çok korkmuştum. Şimdi ben gidiyorum. Ama gözüm arkada kalmayacak. Dostluğumuz sürdü ya, o bana yeter."

GÖNÜLDAŞ OLABİLMEK

ENES SAİD UZUN 6E-BAŞAKŞEHİR

Dost sevilip güvenilen iyi arkadaş, gönüldaş, iyi görüşülen kimsedir. Dostlar hiçbir çıkar kaygısı gütmeden yaklaşırlar insana.

Düşman kimselerin aksine insanın iyiliğini isterler. Sevincini paylaştığı gibi üzüntüsünü de paylaşırlar. Bu bakımdan dostlarımız olanlar eksikliklerimizi, kusurlarımızı, yanlışlıklarımızı yüzümüze karşı söylemekten çekinmezler. Bizi memnun etmek için değil doğruyu göstermek için konuşurlar. Amaçları bizi düzeltmek, acı olsa da gerçeği yüzümüze söylemektir. Bu bakımdan iyiliğimiz için söyledikleri sözlerden ötürü onlara kınılmamalıyız.

Tabii arkadaş ve dost seçerken de kendimize, kültürümüze ve inancımıza yakın kimseler seçmeliyiz. Eğer kendimize kötü örnek olacak kişileri dost olarak

seçersek üzüm üzüme baka baka kararır misali onun kötü huylarını kendimizde buluveririz. Ve kendimize yapılmasını istemediğimiz şeyleri başkalarına yapmaya başlarız.

Ama aslında dost dediğimiz bize iyi örnek olabilen, güvенеbileceğimiz, kara günde yanımızda olan kişiler olmalıdır. İyi dost olmanın püf noktaları karşılıklı sevgi, iyilik, samimiyet, iyi niyet, nezaket, hediyeleşmektir. Dostluğun özü ve kalıcı olanı yalnız Allah için sevmekten geçer. Kur'an'da bir ayette de bahsedildiği gibi:

Ey iman edenler, hiç bir alışverişin, hiçbir dostluğun ve hiçbir şefaatin olmadığı gün gelmezden evvel, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin. Kâfirlere gelince onlar zulmedenlerdir. (Bakara Suresi/254)

HAKİKİ SEVGİ

MERYEM BETÜL URSAVAŞ 6D-BAŞAKŞEHİR

Dostluğu çoğu kişi bilir; fakat gerçek dostluğu pek bilen yoktur. Dostluk sadece sevgiyle olmaz; paylaşman, güvenmen, yardım etmen, kendini onun yerine koymak gerekebilir.

Gerçek dost hiçbir zaman seni terk etmez, sahte bir gülümseme ve sahte bir sevgi kullanmaz; her şeyi en saf haliyle yapar. Seni sever, savunur, ilgi gösterir, seni teselli eder işte buna gerçek dost denir. Senin için canını bile feda edebilir. Ona o kadar bağlanırsın ki kavga ettiğinde bile hemen çekip gitmez, hemen onu suçla-

maz önce hatayı her zaman kendinde ararsın, hatta ardından gülüp sohbet etmeye başlarısın. Umursamazsın çünkü böyle şeyler için onu üzmemek istemezsin.

Eğer gerçek dostlara sahipseniz onları kaybetmemeye bakın. Her hareketinizde onlara ne kadar çok sevdiğinizi gösterin ve onları unutmayın. Onlarla zaman geçirin, eğlenin, birbirinize iyi davranın. Farklılıklarını önemsemeyin; çünkü onlar gerçek dostluğun en büyük düşmanıdır.

HAYATIMIZI ANLAMLI KILAN

RABİA ELİF ÇELİK 7E-BAŞAKŞEHİR

Mutluluk: bir insanın en güzel anılarının duygusu... Bir insan hayatında hep mutlu olabilir mi? Elbette olamaz belki ama hayatımızın ana duygusu mutluluk olursa emin olun arkadaşlar, hayat hepimize çok güzel görünecektir. Sebebi ise mutluluk insana güzel şeyleri daha güzel, kötü şeyleri ise bir derece daha azaltarak gösterir.

Mutlu olabilmek genellikle kolay gözükabilir ancak bir o kadar da zor bir şeydir. Allah korusun, örneğin bir yakınınız öldü o zaman nasıl mutlu olunabilir? Tabi ki zor bir durum... Hem üzgünsünüz hem de mutlu olmaya çalışıyorsunuz ve eğer mutlu gözükürseniz de

insanlar yanlış anlar. Ancak hiç olmadık durumlarda veya en küçük şeylerde bile mutlu olabilmek de insanı dinç tutar ona yaşama sevinci getirir. Mesela en küçük bir hediye de bile, güneşin doğuşunu görünce bile mutlu olabilmek ne büyük bir nimettir! Bu belki de bizim daha fazla yakınımızın olmasını sağlar, belki de insanları teselli etmeye yarar.

Mutluluğumuzu hiçbir zaman kaybetmemek bizi belki bir çocuk belki de torunlarını gördüğü an mutluluktan havalara uçuran bir tonton dede yapar kim bilir... Ama bence hayatımızı anlamlı kılan en güzel şeylerden biridir mutluluktur...

ÖZGÜR OLMAK

HALENUR GÜLCE 8G-BAŞAKŞEHİR

Mutlu olmamızın sebeplerini bilimsel olarak açıklıyorlar ya hani, mutluluk açıklanamaz bir kere. Küçük bir oyuncaya, belli belirsiz bir tebessüme bakar mutlu olmamız. Neden mutlu oluruz diye sorsam kaç kişi farklı cevap verir biliyor musunuz? Birçok kişinin yüzünde bambaşka nedenlerle açar tebessüm çiçeği. Şimdi gelip de mutlu olma yollarını istatistiklere, deneylere bağlı açıklamayın bana.

İnsan kıskanır değil mi? Yaratılışında vardır. Bazen başkalarının elbisesini, saçını, parasını... kıskanırız. Mutluluğunu kıskanırız başkalarının. Kendi yolumuza değil başkalarının yoluna bakarız. Olmadığımız gibi davranmaya başlarız. Amacımız mutlu olmaktır. Ama taklit bir hayattan başka hiçbir şey kazanamayız. Ne mutlu bir hayat ne de başka bir şey kazanılır böyle. En sonunda fark ederiz mutlu olmanın yolu kendin olmak. Mutlu mu olmak istiyorsun. Kendine ait olacaksın. Buram buram sen kokacaksın...

İnsanın bir huyu daha vardır. Yetinmez elindekiyle. Daha fazlasını ister. En büyüğünü, en güzelini, en pa-

halısını... İnsan en'lere düşkündür. Enlerle mutlu olur. Küçük bir hediye paketine bile burun büken olmuştur. Ama bilmez ki mutluluk sadece enlerde değildir. Onu görmek gerekir sadece. Küçük bir çiçekle de mutlu olunur, minik bir sevgi sözcüğüyle de. İnsan hırslandıkça yorulur, yenik düşer. Hâlbuki etrafına baksa ne kadar çok neden vardır mutlu olmaya. Ama bakamaz çünkü hırsı bir perde gibi gözünün önüne iner. Annem hep küçük şeylerle mutlu olmamı söylerdi. O zaman mutluluğun huzurun sevincin tadı daha tatlı gelirmiş. Bu sefer annemin sözünü dinlemem gerekiyor sanırım.

Mutluluk belirsiz bir şeydir aslında. Kişiden kişiye değişir. Bazen, mutluluk bir amaçtır, seni hedefine ulaştırır. Mutluluk gülümsemedir, kalbini aydınlatan. Mutluluk, özgür olmaktır belki de, dilediğin şeyi yapmaktır. Mutluluk, benliğini tanımaktır, nerede ve nasıl mutlu olacağını bilmek bile mutluluktur. Mutluluk, yeni bir oyuncak, yeni bir sen, yeni arkadaşlar, bembeyaz bir sayfa demektir.

Mutluluk her yeredir. Yeter ki sen onu görebilesin...

GÜN DOĞMADAN NELER DOĞAR

BEYZA AYDOĞAN 8C-ÇEKMEKÖY

Bu koca boşluktaki her şeyin mutluluğunu bir şekilde dışarıya yansıtmaya huyu vardır. Gökyüzü yağmur yağdığı zaman renklere bürür kendini, hayvanlar ise kendilerine sıcak bir yuva veya onları ışıktan kurtaracak bir ekmek parçası bulsalar bile içlerinden şükreder, mutluluk mırıltıları çıkarırlar. İnsanlarda bu olay çok daha farklıdır. Bazı insanları mutlu etmek imkânsızdır, sanki duvarla iletişim kuruyormuş gibi. Fakat bazı insanlar her zaman gülerler, bunu ya mutlu olduklarından yaparlar, ya da karşındakilere mutlu görünmeye çalışırlar. Bu onlara yukarıdan verilmiş en güzel hediyelerdendir. Doğadaki her canlının küçük şeylerden mutlu olması çok önemlidir. Yoksa bu sınavdan geçmek hiç de kolay değildir.

Mutluluk, doğadaki insan hariç her canlının kolayca benimseyebileceği bir şeydir. Belki de iradeleri ve akılları olmadığındandır, bilinmez. Fakat insanlarda mutluluk kavramını onlardan ayıran çok önemli bir etken olduğunu düşünüyorum. Ve bu etken insanlar akli ve fiziki gelişimlerini tamamlamaya devam ettikçe azalıyor, azalıyor. Bir çocuğu minik bir hediyeyle; bir balonla, bir şeker kutusuyla mutlu etmek mümkündür. Hatta bir çocuk ebeveyniyle birlikte yaşadığı, onlarla birlikte olduğu için bile her zaman minnettar, her zaman mutludur. Fakat yetişkinleri mutlu etmek çocuklara göre zordur. Belki çocuklar kadar az sorumluluğa sahip olamamanın veya büyüdükçe artan bu sorumlu-

lukların verdiği yüktenidir.

Karamsarlık da mutlu olamamanın en önemli etkenlerinden biridir. Kozanın içinin ne kadar karanlık olduğu veya kozadan çıktıktan sonra kaç gün yaşayacağını önemli değildir. Oradan çıkınca doğanın rengârenk harikalarından biri olacak, özgürce uçacağız.

Fırtınanın verdiği zararı düşünme, fırtınadan sonra çıkacak olan gökkuşağını, toprak kokusunu düşün. Belki dünyanda karamsarlığa uğratacak pek çok şey olabilir. Ama en azından gökkuşağını görebildiğin, toprak kokusunu alabildiğin, fırtınayı hissedebildiğin için şükret ve mutlu ol. Eğer bir gün sonra bunları görüp yaşayamayacağını düşünürsen, veya bu güzellikleri göremeyenlerle empati kurmaya çalışırsan, hayata karşı çok daha tutkulu olacak, önüne gelen her şey için minnettar kalacak ve şükredeceksin.

Şöyle bir düşününce, doğada herhangi iradeli veya iradesiz bir canlı olmanın, yetişkin veya çocuk olmanın, yaşın, boyun, kilonun mutluluğu benimseyebilmekle alakası yok. Eğer bardağın dolu tarafını görüp şükretmeyi bilersen, ne durumda olursan ol, cinsiyetin, rengin, kademen, doğadaki bu döngünün hangi mevsimin de olursan ol, sen de yağmurdan sonra çıkan gökkuşağı gibi olabilirsin yağmurda fırtına çıkabilir, yıldırımlar olabilir, şimşekler çakabilir. Ama her zaman yolun sonunda bir ışık olduğunu düşün ve mutlu ol. Bekle ve gör, gün doğmadan neler doğar...

FİKRİMİN MİMARİ

İCLAL SELİN VOYVAT 8E-BAŞAKŞEHİR

Sabahları günaydın diyerek girer,
Tatlı sözlü öğretmenim,
Bizi sever birer birer,
Güler yüzlü öğretmenim.

Okuyup yazmayı öğrettin bize
Şefkat dolu öğretmenim.
Cennettir senin yerin,
Saygı değer öğretmenim.

Ahlaki öğrettin bize,
Hoşgörülü öğretmenim.
Bunca yaramazlığa bile
Sabır dolu öğretmenim.

Dürüstlüğü öğütleyen,
Nefretten uzak tutan,
Sevginin en güzelini,
Gösteren öğretmenim.

Geleceğe yol gösteren,
Büyük insanlar yetiştiren,
Şefkati merhameti,
Öğreten öğretmenim.

Bu vatanın ümidi,
Bizim canımız
Ailelerimizin umudu,
Güven veren öğretmenim,

Her kalbe mutluluk,
Her gönüle ışık
Yakan öğretmenim,
Sevginle bize çok şey
ÖĞRETTİN ÖĞRETMENİM.

CAN YOLDAŞI

İPEK ÇALPALA 6C-MALATYA

Dosttur insana can yoldaşı,
Her kötü gününde yanında arkadaş.
Birlikte ağlar, birlikte güleriz,
Biz buna dostluk deriz.

En büyük sıkıntıları beraber atlattık,
En kara günleri güneşe çıkardık.
Açılmaz kapıları el ele açtık,
Biz buna dostluk deriz.

ZOR DEĞİL

ZEHRA YILDIRIM 8G-BAŞAKŞEHİR

Mutluluk dediğin
Hayattaki her şey olabilir.
Bazen küçük bir hediye,
Bazen küçük bir tebessüm,
Bazen ise bir özlemin sona ermesi,
Küçük bir çocuğun su birikintisinde oynaması,
Karnı yağmasıdır mutluluk.
Gençlerin düşlerinin gerçekleşmesi,
Sınavı başarmasıdır mutluluk.

MUTLUYUM DOSTUMLA

KENAN SAĞDIÇ 8B-ÇEKMEKÖY

Her gece seni düşünür uykularında,
Seni unutmaz tüm hayatı boyunca.
Gerçeği bilmek herkesin hakkıysa,
Evet, ben mutluyum dostumla.

Sevgi dolu sözlerle,
Mutlu eder hep seni.
O sıcak bakışlarıyla,
Yenilersin sevgini.

Dostum diyebiliyorsan,
Sevgini gösterebiliyorsan,
Gerçeği görebiliyorsan,
Ne mutlu dostum diyene!

MUTLULUĞUN TARİFİ

RUKİYE BOYRAZ 8D-MALATYA

Mutluluk nedir? Mutluluk, kimisine göre bir ışıktır, en karanlık geceden sonra doğan güneş gibi. Ya da balonları gökyüzüne bırakmaktır, patlayacağını bile bile, umursamadan. Belki de bir kuş sesidir; kulağımızın hep aradığı o tını...

Mutluluk, somut bir şey değildir. Bazı şeyler, tamamen somut gibi görünebilir; fakirin ekmek düşü; küçük bir çocuğun o, bitmeyen şeker arayışı; bir yetimin annesini göreceği günün hayalini kurması gibi. Ve bunlar bekleyenini mutlu eden somut şeylerdir. Fakat bizi mutlu eden şeyler, sadece bu görebildiklerimizden mi ibarettir; yoksa görebildiklerimizin bizde uyandırdığı gurur, sevinç, belki de şaşırma duyguları mıdır? Bizi asıl mutlu eden şey, somut şeyler değildir. Çünkü somut şeyler kaybolabilir, tükenebilir. Kendisi gidebilir, bu olasıdır. Fakat aynı şey, ardında bıraktığı duygular için geçerli değildir.

Mutluluk, uzun bir yolculuğun ardından elde edilen, herkesçe uzak görünen bir yere ulaşmak için, fazlasıyla derin olan o okyanusları aşmış bulabileceğiniz bir define değildir. Bu kadar zor bir şey değildir. Dinlediğiniz müziğin, her bir notasına sığdırabilirsiniz onu. Ya da, ettiğiniz bir duanın kabulü sonucu saliselere sığdırabilirsiniz. İşin güzel tarafı da budur ya; siz onu gökkuşa-

ğında ararsınız, ama zaten aradığınız mutluluk yağan yağmurun her damlasında size vaat edilmiştir.

Mutluluk, küçük şeylerdedir. O, sizden bir miktar para, güzellik ya da eşsiz bir yaşam talep etmez. Aksine, bunlar olmadan da gülümseyebiliyorsanız, mutluluğun tam anlamını bulmuşsunuzdur.

Mutluluk, yolculuğun ucunda ulaşabildiğiniz yerden çok, ulaşmak için sarf edilen çabadır. Mutluluk, gece karanlığında pencereye çizilen güneş resmidir. Mutluluk, bazen sadece gözlerinizi kapattığınızda yüzünüzde oluşan o gülümsemedir. Küçük bir çocuğun gülümseyiştir. Koskoca dağların arkasından güneşin doğacağı inancıdır. Sizin mutluluğu beklediğiniz her an, aslında göremediğiniz mutluluklarla doludur. Bazen bir umuttur, ne kadar düşmüş olsanız da, hareket edebilme isteğidir. Bazen sadece bir hevestir, bir anlık olsa da mutluluğun olmasını istersiniz. Bazen, hıçkırıklarla ağlamaktır, ertesi gün gülümseyeceğinin bilincinde. Gülümsemek iyidir, her ne olursa olsun o şeyin bir gün biteceğinin en büyük göstergesidir; umut aşları.

Mutluluk, size uzatmış olduğu eli tutmanızı bekler. Size uzak olabilir, fakat sizin elleriniz onu tutmayı, ayaklarınız da ona doğru yürümeyi ister.

YALANIN BACAĞI TOPALDIR

ESMA ÖZEN 5B-MALATYA

Doğruluk aslında bizim vicdanımızdır. Biz bir şey yapacakken, vicdanının sesini dinle derler ya işte yalan söylerken de vicdanına sormak lazım.

Bir düşünün en iyi arkadaşınız size yalan söyledi ve bu ölüm kalım meselesi. Hoşunuza gider mi? Bence gitmez. Aynı şeyin sizin arkadaşınıza yaptığını düşünün. Arkadaşınızla aranız bozulur. Bir yalan bütün dünyada savaş bile çıkarabilir. O yüzden yalan söylerseniz iyice düşünün. "Bu söyleyeceğim yalan sorunlara yol açar mı? Açarsa ne gibi sorunlara yol açar?" türünde sorular sormalıyız. Herkes dürüstün yanındadır, yalancını yanında ise kimse yoktur. Peygamber Efendimiz'in çok güzel bir sözü vardır. "Bir Müslüman katil olabilir,

hırsız olabilir ama asla yalan söylemez." Peygamber Efendimiz çok güzel söylemiş değil mi? O söylemişse güzel söylemiştir. Bir hikâye vardır hatta bunun şarkısı bile vardır. Bir çoban vardır, hep yalan söyler. Bir gün "Kurt var, kurt var!" diye bağırır. Herkes elinde balta çapa gibi kesici aletlerle koşar koşar çobanın yanına gelir, geldiklerinde ne görsünler, kurt falan yok. Bir gün bu çoban gerçekten de kurt ile karşılaşmış, bağırarak çağırmış fakat gelen olmamış. Yalancı çoban kurda yem olmuş. Bu vesile ile yalanın ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamışsınızdır. Bir atasözü der ki "Yalanın bacağı topaldır." Kısacası yalana güven olmaz. Yalanın bizi ne zaman yalnız bırakacağı belli değildir. Dürüstlük ise her zaman bizim yanımızdadır.

DOSTLA GÜZEL

MAHMUD EMİN YILMAZ 8H-BAŞAKŞEHİR

İnsan sosyal bir varlıktır. Gün içerisinde insanlarla iletişim içinde bulunur. Bu iletişim bazen iyi bazen kötüdür. İyi iletişim kurduğumuz insanlara arkadaş bazen de dost deriz. Dost kelimesi asla küçümse-
necek bir kelime değildir. Anlamı çok büyüktür. Bu anlama layık olmak kolay değildir.

Peki, gerçek dost nedir? Tabiri caizse "Anca beraber, kanca beraber" sözü tam olarak gerçek dostu tanımlar. Gerçek dostlar iyi günde de kötü günde de dostunun yanında olandır, onu yalnız bırakma-
yandır. Kötü zamanınızda yanınızda olmayan kişiler gerçek dost değildirler. Bir gün başınıza bir felaket gelse ve siz darda kalsanız, sizi umursamayan bir arkadaşınız çıkarsa nasıl hissedersiniz? Ben de çoğu insan gibi kötü hissederim. İşte insan sadece başı

sıkıştığında karşısındakinin dost olup olmadığını anlayabilir. Bir atasözümüzde belirtildiği gibi: "Ak akçe kara günde belli olur."

Bir de bazı insanlar vardır. Onlar ise sadece gösteriş olsun diye yardımda bulunurlar. Etrafındaki insanlar onu beğensin, onu takdir etsin diye zor günde arkadaşının yanında bulunur. Gerçekte onlar ben-
cildirler. Onlara kanmayın. Ama gerçek bir dost kar-
şısındakinden ve çevreden hiçbir şey beklemez. Bu da dostluğun en güzel tarafıdır.

Eğer bir dostunuz yoksa gerçekten yalnızsınızdır. Bu yalnızlıkta kaybolmamak için gerçek bir dost edin-
meli ve gerçek bir dost olmalıyız. Eğer bir dostumuz varsa kıymetini bilmeliyiz.

YOLCULUĞUN TA KENDİSİ

ELİF MUMCU 8B- MALATYA

Mutluluk, insanların yaşama sevincini, olaylara bakış açısını değiştiren bir duygudur. Mutlu insanlar hem çevresindekileri hem de kötü hisseden birçok insanın kendisini iyi hissetmesini sağlar.

Mutlu insan sayısı son günlerde giderek azalıyor. Neşesiyle insana kendini iyi hissettiren insanlar ne-redeyse bir elin parmağı kadar. Birçoğumuz bazen hiçbir sebep yokken bile kötü hissederiz. Nedenini sorduklarında cevap bile veremeyiz. Peki, neden sürekli böyle hiss ediyoruz? Yapılan bazı araştırma-
lara göre insanın sahip olduklarını fark etmesi daha mutlu hissetmesini sağlıyor. İnsanın, başkalarından daha iyi bir durumda olduğunun farkına vararak sa-
hip olduklarına şükretmesi onu daha mutlu bir insan yapıyor. Mutlu olmak için insanın büyük beklentiler içinde olmaması gerekir aslında. Çünkü insan bazen küçücük bir şeyden bile mutlu olabilir. Mutluluk sizi her daim güldüren, kendinizle gurur duymanızı sağ-
layan, havalara uçacak kadar iyi hissettiren şeylerde gizlidir. Müzik dinleyerek mi mutlu oluyorsunuz?

O zaman müzik dinleyin. Sınavda iyi bir sonuç mu aldınız? Göğsünüzü gere gere iyi bir sonuç aldığınızı herkese haykırın. Kendinize belirlediğiniz bir hede-
fe –nasıl bir hedef olduğu fark etmez- ulaştınız mı? O zaman kendinizle gurur duyun. Nasıl mutlu oluyor-
sanız öyle davranın. Hayaliniz varsa o hayale ulaştı-
ğınızda nasıl hissedeceğinizi düşünün. Ve o hayali gerçekleştirmek için elinizden geldiği kadar çalışın. Pes etmeyin. Her şeyden vazgeçmek üzereyken he-
definizi gerçekleştirdiğinizde nasıl hissedeceğinizi tekrar hatırlayın. Ve tekrar gayret edin. Kendinize her zaman güvenin. Birinin sizin hedefinizi, mutlu olduğunuz şeyi küçümsemesine izin vermeyin.

Sahip olduğunuz her şeye şükredin. Mutlu oldu-
ğunuz şeyi yapın. Her ne olursa olsun gülümseyin. Hedefinizi ve hayalinizi gerçekleştirmeye gayret edin. Kendinize her zaman güvenin. Unutmayın ki mutluluk bannacak bir istasyon değil, yolculuğun ta kendisidir!

SEVGİ ÇOCUKLARI

ÖZGE KAYA PINAR 5B-MALATYA

Her şey sevmekle başlar bence! Canlıyı, cansızı, doğayı, insanı, dünyayı... Yaratılan her şeyi yaratandan dolayı sevmek...

O kadar çok şeyi sığdırabiliriz ki bu sözcüğün içine. İnsan ilk dünyaya geldiğinde, önce annesini sevmekle adım atar sevgi dünyasına. Sonra babasını, kardeşlerini, hatta bazı oyuncaklarını sever. O olmadan uyumak istemez mesela! Sonra çevresinde tanıdığı diğer insanları, bazı hayvanları katar sevgi dünyasına. Büyüdükçe, dünyası genişler çocuğun. Dünyası genişledikçe arkadaşlarını, öğretmenini, bazen bir eşyasını katar sevgi dünyasına. Sonra yaratana keşfeder içinde. O'nu sever. Yaratılan her şeyi yaratandan ötürü sever. İşte o zaman hayatın tadını anlar. O, bir sevgi insanıdır artık. Yani gerçekten insandır. Böyle bir insan, kötülük düşünmez. Canlı ya da cansız bir şeye bilerek zarar vermez...

Keşke, bu her zaman böyle olsa! Ama ne yazık ki böyle değil. Bir insan sevgiyle büyütülürse öğrenir sevmeyi. Oysa bakalım çevremize: Parçalanmış aileler, yanlış olan her şeyi, evimizin içine kadar sokan, çocukların aklına kazıyan, yanlış kullanılan iletişim araçları, dünyanın birçok yerindeki savaşlar, öldürülen insanlar, dökülen kanlar, birbirini kandıran ar-

kadaşlar, kesilen ağaçlar, yaşamak için değil, güçlü olduğumuzu ispatlamak için katledilen hayvanlar, köpeğini tekmeleyen, oyuncağını parçalayan çocuklar, bir yanda bir lokma ekmeğe muhtaç olanlar, diğer yanda toklukta yemeğini çöpe atanlar, her şeyin hâkiminin kendisi olduğu zanneden yaratana unutmmuş, sevgisiz yaşayan insanlar...

Daha çok şey ekleyebiliriz bu listeye. Ben, böyle bir dünyada değil, herkesin her şeyi sevdiği bir dünyada yaşamak istiyorum. Çünkü hiçbir şeyin sahibi biz değiliz. Yediğimiz lokmanın, soluduğumuz havanın, hatta kendi canımızın bile sahibi değiliz.

Ama ben, umutsuz değilim. Sevgi dolu bir dünya kurabilmemiz için yapabileceğimiz çok şey var. Mesela; önce çocukların yüreğine sevgi ekmekle başlayabiliriz işe. Sevgiyi yaşayarak ve öğrenerek büyüyen çocuklar, büyüdükçe dünyayı bir sarmaşık gibi sararlar. Çünkü bugünün çocukları, yarının büyükleridir. Dünyayı yaşanır bir yer yapacak olan, işte bu sevgi çocuklarıdır.

Bana göre; mutlu bir hayatın, insana yakışır bir şekilde yaşamanın özü, işte bu güzel sözcükte ve tabi ki onun anlamını doğru anlamakta saklı.

AYDINLIĞA ÇIKARAN KARANLIKLARI

İBRAHİM ÖZEL 8C-ÇEKMEKÖY

Dürüstlük; insanın söz ve davranışlarıyla, niyet ve inancından, iyilikten ve güzellikten yana olmasıdır. Dürüstlük insan onurunun ve sağlıklı toplum yapısının vazgeçilmez şartlarından birisidir.

Toplumda, iyi insanlar kadar kötü insanların da bulunması doğaldır. İnsan en günahsız olduğu durumlarda bile, bazı kötü kişiler tarafından haksızlığa uğratılabilirler. Hatta hayatımızda bu kötülere iyilerden daha fazla rastlarız. Birtakım şanssızlıklar, tedbirsizlikler, hoş olmayan davranışlar bazen peş peşe gelebilir.

İç aydınlığına kavuşmuş, eğitim görmüş bir insan,

bunların tuzağına düşmez. Düşmemeli... Hayat bunu gerektiriyor diye, yalana dolana, hileye sapmaz; geçici olarak yükselmiş kötü insanlara özenmez. Bilir ki, uygar bir insan olmak en kötü ortamda bile doğruluk ve dürüstlükten şaşmamak demektir.

Toplumların yükselmesi, böyle insanların çoğalmasına bağlıdır. Yalan, ilk bakışta ne kadar göz boyarsa boyasın; ne kadar kazanç sağlarsa sağlasın; sonunda iflas etmeye mahkûmdur. Kazanan, daima kazanan, bütün karanlıkları aydınlığa çıkaran doğruluk ve dürüstlüktür.

KAPALIÇARŞI

ZEYNEP GÜNDÜZ 8C-ÇEKMEKÖY

Yıllardır süregelen, her çeşidinden eşyaların, yiyeceklerin, insanların bulunduğu Kapalıçarşı'yı ziyaret etmek istedim bir gün. Her gidişimde farklı bir zevk alıyordum. Yıllar boyu popüleritesi hiç düşmemiş, turistlerin uğrak merkezi olmuştu. Kocaman çarşıda kendinizi kaybediyordunuz. İçime gelen istekle istikametimi Kapalıçarşı'ya çevirdim.

Kalabalık, girişteki kargaşayla beraber başlıyordu. Kendinizi zorla içeriye atıyordunuz. Eski geldiklerimden hatırladıklarımınla sağımda tulum peyniri satan yaş-

lı bir amca olması gerekiyordu. İşte orada, içeride tahta taburesinde oturuyor, bir müşterisiyle ilgileniyordu. Yürümeye devam ederek etrafıma bakındım. Diğer yanımdaki lokumcuyu, onun yanındaki zeytinyağlı, güllü gibi türlü türlü sabun satan sabuncuyu hatırladım. Eski işlemler çarşının ne kadar eski olduğunu gösteriyordu. Kurulduğundan beri çokça yenileme yapılmış olmalıydı. Yandaki dükkâna girip bir broşür aldım elime. Gezerken hem tarihi hakkında hem de nerede ne olduğuna dair bilgi edinmek istiyordum. Çarşı o kadar büyüktü ki sokaklara ayrılmıştı. 66 sokağı olan çarşının sanırım Aynacılar Sokağı'ndaydım. Solumdaki dükkânda işlemeli kilimler, seccadeler satılıyordu. İki dükkân ötesinde bir kuruyemişçi fındıklarını, cevizlerini, fıstıklarını tezgâha sunmuş çuvallarının üstüne de fiyatlarını yapıştırmıştı. Benim öyle tezgâhına baktığımı gören adam tüm sıcakkanlılığıyla bir şeyler alacağımı zannedip gülümseyerek bir şey isteyip istemediğimi sordu. Bende kırmamak için biraz fındık alarak yoluma devam ettim. Fındık poşetinden elime bir avuç aldım ve bir yandan fındık da yiyerek gezime kaldığım yerden devam ettim. Avucumdaki fındıkları bitirdiğimde iki sokak daha geçmiştim. Burası sanki daha az kalabalık gibiydi. Küçük kırmızı çantamdan katlanmış broşürümü çıkardım. Tarihi hakkında bir

şeyler öğrenme amacıyla okumaya başladım.

Kapalıçarşı'nın temelleri 1461'de atılmış.66 sokağının yanında 22 giriş kapısı,16 hanı ve 3600 dükkânı varmış.45.000 metrekarelik kapalı alana sahip olan çarşıda 20.000 kişi çalışıyormuş. Dünyanın en büyük alışveriş merkezlerinden biriymiş. Ayrıca mevsim şartlarına göre günde 300.000 ile 500.000 arası ziyaretçiye sahipmiş. Vaktinde Evliya Çelebi'nin muazzam güçlü bir kale olarak tanımladığı çarşı ilk olarak Kanuni Sultan Süleyman tarafından ahşap olarak inşa edilmiş ve içindeki kasalarda değerli eşyalar ve devlet hazinesi muhafaza edilmiş.

Ben okumaya dalmışken birinin bana çarpmasıyla sarsıldım ve arkamı döndüm. Turist olduğu her yerinden anlaşılan kadın, bozuk Türkçesiyle arada kendi dilinden de birkaç kelime katarak özür dileyip görmediğini söylüyordu. Gülümsedim ve ona sorun olmadığını anlatmaya çalıştım. Kadın yere düşen broşürümü verince teşekkür edip gezintime kahve molası ile ara vermeye karar verdim. Küçük dükkâna girip bir Türk kahvesi istedim. Kahvemi içerken broşürdeki haritaya ve fotoğraflara bakınmışım.

Sonunda ayaklarım ağrıyaya başlayınca kahve içerken baktığım haritadan hatırladığım kadınla buraya en yakın çıkış Nuru Osmaniye Kapısı'na ayrılmak için yan sokağa saptım. Çıkmadan önce elimde bugünün anısına bir şey olsun istedim ve hemen çaprazımdaki hediyeelik eşya dükkânından çarşıda sıkça rastladığım minik renkli lambalardan aldım. Etrafıma son kez göz gezdirdim ve Kapalıçarşı'dan ayrıldım.

Eve gelince gezdiğim yerlere baktığımda bugün daha önce geldiğim iki kereden fazla gezdiğimi fark ettim. Önceki geldiklerimde aceleyle gelmişti ve istediğim kadar çevremdeki güzelliklerin farkına varamamıştım. Her geldiğimde farklı farklı sokakları gezmeme rağmen belki de daha yarısını bile gezmemişim. Ama bugün o kadar zevk almıştım ki o gezemediğim yerleri de başka bir zaman gezecektim. Kapalıçarşı kesinlikle gezilmesi gereken nadir güzelliklerden biriydi...

Kapalıçarşı deyip geçme;

Kapalıçarşı,

Kapalı kutu.

MUTLULUK TABLOSU

MEYSUN SAVACI 7C-MALATYA

Uzak diyarlarının birinde bir padişah yaşamış. Bu padişah sanata ve edebiyata çok önem vermiş. Her yıl ülkesindeki iyi yazarları, ressamı, heykeltıraşları vs. toplar ve bir festival düzenlemiş.

Padişahın bir oğlu varmış. Oğlu evlenince ona bir saray yaptırmak istemiş. Bir ferman yayınlanmış. Ülkesindeki en iyi ustalar çağrılmış ve inşaata başlanmış. Beş yıl sonra inşaat tamamlanmış ve artık saray hazır. Saray o kadar ihtişamlı ve güzelmış ki görenlerin ağzı açık kalıyormuş. Bu sarayın ünü kısa zamanda diğer ülkelere de yayılmış. Bazı insanlar sırf sarayı görmek için bu ülkeye gelmeye başlamışlar. Padişah da bu durumdan oldukça memnunmuş.

Aradan aylar geçmiş ve festival zamanı gelmiş. Padişah, festival için yapılan eserlerden en güzelini bu ihtişamlı ve güzel saraya koymaya karar vermiş. Daha sonra konu belirlenmiş. Konu 'mutluluk'muş. Konu belirlendikten sonra ülkedeki sanatkarlar, zanaatkarlar, yazarlar şairler... Hepsi mutluluğu en iyi anlatan eseri

yapmak için çalışmaya başlamışlar. Festival zamanı gelmiş.

Sanattan ve edebiyattan çok iyi, anlayan yaşlı ve bilge bir adamı da en iyi eseri seçmesi için saraya çağırılmışlar. Yaşlı adam eserleri dikkatle incelemiş, elemiş ve geriye iki tane eser kalmış. Bu eserlerin ikisi de ustaca çizilmiş resim tablosuymuş.

Birinci tablo ilkbahar mevsiminde ormanın halinin çok güzel bir resmiymiş. Her yerde çiçekler ağaçlar varmış. Resme bakınca insanın içi açılıyormuş. İkinci tablo ise bir şelale ve çevresinde kopan bir fırtınanın resmiymiş. Padişah dâhil herkes bilgenin ilk tabloyu seçeceğini düşünüyormuş. Bilge ise diğer tabloyu seçince herkes çok şaşırılmış. Padişah bilgeye neden bu tabloyu seçtiğini sorunca bilge eliyle tablodaki bir yeri işaret etmiş.

Bilgenin gösterdiği yer şelalenin yanındaki kayalıklardaki bir oyduğunda yavrularını besleyen bir anne kuşun ve yavrularının olduğu bir kuş yuvasıymış.

ETRAFINA BAKMAN YETERLİ

ESRA DENİZ BABUCCU 6B-ÇEKMEKÖY

Eskiden bir evde marangoz yaşamış. Bu marangoz ülkenin en iyi marangozlarından biriymiş. Fakat bu marangozun içi hiç ama hiç rahat değilmiş. Ne yapsa ne etse içi rahat olamıyormuş. Bir gün bir bilgeye danışıp derdini ona anlatmaya karar vermiş. Bilge marangozun oturduğu şehre çok yakınmış, marangoz hemen yola koyulmuş... Bilgeye vardığında kendinde bir eksiklik hissetmiş ve:

- Aman Yarabbi! Ben ne yaptım böyle. Yola abdestiz çıktım şimdi yaptığım iş hiç hayra vesile olmayacak. Affet beni Allah'ım, affet, diye ağlamaya başlamış, o sırada bilge gelip marangozun başını okşamış ve:

-Gel içeri oğul! Gel de abdestini al. Al ki işin rast gitsin! demiş ve marangozu içeri alıp abdest alacağı yere götürmüş.

Marangoz abdest aldıktan sonra bilgeye derdini anlatmaya koyulmuş:

-Efendim, ben ülkenin en iyi marangozlarından biriyim ve gayet iyi para kazanıyorum fakat bir türlü mutlu olamıyorum... Bu sözleri bilge duyduktan sonra marangozun derdini bilge anlayıp marangozu dışarı çıkarmış ve "Etrafına bak ve senin hoşuna giden olayları söyle" demiş. Bu sözler üzerine marangoz etrafına bakınmaya başlamış ve bir şey fark etmiş, bu bir anne

kuşmuş! Ama ne yazık ki bir yavrusu ölmüş. Hemen yavru kuşu almış özenle bakmış o sırada bilge ise marangozun her hareketini itina ile izliyormuş ve bir şeyin farkına varmış: Bu marangozun bir ailesi yokmuş. Bilge hemen:

-İçeri gel! Sana anlatacaklarım var, demiş ve marangoz yavru kuşu defnedip, hemen bilgenin yanına koşmuş. Bilge ona " Ailen var mı?" diye bir soru sormuş. Marangoz ise " Hayır yok ama olsa çok sevinirdim" demiş ve hemen yerinden kalkıp bilgeye selam verip oradan ayrılmış. Kısa süre sonra bilgenin evine bir davetiye gelmiş. Bu davetiye marangozun evlilik davetiyesiymiş. Altında da bir not varmış: " Siz olmasaydınız bu davetiye olamayacaktı." yazıyormuş. Bilge bu duruma çok mutlu olmuş. 1 yıl sonra marangozdan bir haber gelmiş. Marangozun bir erkek evladı olmuş bilge buna da çok sevinmiş. Bu seferde bilgeden bir haber varmış fakat bu haber pek iç açıcı değilmiş. Çünkü bu haber bilgenin ölüm haberiymiş. Marangoz bu haberi duyduktan sonra yıkılmış. Hemen cenazesine gitmiş e o gün nasıl itina ile kuşu defnettirse bilgeyi de çok itina ile defnetmiş. Marangoz artık şunu çok iyi biliyormuş. "Mutluluğu bulmak için etrafına bakman yeterli..."

MUTLULUĞA ULAŞMAK

BİLGE NERGİS TORUN 8H-BAŞAKŞEHİR

Mutluluk nedir? Mutlu olmak için ne yapmak gerekir? Mutluluk kelimesini internette araştırdığımda, mutluluğun vücuttaki melatonin, selotonin ve endorfin hormonlarının neden olduğunu öğrendim. İlginç bir bilgi! Her ne kadar mutluluğun bilimsel açıklaması böyle olsa da bu bana çok basit geldi. Bence mutluluk bu kadar basit bir şey değil. Mutluluk insan için büyük bir ihtiyaçtır ve herkes mutlu olmayı hak eder. İnsan sebepsiz yere mutlu olamaz bence. Kimi bir başandan, kimi aldığı iyi bir haberden, kimi ise sevdiği birine kavuştuğu için mutlu olur.

Sizce insanın mutlu olmasının sebepleri yaşına göre değişir mi? Bir bebeği düşünelim. Bebeği mutlu etmek kolaydır. Çıkardığınız herhangi bir ses veya gösterdiğiniz herhangi bir nesne onu mutlu edebilir. Bir de yetişkin bir insanı düşünelim. Onu mutlu etmek için daha büyük jestler yapmak zorunda kalabilirsiniz. Bunun sebebinin insanın beklentilerinden kaynaklandığını düşünüyorum. Örneğin, küçük bir bebeğin tek beklentisi yemek yiyebilmek ve uyuyabilmek. Bebek büyüdükçe imkânları artar. Yürümeye başlar ve gidip parkta oynamak ister. Biraz daha büyür bilgisayar ister. Biraz daha büyür arkadaşlarıyla beraber gezmek ister. Çocuk büyüdükçe her şeyin farkına varır. Öğrendikçe

daha çok şey ister. Artık onu mutlu etmek daha zordur.

Mutlu olmak biraz da başkalarının mutluluğuna bağlıdır. Bazı insanlar başkalarının mutluluğuna sevinebilmektedir. Bazıları ise onların mutluluğunu kıskanır ve yıkmaya çalışır. Sonuç olarak ne kendisi mutlu olur ne de başkaları.

İnsan mutluluğu küçük şeylerde arayabilmeli. Tıpkı bebekler gibi. Büyük beklentiler içine girmeyip mutlu olabilmeyi öğrenmeli. Mutlu etmek de mutlu olmanın yollarından biridir. Bazen küçük bir hediye, bazen sevdiğin kişiye sarılmak, güzel sözler söylemek, gülümsemek... Bunlar da insanı mutlu etmeye yetebilir. Yetmelidir!

Mutluluk insan için vazgeçilmezdir ve mutlu olabilmek için yalnız olunmaması gerekir. İnsan tek başına mutlu olamaz. Onu paylaşmak ister. Bu nedenle insan her zaman aileye, arkadaşına, eşe, dosta ihtiyaç duyar.

Sonuç olarak, mutluluk çok değerli bir şeydir. Mutluluğu para ile satın alamazsın. Mutlu olmak ve mutlu etmek için çabalamalısın ve mutluluğu yakaladığında onu kaybetmemelisin. Çünkü mutluluk en güzel duygudur. Bu duyguyu paylaşmak ve çoğaltmak senin elinde.

EN GÜZEL DUYGU

ÖVGÜ SUCUBAŞI 6B-ÇEKMEKÖY

Mutluluk her insana göre değişebilen bir kavramdır. Kimisi mutluluğu sadece maddi olarak yani para ev, araba vb. durumlar için tanımlarken, kimisi sadece manevi olarak yani aile, arkadaş vb. olarak da tanımlayabilir, kimisi de daha başka şeyler ile tanımlayabilir. Ama bu tanımların ortak noktası insanın içinin huzur ve kıvanç ile dolu olmasıdır. Mutluluk insanın yaşadığı en güzel duygudur. Mutluluğu bulmaya çalışan insanlar her zaman hayata olumlu bakmaya çalışırlar fakat hayata her zaman kötü tarafıyla yaklaşmaya çalışan insanlar ise her zaman mutlu olamazlar. Mutluluk paylaşıldıkça çoğalan bir duygudur. Bizim mutluluğumuz karşımızdaki insanları da olumlu etkiler. Mutluluğun göstergesi gülümsemektir. Mutluluk o anki içine dolan sevinç, sevgi gibi duygulardır. Mutluluk yemek su gibidir, insanlar mutluluk olmadan yaşar gibi gözükseler de mutluluk olmadan aslında hayatı tam olarak yaşa-

yamazlar. Her zaman mutluluğa gereksinim duyarlar. Mesela mutlu olmayan insanlar genellikle kendilerine veya başkalarına zarar verebilmektedir. Etrafındaki insanları çok çabuk incitebilirler. Mutluluk yanında başka duyguları da getirebilmektedir. Örneğin; vicdanı, sevgiyi, özlemi ve yardımseverliği gibi. Bazı insanlar çok küçük şeylerle de mutlu olabilirler. Mesela, yardıma ihtiyacı olan bir hayvana yardım etiklerinde veya susuz kalmış bir bitkiye su verdiklerinde de bu mutluluğu yakalayabilirler. Ama bazı insanlar hiçbir şeyden mutlu olmazlar. Onlara dünyanın yarısını verseler bile neden diğer yarısı da yok diye mutsuz olup isyan ederler. Yani mutluluk insanın kişiliğiyle alakalıdır. Ama bizler hayatta küçük şeylerle mutlu olmasını bilirsek karşımıza istemediğimiz bir şey geldiğinde de mutsuz olmayız, isyan etmeyiz. Sonuç olarak hayata her zaman güler yüzle ve pozitif bir şekilde bakmalıyız.

SEVGİLİ ÖĞRETMENİM

NİDA TOTU 7A-ÇEKMEKÖY

İnsan bir şeyin kıymetini yanında olmadığı zaman anlamış. Şimdi daha iyi anlıyorum ki öğretmenlik sıradan bir meslek değil; bir insanı dantel gibi örmek, hamur gibi yoğurmakmış.

Yıl 2008. Annesinin elinden tutarak neyle karşılaşacağımı, nasıl bir ortamda bulunacağımı bilmemenin tedirginliğini yaşayan ben, karşımda küçük dünyamı aydınlatan bir yıldız gördüm. Sıcacık elleriyle gülümseyen bir yüz ifadesiyle yanıma gelen güzel bir kadın beni yavaşlıktan öpmüştü. Hani insanların hayatında bazı anlar vardır ya hiç unutulmaz, size her zaman heyecan verir. Sizinle ilk karşılaşmamız ve ilk tanışmamız böyle başlamıştı öğretmenim.

Sonrası okulun ilk zamanları, ilk korkularım ve tedirgin günlerim. Hepsinin üzerine ipekten bir mendille örtmüştünüz. Ağlayarak geldiğim okul, bana yuva

olmuştu. Yeni arkadaşlar edinmiştim. Yeni bir dünya kurmuşum. Hep beraber şiirler okuyor, şarkılar söylüyor, oyunlar oynuyorduk. Şiir okurken insanları tanımayı, şarkı söylerken hayatı anlamayı, oyun oynarken bilgi sahibi olmayı... Kısacası hayatı anlamayı siz öğretmiştiniz bize.

Her güzel şeyin başlangıcı olduğu gibi, bir sonu da olur. Bizim sonumuzda güzel oldu öğretmenim. Dört yılın sonunda, kocaman yüreği olan, insanları sevmeyi ve saygı duymayı bilen, çalışkan, mutlu ve araştırmacı bir yapısı olan, insanlar olmaya çalışıyoruz. Yani siz olmak istiyoruz öğretmenim. Sizden ayrılırken ağlamıştık ama bu gözyaşları acının ya da üzüntünün değil, umudun gözyaşlarıydı öğretmenim. Hani siz derdiniz ya: "İnsan umutlarıyla büyür." Biz de ümitlerimizle büyüdük öğretmenim.

SEVGİ NEDİR?

RANA SEVDE DUMAN 7A-ÇEKMEKÖY

Sevgi nedir? Elle tutulur bir şey midir?

Sevgi kelimelere sığamayacak kadar büyüleyici bir histir. "Sevgi" birkaç sözcükten oluşsa dahi, altında anlaşılmayan birçok sihirli anlam barındırır.

Dünya sizi sıradan biri rolü oynamanızı istiyor fakat siz kendinizi oynayın ve dünyada değişmesi gereken şeyleri değiştirmeye çalışın. Sevgi her şeyi değiştiren o mükemmel şey değil midir zaten? Dünyaya nasıl baktığının hiç bir önemi yok çünkü dünya sağ taraftan bakınca dünyadır sol taraftan bakınca da dünyadır. Önemli olan nereden baktığınızdır. Hangi pencereden baktığınız da çok mühim. Bizim aradığımız pencere "Sevgi Penceresi". O pencereyi diğerlerinden ayıran özellik her şeyi değiştirebilmesi, imkânsızı mümkün kılması, ulaşılamaz olanı ulaşılabilir yapması!

O pencere çok uzaklarda değil! Kaf Dağı'nın ardında daha önce kimsenin aşamadığı dağların arkasında falan da değil! O sizin içinizde! Sadece içinizde bir yerlerde... Onu arayın ve hissedin! Siz sizsiniz, olabileceğiniz en mükemmel şeysiniz! O pencereden dünyaya bakabilecek en harika kişisiniz! O pencereyi bulabilecek en inanılmaz kişisiniz! O sizsiniz!

Neden her gün içinizdeki negatif enerji deposunu bulmaya ve kullanmaya harcadığınız enerjiyi bu sevgi

penceresini bulmaya harcamıyorsunuz ki!

Neden içinizdeki negatif enerji zincirleri sizi kontrol altına alsın ki?

Neden kâinatı negatif enerjiyle sevgisiz bir hale getirmeye çalışıyorsunuz?

Aynı galakside aynı dünyada aynı evrende yaşıyoruz! Dil ırk din fark etmez! Yeter ki sevgi penceremizi bulalım! Sevgiyi hissedelim!

Çok mu zor sevgiyi bulmak? Asla! Bu pencere zoru da kolay kılıyor hissetmesini inanmasını bilenlere.

Belki o zaman anlayacağız esen rüzgârın söylediklerini,

Belki o zaman göreceğiz gökyüzünün neşesini,

Belki o zaman dans edeceğiz yağmur damlalarıyla

Belki o zaman şarkı söyleyeceğiz kâinatla,

Başlayacağız el ele tutuşmaya ve gökyüzüne doğru yol almaya,

Kendi masalımızı yazmaya,

Kendi şarkımızı söylerken

Peter Pan'le uçmaya...

Anaokulu

İlkokul

Ortaokul

Anadolu Lisesi

Fen Lisesi

ÇINAR KOLEJİ

"Başarılı ve Erdemli Nesiller"

Ülkemize Son 9 Yılda

ve Daha Pek Çok Başarılı ve Erdemli Gençler

Kazandırdık!

(ÇINAR'DA YERİNİZİ ALIN)

Genel Müdürlük

4. Etap 1. Kısım
Başakşehir / İst.
Tel: 0212 487 25 25
Fax: 0212 487 25 39

Başakşehir Kampüsü

4. Etap 1. Kısım
Başakşehir / İst.
Tel: 0212 487 25 25
Fax: 0212 487 25 39

Büyükcçekmece Kampüsü

TÜYAP Yokuşu 19 Mayıs Mah.
Büyükcçekmece / İst.
Tel: 0212 881 80 80
Fax: 0212 881 77 77

Çekmeköy Kampüsü

Taşdelen Mah. Atatürk Cad.
Durak Sok. No:2
Çekmeköy / İst.
Tel: 0216 429 80 80
Fax: 0216 429 80 81

Malatya Kampüsü

Ankara Cad. No: 12 Malatya
Tel: 0422 238 39 40
Gsm: 0507 147 47 47
Fax: 0422 238 39 40

Bahçelievler Anaokulu

Kocasınan Merkez Mah.
Kemal Sunal Cd. Yalaz Sok.
No: 2 A-B Bahçelievler / İst.
Tel: 0212 654 19 61
Fax: 0212 654 19 61

www.cinarkoleji.com.tr